

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

En barne-kjørekaape.

Den lille smilende, sterkt tilknappede dame, man her præsenteres for, viser vore læserinder hvorledes en barne-kjørekaape efter nyeste amerikanske model og mønster far sig ut. Forældre vet, hvor utsat de smaa babyer er for træk og kulde, naar de bæres nedover trapper og korridorer ut til barnevognen, og hvor vigtig det er at de ligger varmt og lunt under kjøreluren i det fri. Mange mødrer vil sikkert være glade over at faa en anvisning paa, hvorledes de selv kan sy en slik nyttig kjørekaape. Paa side 20 i dette nummer findes en fuldstændig beskrivelse av fremningsmaaten.

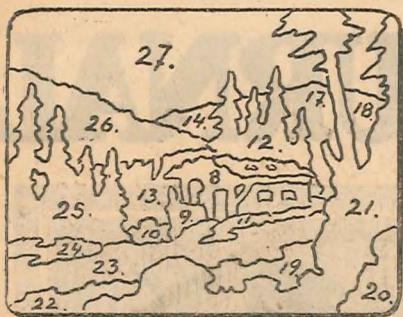

Fig. 2.

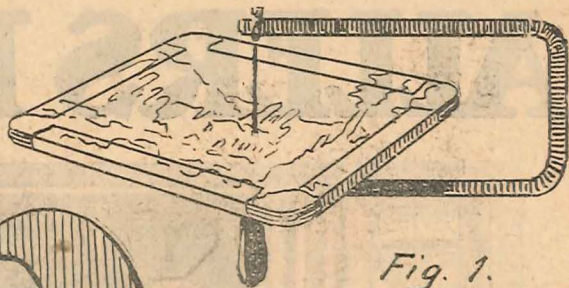
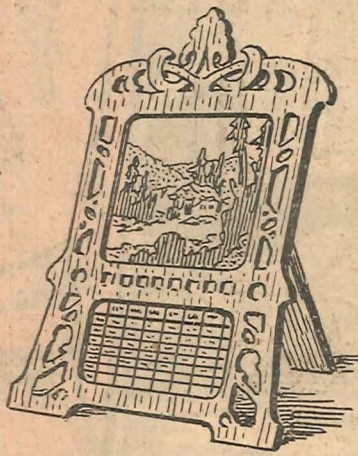

Fig. 1.

Rammen selv skjæres ut som almindelig løvsagarbeide (Den fine, punkterte linje angir bakkledningen.) Det er landskapet oppe i rammens indfatning der utføres som indlagt arbeide i tre forskjellige træsorter med hver sin farve. Det skal hertil brukes tre stykker av det meget tynde træ man kalder finer, Kan man faa det i tre farver, f. eks.: birketræ, mahogny og nøttræ, er det det rig'gt, men man kan ogsaa udmerket godt bruke tre stykker lyst finer, idet man saa selv farver de to av dem med henholdsvis mahogni- og nøttræbeits. I tegningen er birketræet angit med vandrette streker, mahognitræet med prikker og nøttræet med mørke, lodrette streker. Man uflører arbeidet paa følgende maale: Lag d' tre stykker finer ovenpaa hverandre og kliistr dem sammen ved hjørnene med en strimmel papir (Fig 1). Kalker billedet paa det øverste stykke og sag nu de forskjellige stykker ut med en fin løvsag, men pas paa at sagen hele tiden holdes lodret. Begynd ikke utskjæringen fra kanten, da vil de tre stykker finer hurt'g falde fra hverandre, men begynd med de smaa ting inde i tegningen, steneene paa taket f. eks., saa taket, de to vinduer, væggen utenom vinduene, den lille trekant ved den skraa bjelke, det lyse stykke paa den anden side døren, væggen omkring døren osv., som angit med tal oppe i den lille model tilvenstre. Av hvert stykke faar man altsaa tre, et hvitt, et rødt og et brunt, men man skal jo bare bruke det ene, det som er angit paa tegningen. Naar nu alle stykkene er sagt ut, limer man dem som man vil bruke til billedet, op paa et andet stykke finer el'er paa bakkledningen, idet man retter sig efter tegningen. Naar limet er godt tørt, slipes hele det indlagte billedet av med fint sandpapir, strykes over med lys politur og sættes ind i rammen. Det er et ualmindelig morsomt arbeide som gir overraskende gode resultat'er, og som aapner brukerne av løvsagen et helt nyt, stort felt for deres kunst.

MODEL.

Ramme til skoleskema eller kalender.
Dekupørarbeide ved hjælp av løvsag.

H.C.M.

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 4.

22 januar 1920.

44 aarg.

Paa auktionsbordet hos Christie i London. — Originaltegning av Ugo Matania.
 Enereproduktionsretten for Skandinavien erhvervet av „Allers Familie-Journal“.

Under hammeren hos Christie.

(Se ovenstaaende billede.)

Spør en englænder eller, om man vil, spør en hvilkensomhelst større samler i hele verden, hvem Christie er, og man vil faa det svar, at det er verdens mest berømte auktionsholder, og at den som ikke i det mindste en gang har været hos ham paa en af de „store dager“ er gaat glip av at se en av de mest karakteristiske scener i en verdensbys liv.

Hos Christie, hvis auktionslokaler fylder et helt hus i det fornemme Old Bond Street kvartal i London, samles paa auktionsbordene det kostbareste og sjeldneste av alt hvad der findes av ny og gammel kunst i England, og det er endog meget almindelig at naar f. eks. en samlers dødsbo i et andet land skal spres og sælges, sendes de mest værdifulde stykker til Christie i London, fordi de rikeste og kyndigste samlere møtes her, og fordi man her opnaar de høieste priser. Har et kunstverk eller en antikvitæt været paa Christies auktionsbord er dette et over hele verden gyldig bevis for dets eglhet, og den pris som er opnaadd for det bestemmer

dets øieblikkelige værdi. Christie har sine „eksperter“, sine sakkynlige folk for enhver specialitet, og de vilde aldrig tillate at en forfalskning vanærlig stedel med sit nærvær. I regelen er det samlinger eller dødsboer som her kommer til auktion, og den som da kaster et blik paa alt hvad der her utstilles kan kanskje bli litt melankolsk ved tanken paa at hvad en enkelt mand gennem et liv med flid og omhu samlet sammen, nu skal spres for alle vinder, spres paa færre kvarter, end han kanskje brukte aar om at skrape sammen. Men til gjengjæld kan man saa mere sig over at se den fryd som straalur ut av en rigtig samlers øie, naar han efter en bidsig kamp med andre samlere faar sig den efterstræpte gjenstand tilslaat og kanskje skynder sig bort med den i armen.

Hvad er det saa som gis hammerslag paa hos Christie? Ja, maleriene spiller naturligvis en meget stor rolle, og særlig naar gamle mestre er tilsalgs er det store dager hos Christie. Kommer en gammel hollænder, en Reynolds, en Gainsborough, en fransk maler fra før revolutionen eller en Albrecht Dürer frem, staar der en kamp mellem samlere og kunsthandlere, og kampen føres paa bankbilletter paa 100 eller 1000 pund sterling stykket. Det er jo ikke sjelden at man læser et telegram om at hos Chri-

stie i London blev igaar solgt en Rembrandt eller en Boucher for 40—50—60 tusen pund. Men mange andre ting end malerier naar frem til hammerslag her. En dag er det en samling gamle kniplinger som sælges, en anden dag kanske et frimerke fra øen Maurilius, en tredje dag et bibliotek med bøker fra boktrykkerkunstens første dager, en ældgammel billedbibel, nogen sjeldne kobberstik og en radering som der bare findes tre tryk av. Der solgtes en dag en samling potteskaar. Ingen lægmand vilde ha samlet dem op paa en mark, men de lærde mænd grep om dem med næsten rystende hænder, saa paa dem gjennom forstørrelsesglassene og mumlet mystiske ord, mens de studerte dem. For den blaalige farve og den særegne glasur som var over potteskaarene fortalte, at det var egne potteskaar og brudstykker av lerfliser fra et palads i det gamle Byzanz.

„Hos Christie kan man faa alt — og litt til,“ sier englænderen, og hvis han er samler tilføier han: „Og saa vet man, at hvad Christie gir hammerslag paa, er kunst og er egne.“

Hjemmets sange.

I.

Velkommen —

Velkommen, du lille, kvindrende fugl,
som fløiter saa tidt ved min hytte,
til høisommerfest og i vinterens jul,
blandt abildens blomster, bak buskenes skjul!
Og jeg vil saa gjerne lytte.

Velkommen, du lille, flittige bi,
som søten honning vil brygge!
Du stikker bare for litet skjelmeri,
du surrer og summer saa let og fri
og bringer til kuben lykke.

Velkommen, du blomst fra en sommer-
grøn vang,
saa frisk som en dugstrødd kjærminde!
Jeg elsker dit smil, og jeg elsker din sang,
jeg elsker din stemmes sølverne klang
— mit hjertes bedste veninde!

II.

Hjemstavnen.

La tankene flagre saa langt av led,
de samles dog alter ved vuggens sted;
hvad godt kan den stympet finde,
som glemte sit første minde?

Vel sandt, det er fagert at flyve vidt,
men hvor vil du finde et sted som er dit,
om ikke din moders stemme
kalder paa dig derhjemme!

Tro aldrig, at hjemmets dør er for trang,
hvor høit du end steg, du vil høre en
gang

et suk under mægtige buer
i savn mot de stille stuer.

Hold fast ved din hammer, hold fast ved
din plog,
den sang, som slaar ut fra den nærmeste
skog,

den eier vel toner saa rike,
saa brusset fra fjerne vike.

Joachim Katstrup.

Man kalder det kjærlighet.

Av

H. Courths-Mahler.

(Autorisert oversættelse.)

(Fortsat.)

Den foragt, jeg folte, slukket ikke straks
gløden i mit indre. Jeg stirret fortvilet hen
for mig. Men saa megen kraft hadde jeg dog

at jeg besluttet
at reise øieblik-
kelig. I en fart
pakket jeg mine
saker ned i
min reisevæske,
telegraferte til
min kammertje-
ner at han ikke
skulde reise til
Venedig, men til
slottet Rifsborg,
og gik saa
ned til portieren
for at melde
min avreise. Da
det var gjort,
og jeg vendte
tilbake til mit
værelse, kom
et elegant, sta-

telig par mot mig. Jeg fik akkurat tid til at
gjemme mig bak en gruppe planter, og jeg
saa da den kvinde, jeg hadde elsket saa
granseløst, gaa forbi mig ved sin „egtefælles“
arm. Det var en pen mand med et blasert,
træt ansigt, der bar præg av glødende tempe-
rament. Jeg skal aldrig glemme det ansigt.
Jeg blev overvældet av væmmelse ved tan-
ken paa at være faldt i saadanne menneskers
hænder. Og allikevel — det smil, hvormed
hun saa op paa denne mand, fik mig til at
skjelve. Det var det samme smil, der hadde
badaaret mig.

Da de var gaat forbi mig, pustet jeg lettet
ut som undsluppen fra en fare. Jeg skyndte
mig op paa mit værelse og skrev der et kort:
„Farvel, madame. — jeg opholdt mig i værel-
set ved siden av Deres og hørte alt hvad De
talte med Deres mand om. Behold de tyve
tusen kroner som et minde om en nu hel-
bredet nar.“

Dette kort la jeg i en konvolut og efterlot
det, da jeg reiste. Men helt helbredet var jeg
nar endnu ikke. Saaret i hjertet trak jeg mig
tilbake til slottet Rifsborg paa kant med ver-
den og mig selv. Min sjæl var fuld av bit-
terhet og bare langsomt blev jeg helbredet.
De kan vel tænke Dem, hr. greve, hvorledes
komlesse Pias rene, uskyldige væsen virket
paa mig efter disse erfaringer. Det var en
lægende balsam for mig at møte hende. Jeg
kunde aldrig mer føle tillid til en dame av
den store verden. Tvil om hendes sandhet
og egthet vilde altid plage mig. Bare kom-
tesse Pias ærlige, oprindelige væsen indgy-
der mig tillid. Hende kan jeg betro mit navns
ære, bare i hendes besiddelse kan jeg være
rolig og sikker.“

Dypt pustende taug han.

Greven Bokeholt hadde hørt paa ham med
et ubevegelig ansigt, bare i hans øine saaes
undertiden mørke glimt. Nu strøk han sig
over øinene som om han vilde jage bort noget.

„Ja — saadanne erfaringer kan forbitre li-
vet. Naar man elsker av hele sit hjerte og
opdager at denne kjærlighet gjaldt et fan-
tom, at man er blit bedraget med falskhet og
svik — aa ja, min unge ven, jeg forstaar Dem
bare saa altfor godt.“

De sat tause overfor hverandre en stund.
Saa formaadde ogsaa greven at tale om de
dager, da hans lykke brøt sammen.

Han hadde lært en anden frue at kjende.
Hun hadde været selskapsdame hos sin græt-
ne og vrangt tante — enke efter en officer
som hadde skutt sig paa grund av gjæld. Hun
hadde med glæde tat imot grev Bokeholt
egteskapsstilbud og hadde hyklet den ømme-
ste kjærlighet til den vakre og rike frier.
Denne komedie hadde hun fortsat et helt aar
efter brylluppet, indtil greven hadde truffet
sin hustru i armene paa en forhenværende
officer, en levemand, om hvem man ikke
rigtig visste hvorfra han kom eller hvad han
levde av. Han hadde forstaat at skaffe sig

en indbydelse til slottet Bokeholt og hadde
optraadt som en ven av husets herre.

Denne opdagelse hadde en duel tilfølge.
Grevens motstander hadde bare faat et let
streifskud i armen. Grev Bokeholt blev baa-
ret fra stedet med et gjennemskutt knæ.

Grevinden hadde maattet forlate Bokeholt,
og skilsmisseprocessen begyndte straks. Hun
hadde maatte avlægge grevens navn og kaldte
sig igjen ved sit pikenavn. Grev Bokeholt
hadde i sin ædelmodighet skjænket hende
hundre tusen kroner, fordi hun var aldeles
uformuende og fordi han ikke vilde, hun
skulde synke dypere. Sandsynligvis var hun
senere blit gift med sin elsker. Han hadde
ikke hørt fra hende senere.

„Jeg ønsker heller ikke nogensinde at høre
fra hende,“ sa greven med et mørkt uttrykk.
„Liane Lankov er død for mig.“

Hans Rif sprang op og saa paa greven.
„Hvad var det for et navn?“ utbrøt han
bestyrtet.

Greven saa mørkt paa ham.

„Liane — Liane Lankov — det het hun
som ung pike.“

„Og — hvad het Deres hustrus ven, hr.
greve?“ fremstøtte Hans med blekt ansigt.
„Justus Brinken. Men — hvad feiler
Dem?“

Den unge mand styrtet bort til skrive-
bordet og gjennemsøkte febrilsk den bunke
papirer som var bestemt til at brændes. Med
skjelvende hænder tok han frem et kabi-
netsbillede som han holdt hen for grevens
øine.

„Er det hende? Er det Deres fraskilte
hustru?“

Grev Bokeholt stirret med blekt, for-
trukket ansigt ind i det vidunderlig vakre,
indlagende kvindeansigt.

„Ja — det er hende,“ kom det som en
stønnen over hans læber.

Hans Rif sank ned paa en stol.

„Naa, det er i sandhet et merkelig sam-
mentræf — hun er ogsaa heltinden i min
sorgelige roman,“ sa han, hæs av sindsbe-
vægelse.

De saa paa hverandre med bleke ansigter
uten at tale — og foran dem paa teppet
laa billedet av den vakre kvinde. Det smilte
søtt op til dem.

Endelig tok greven sig sammen og sa med
bitter ironi:

„Her sitter vi — to narrer der er faldt
som ofrer for denne kvinde. Saa dypt er
hun altsaa sunket — hun som engang ind-
tok en saa stor plads i mit hjerte! En
eventyrske — en bedragerinde — og den
mands hustru som skjøt mig til krøpling!
Sandelig — livet er et gjøglespil!“

Hans Rif saa bekymret paa ham.

„Vi vil ikke tænke mer paa det, hr. gre-
ve. De maa ikke ophidse Dem paany —
ikke paany la Dem nedtrykke. Jeg blev

saa overvældet
— saa overras-
sket — ellers
burde jeg ha
spart Dem for
denne smertelige
oplysning.“

Greven rystet
heftig paa ho-
det.

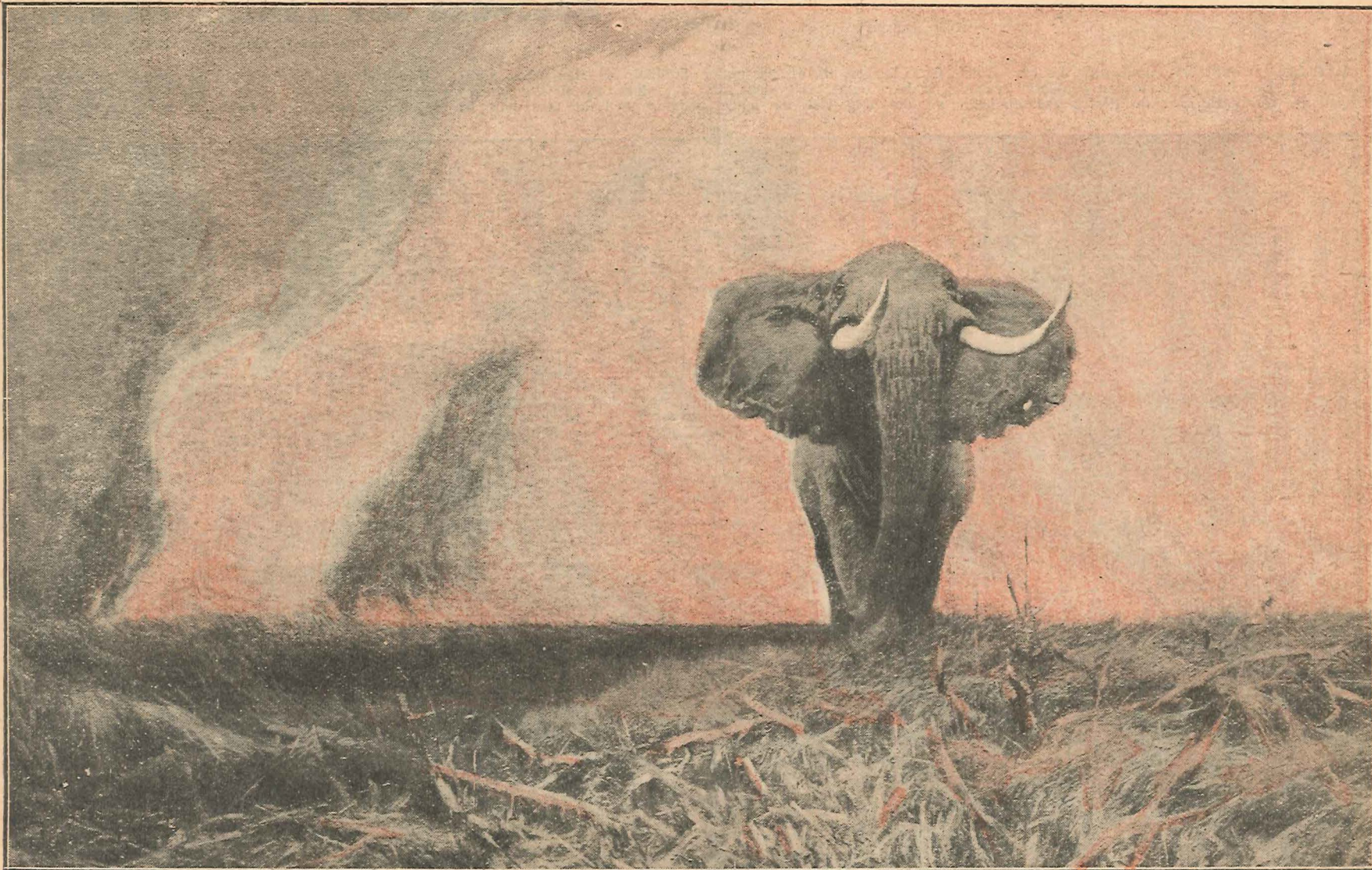
„Nei, nei, det
er godt saale-
ledes. Hvor bit-
ter denne oplys-
ning end er,
saa befri den
mig dog for en
tanke som har
pint mig i alle
disse aar —“

Stille stunder.

Et litet udvalg av de mest kjendte salmer og andre religiøse sanger i let harmonisering.

En - hver som tror og bli - ver døbt, Han skal vist sa - lig bli - ve, Og
Thi han ved Je - su Blod er købt, Som vil sig ham ind li - ve,

blandt Guds Børn det hei - lig Tal Til Him - me - ri - ges Æ - res Val Med Korsets Blod ind - skri - ve!

Savannen brænder! Efter Willi Kuhnerts maleri.

Saa tørre kan græsslettene bli at de sætter sig selv ibrand. Med rasende fart brer flammene sig henover den lelfængelige, knitrende savanne. Mil efter mil dras ind under ildens magt, landstrækninger, riker gaar op i luer, — og alt levende flygter i rædsel for de røde ildtunger som stadig kommer nærmere! Selv den majestætiske elefant, dyrenes ærværdige Goliat, veirer død og ødelæggelse, den spænder ørene ut som to store seil og styrer for fuld kraft fremad, bort, mot redningen. Et gripende, storslaaet naturskuespil, gjengit med en kunstners fantasi.

„Kan jeg faa vite hvad denne er?“

„Ja — for Dem har jeg nu ikke flere hemmeligheter. Jeg trodde, jeg hadde været for haard mot hende, jeg indbildte mig undertiden at hun bare hadde været et offer for et svakt øieblik, for en øieblikkelig sanselovvirring, da hun kastet sig i armene paa denne mand. Men nu indser jeg at hun har været slet til bunden av sit hjerte. Bære en hjerte- og samvittighetsløs kvinde kan leke saaledes med et menneskes helligste følelser; en kvinde kan bare synke saa dypt, naar hun er blottet for alle ædle og gode følelser. Og denne erkjendelse letter mit sind. Derfor har disse oplysninger, De har git mig, trods alt været velgjørende.“

Langsomt tok Hans Rif billedet av den smilende kvinde op fra gulvet og kastet det i kaminen.

„Hun blir heller ikke forædlet av omgangen med denne Brinken. Det jeg hørte av ham, da jeg lyttet til deres samtale, gav mig indtrykket av at han benyttet sin hustru som lokkemiddel til at franarre lettroende narrer penger som han selv ødslet bort i et letsindig liv. Tilsynelatende gjorde de begge alle fashionable badesteder usikre. Han hadde ogsaa været med hende i St. Moritz, men han hadde holdt sig borte fra hende for ikke at vække mistanke. I St. Moritz kaldte hun sig fru Lankov.“

Greven stirret hen for sig.

„Aa — hvor hæslig det er allsammen — modbydelig! Og denne kvinde vilde jeg gjøre til mit barns mor!“

De talte sammen en stund til. Hans Rif maatte utførlig fortælle om denne oplevelse og ogsaa greven fortalte flere enkeltheter. Disse rolige uttalelser lettet de to herrer meget og i denne time blev venskaps-

baandet mellem dem knyttet endnu fastere.

Da grev Bøkeholm en time senere tok avsked, hadde han ikke set et eneste stykke av den samling, han var kommet for at se. De hadde slet ikke tænkt paa den.

Før greven kjørte bort, mindet Hans ham om det, og greven lovet at komme igjen sammen med Pia for at se paa alle samlingene.

De talte ogsaa igjen om Hans Rifs giftermåalsplaner.

„Hr. greve, De gir mig altsaa frie hænder? Tør jeg spørre komtesse Pia om hun vil bli min hustru, naar jeg finder at det rette tidspunkt til det er kommet?“ spurte den unge mand.

Greven trykket hans haand fast.

„Ja, gjør det bare. Jeg vil ikke blande mig mer i det. De vil sikkert finde de rette uttryk og det rette tidspunkt. Og hvis jeg engang kan kalde Dem min søn, saa vil det være mig en stor glæde. Skjæbnen har negtet mig en søn — bare i nogen dager turde jeg kalde en slik min egen — han døde sammen med sin mor — en god og ædel kvinde, som jeg ikke elsket saa høit som hun sikkert har fortjent det. Saaledes utjevner livet alt — alt. Men nu maa jeg gaa. Pia venter bekymret paa min hjemkomst — hun vilde nødigg la mig kjøre alene. Lev vel, min kjære unge ven — paa gjensyn!“

„Paa gjensyn, hr. greve. Jeg ber Dem om at hilse komtesse Pia hjertelig!“

Greven smilte.

„Jeg skal trolig overbringe Deres hilsen og jeg tror den vil glæde hende. Hans Rif har en høi stjerne hos hende. Hun sier saa ofte at De er hendes gode ven. Og hun tar det alvorlig med dette venskap.“

Hans fulgte sin gjest ut til vognen.

Da han var kommet tilbake til sit arbeidsværelse, fortsatte han sin tidligere beskæftigelse. Og før aftenen var gaat, var — tillikemed endel andre brever — ogsaa hver linje som Liane Lankov dengang hadde skrevet til ham fortæret av luene. Han var meget lei over at han ikke ogsaa kunde brænde de brever, han hadde skrevet til hende i St. Moritz, naar han en dag ikke hadde set hende. Hun hadde sikkert spottet over disse glødende utgydelser som han længselsfuldt hadde betrodd papiret. Sikkert hadde hun koldt smilende beregnet hvor stor fordring hun kunde stille til ham.

Vinteren var næsten forbi, og Hans Rif hadde endnu ikke sagt det avgjørende ord til Pia. Grev Bøkeholm spurte ham ikke — han lot ham rolig gjøre hvad han vilde. Den unge mand ventet endnu paa en heldig anledning. Han længtet heller ikke efter at hitføre en avgjørelse. Hans hjerte banket jo ikke urolig og længselsfuldt mot den time, da han kunde kalde Pia sin.

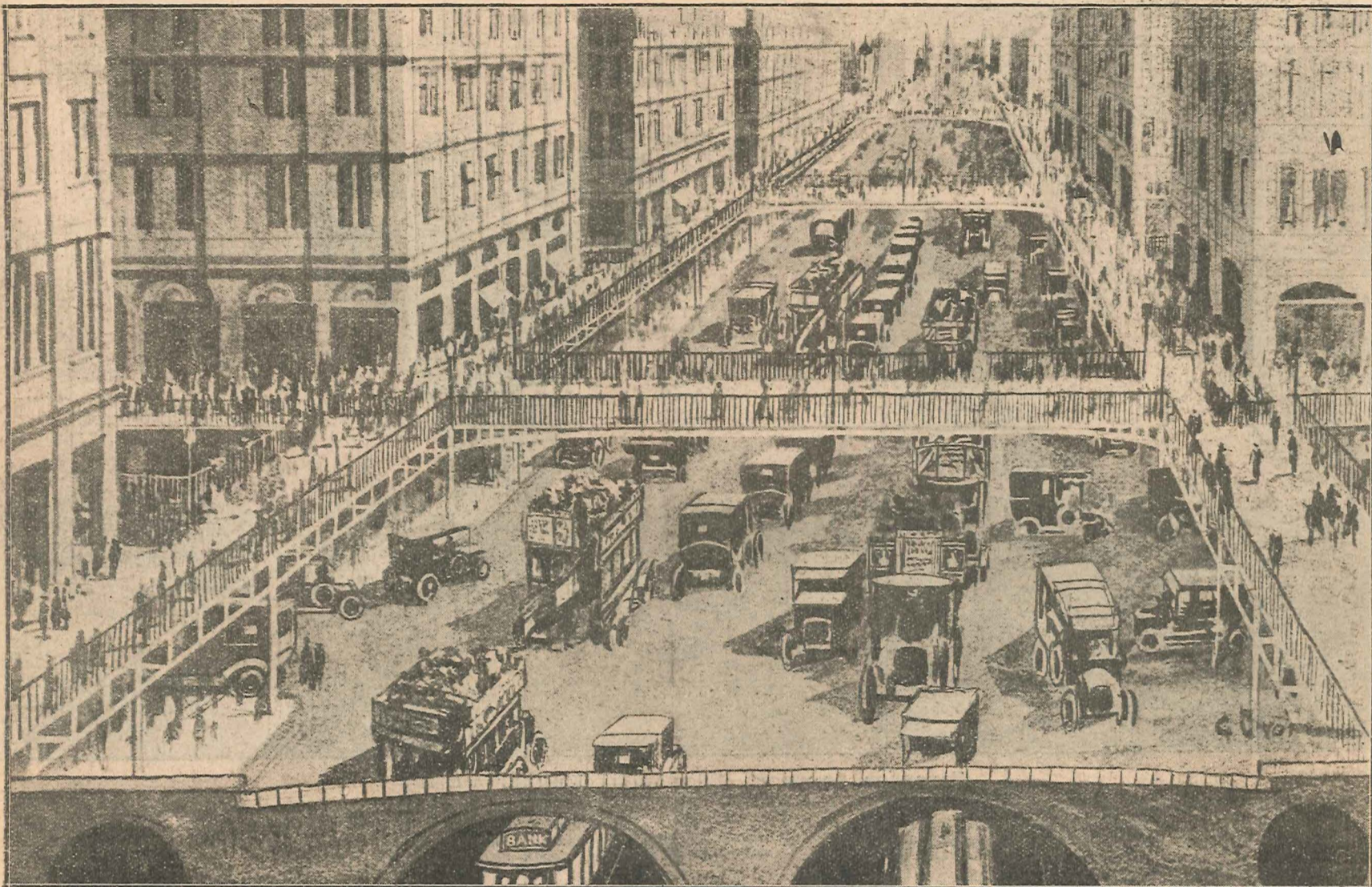
Han var endnu oftere end før sammen med grev Bøkeholm og hans datter. Greven hadde ogsaa været paa Rifsborg et par ganger og undertiden hadde Pia ledsaget ham. Nu kjendte de Hans Rifs samlinger noie.

Ogsaa julen hadde de tre mennesker tilbragt sammen og det hadde været en meget hyggelig og stemningsfuld fest. Hans Rif og Pia hadde selv utsøkt juletræet i skogen og de hadde pyntet det sammen. Pias barnslige iver ved det var rørende og hendes jublende julestemning hadde ogsaa smittet de to herrer. Hans Rif folte litt av det gamle, velkjendte juletrylleri fra sin barndom vaakne i sig. Fru Dammer druknet næsten i kake-

Saaledes ser kanskje en stor-

Originaltegninger av G. Bron og R. Hearne.

Trafikken er blitt overvældende, den er snart ikke lenger til at ha under kontrol, og den økes stadig. Hvorledes skaffe plads til mennesker og motorvogn? Der har været mange projekter fremme, vi har ogsaa vist dem her i „Allers Familie-Journal“, og fler av dem har været likesaa fantastiske som geniale. Imidlertid, for de flestes vedkommende vil det dog vist ha lange utsigter med at faa dem fra tegnerens bord ut i virkeligheten. Med de to

Her tænker man sig langs husrækkene bygget gallerier som forbindes med løpebroer over gaten. Disse gallerier er utelukkende bestemt for fotgjængere. Under galleriene ligger kjørebanen for motorvogn og under kjørebanen igjen tunneler for sporvogn og jernbaner.

deig og Pia hjalp til med bakningen med større iver end resultat. Men de to herrer maatte absolut spise av hendes mislykkede bakverk, og Pia iagttok dem forventningsfuldt og kontrollerte noie, om de ogsaa spiste op.

Da den første sne kom, sendte Hans Rif hende en elegant kjælke. Den kjælke som Pia hadde presentert ham hadde han spøkende forkastet.

Og nu suste de næsten hver dag, naar veiret tillot det, nedover fjeldet.

Hu hei! Hvor det var deilig for den unge komtesse. Da jublet hun høit, naar det gik som en pil ned i dalen. Leende og overgiven arbeidet hun sig op igjen.

Hans Rif glædet sig over Pias friske, kjække væsen, men merket dog med tilfredshet at det vilde og gutteagtige hos hende forsvandt mer og mer.

Efter hans anvisning hadde Pia bestilt sig en passende sportdragt som var fiks og klædelig, skjønt hun til den brukte en lue som næsten helt skjulte hendes haar. Men en smal, gylden stripe kikket dog frem under den hvite lue og la sig som en glorie omkring det friske, av vind og veir blussende ansigt.

Naar de saa var paa hjemveien — undertiden i slæde, undertiden tilfots — saa fortalte Hans Rif om livet ved de store, mondæne vintersportssteder. Han kjendte dem alle og fortalte levende og godt. Pia saa da med store, forbausede oine op paa ham — og av og til undslap et ganske svakt, længselsfuldt suk hendes bryst. Far horte det jo ikke.

En dag i slutten av januar gik de igjen ved siden av hverandre bortover den til-

snedde skogvei. De hadde været ute og akt tidlig paa eftermiddagen, og Hans Rif fulgte nu komtesse til Bøkeholm hvor greven ventet dem til te, og fru Dammer holdt paa at smore delikate smorbrød og bake smaa, duf-tende kaker.

Hans Rif fortalte netop om en stor vintersportsfest og om det selskabelige liv ved de store badesteder. Han gjorde dette med hensigt. Da han hadde foresat sig at la Pia komme under hans tantes opsyn og veiledning en tid, saa ansaa han det for raadeligst at vække ønsket hos hende om at komme ut i den store verden.

Derfor blev han slet ikke forundret, da Pia sukkende sa:

„Hvor deilig det maa være, vidunderlig deilig! Jeg vilde gjerne en gang se dette brogede liv — bare se paa det en kort tid. Men for bestandig vilde jeg ikke leve i en saadan festtummel! Der er dog intet sted i verden saa vakkert som Bøkeholm!”

„Tror De ikke, De vilde faa en anden mening, hvis De først var ute i verden?” spurte den unge mand smilende.

Pia rystet paa hodet.

„Aa nei, jeg vilde alltid længe hjem. Naar man er vokset op paa landet, saa vil man sikkert ikke like at bo i denne verdenstummel for bestandig. De er jo ogsaa vendt hjem, og nu liker De bedst at bo paa Deres stille slot, ikke sandt?”

Hun saa ivrig sporgende op paa ham. Smilende saa han ind i de sporgende barneoine.

„I længden vil jeg vist finde det for ensomt paa Rifsborg.” Hun blev oiensynlig forskrækket.

„Aa — De vil vel ikke reise bort fra Rifsborg?”

Han holdt hendes blik fast.

„Komtesse, vilde De bli kjed, hvis jeg reiste.”

Hun rystet paa hodet og pustet tungt og beklemt.

„Aa — kjed over det, det vilde bli frygtelig, hvis jeg ikke lenger skulde se Dem hver dag som nu. Hvad skal der saa bli av far og mig? Vi kan slet ikke lenger klare os uten Dem! Aa — jeg vilde graate oinene ut av hodet mit. Jeg holder jo saa meget av Dem — og det gjør far ogsaa! Aa, si at det ikke er Deres alvor at De vil bort fra Rifsborg!”

Hun tok bedende hans arm og tvang ham til at staa stille. De guldskinne solskinsoine saa bonfaldende ind i hans.

Han folte noget varmt og blødt stige op i sig, da han saa ind i disse ængstelige, bedende oine.

„De vil altsaa gjerne beholde mig her?” spurte han lavt.

Hun gjorde en krampagtig kraftanstrengelse for ikke at briste i graat.

„Ja, det vil jeg — livet er jo blitt saa deilig, siden De kom hjem. Men — hvis De vil bort — saa kan jeg jo ikke gjøre noget for at holde Dem fast,” sa hun rent forsagt, og nu hang der en stor taare i hendes lange, mørke oienvipper.

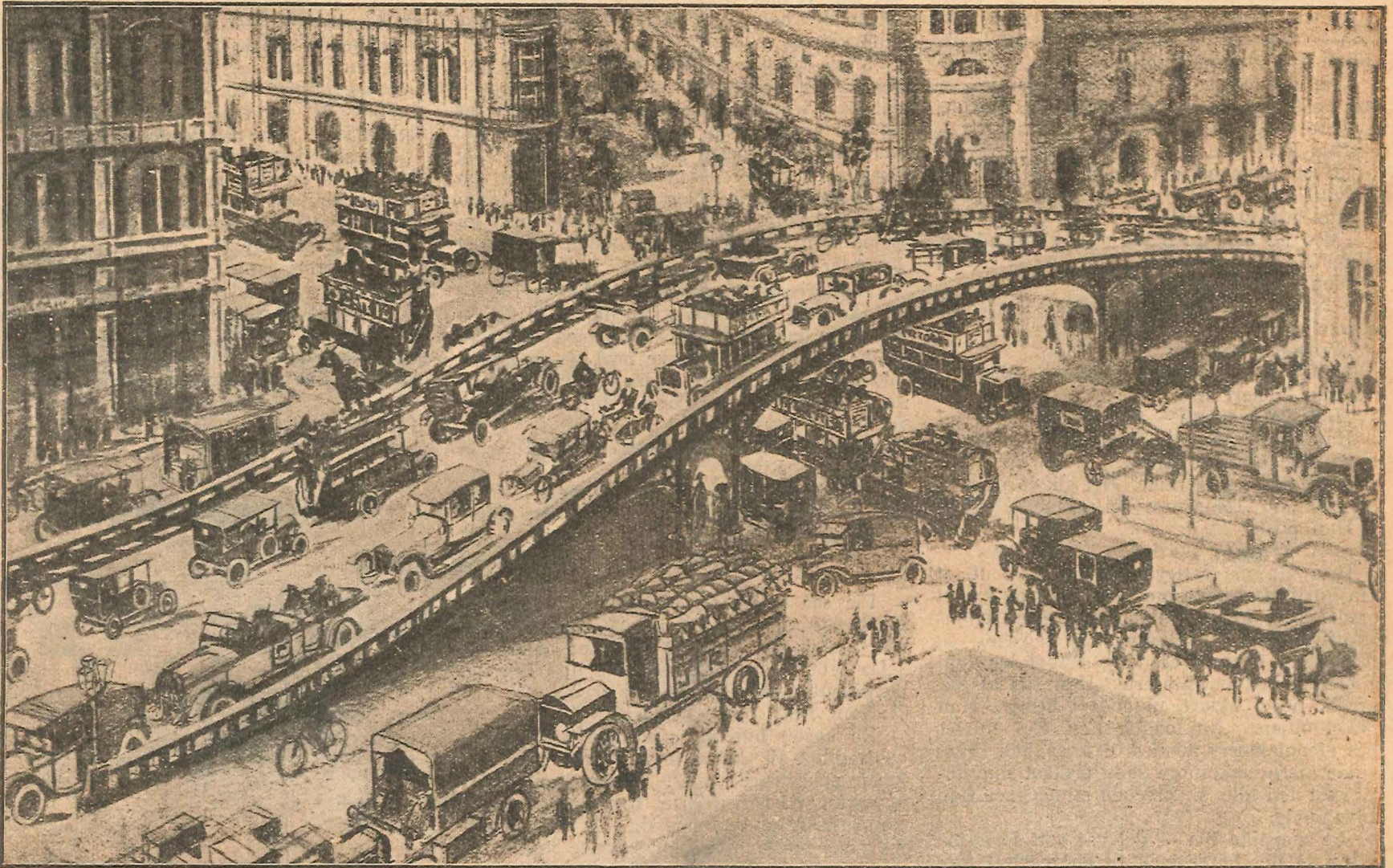
Det gjorde ham helt bløt om hjertet. Aller helst hadde han kysset bort den klare, skinnede draape. Det var den første taare, han hadde set i hendes oine.

„Jo, komtesse, De kan gjøre noget,” sa han blødt.

by ut om nogen faa aar.

Enerproduktionsretten for Skandinavien erhvervet av „Allers Familie-Journal“.

planer, man her ser, har vi mer virkelighetens solide, faste grund under føttene. Det er projekter som med ikke allfor svimlende utgifter kan la sig realisere og som man efter al sandsynlighet vil faa se utsendt i virkeligheten indenfor en overskuelig tid. Begge planene dreier sig om London, hvor færdselsforholdene er særlig vanskelige. De kan vel ogsaa tænkes anvendt i andre storbyer.

Og her har man tænkt sig vogntrafikken ved to hovedgaters skjæringspunkt lettet ved at man koster en luftbro over gatekrydset. Sligningen i broens runding er ikke værre end at en motorvogn med lettel kan overvinde den.

„Si det saa,” sa hun ivrig — „skynd Dem at si det. Hvad kan jeg gjøre?”

Han tok hendes hænder.

„De maa komme til mig paa Rifsborg — for bestandig — saa at jeg ikke mer skal være saa alene i de store, stille værelser.”

Hun saa usikkert op paa ham.

„Aa — det kan jeg jo ikke!”

„Hvorfor ikke?”

„Aa — jeg maa jo bli hos far paa Bøkeholm — jeg tilhører jo far.”

„Ja, men saa maatte De tilhøre mig — og vi kunde besøke Deres far hver dag, eller han kunde komme til os paa Rifsborg.”

Hun begyndte pludselig at le.

„Men hvorledes kan De tænke Dem det? Far vil aldrig tillate det.”

„Jo, det vil han sikkert tillate. De maatte jo saa — De maatte naturligvis bli min hustru.”

Hendes øine blev store og forbausede og det friske ansigt blev blekt i uforstaaende sindsbevægelse.

„Deres hustru — jeg Deres hustru?” stammet hun.

„Ja, komtesse, min hustru.”

Hun rystet rent beklemt paa hodet. Men det kan ikke ske —

„Hvorfor ikke?”

Hun pustet dypt.

„En saadan dum, taabelig pike som jeg! Jeg vilde jo slet ikke vite hvorledes jeg skulde opføre mig. Da maa man jo være frygtelig klok og værdig. Og saa maatte jeg jo trække et langt slæp efter mig og gaa forfærdelig alvorlig og høitidelig. Jeg var i kirken, da forpakter Reimers datter hadde bryllup. Hun hadde paa sig en hvit silkekjole med langt

slæp og et slør. Og hun graat saa frygtelig — og alle hadde saadanne høitidelige ansigter. Jeg maatte ogsaa graate. Det var saa sorgelig.”

Han stod rent raadvild overfor denne troskyldige barnslighet. Hun var meget rørende i sin uskyldighet og uvidenhed. Det var meget vanskeligere, end han hadde trodd, at gjøre hende begripelig hvad det var, han mente.

„Det er slet ikke saa slemt, komtesse,” sa han smilende. „Man er ikke sorgmodig ved et bryllup — da blir der bare graatt glædestaarer. De behøver aldeles ikke at gaa værdig og høitidelig som min hustru. De skal vedbli at være som De er — glad og fornoiet. Det er jo netop det, jeg trenger til. Og det med slæpet — det gaar ganske let. De behøver ikke at gaa med slæp bestandig — bare ved høitidelige anledninger. Og for at De skal lære alt hvad der er nødvendig vil jeg føre Dem til min tante, grevinde Egeberg, hvor De vil bli meget kjærlig mottatt. Der vil De lære den store verden at kjende.”

Pia satte op et eftertænksomt ansigt.

„Blir De hos mig?”

„Nei, komtesse, det vilde være det bedste at De en tid — skal vi si et halvt aar — var ganske alene hos min tante. Men kanskje jeg av og til kunde komme og besøke Dem. Og naar det halve aar er gaat, saa henter jeg Dem hjem og forer Dem til Rifsborg som min kjære, lille hustru.”

Hendes øine hang frygtsomt og urolig ved hans ansigt.

„Aa — jeg vet ikke — om jeg duer til det — om De vil bli tilfreds med mig. Fru Dammer sier altid at jeg er meget uduelig i huset.

Jeg forstaaer ikke at fore hus, og fru Dammer sier at en frue altid maa forstaa det bedre end sine tjenestefolk, ellers gaar alting huller til bulter.”

Han lo sagte og trak hende hen til sig.

„Det vil De lære altsammen. Hovedsaken er at De vil det, at De holder nok av mig til at ville bli hos mig bestandig.”

Hun smilte beklemt.

„Aa — det mangler ikke. Jeg vil aller helst bli hos Dem bestandig og alltid holde meget av Dem,” tilstod hun naivt.

„Saa samtykker De altsaa?”

Hun sukket.

„Først maa vi spørre far, om han ikke har noget imot det.”

„Det behøves ikke, jeg har allerede spurt ham om det og han har ikke noget imot det.”

„Ikke? Naa ja — saa — hvis De tror, det kan gaa — saa la det være saaledes.”

Rørt og andægtig kysset han hendes hender — den ene efter den anden.

„Ja, komtesse, jeg tror virkelig, det skal gaa.”

Hun pustet hurtig og urolig.

„Aa — men jeg tror dog, det vilde ha været endnu bedre, hvis det hadde kunnet vedbli at være saaledes som det er.”

„Nei — saaledes kan det ikke vedbli at være! Hvis De ikke vil bli min hustru, saa reiser jeg bort fra Rifsborg.”

Hun rystet forskrækket paa hodet.

„Nei — da vil jeg heller bli Deres hustru. Det blir vel ikke saa frygtelig vanskelig,” sa hun tappert.

Han la hendes arm i sin.

„Nei, kjære, lille Pia, jeg skal gjøre dig det let,” sa han varmt.

„Vil De ikke bli utaalmodig, hvis jeg gjør noget galt?”

„Absolut ikke. Saa sier jeg bare hvorledes du skal gjøre det rigtig.”

„Naa — ja — saa gaar det vel,” sa hun resolut.

Han fandt hende meget indtagende. Dette frieri var ganske eiendommelig, men ikke uten tiltrækning for ham, skjønt hans hjerte endnu slog temmelig rolig.

„Nu maa vi gaa videre, du fryser jo,” sa han og bedækket omhyggelig hendes hænder med de varme uldvanter.

Hun lo.

„Hvor morsomt det lyder — at De sier „du” til mig.”

Han nikket alvorlig.

„Men nu maa du ogsaa si „du” til mig og „Hans.”

Hun lo igjen sagte.

„Hvis jeg bare kan det. Det vil vist bli vanskelig.

„Prøv det engang.”

Hun trak oienbrynene sammen. Men saa saa hun tappert op.

„Det skal nok gaa — men du maa ikke le.”

Han lo allikevel lidt, men satte saa op et overmaade alvorlig ansigt.

„Nei, nei, jeg ler ikke. Det gik jo udmerket med „du”. Men prøv det nu med „Hans!”

Hun pustet dypt.

„Det er meget vanskelig, kjære Hans.”

Hun saa saa fortryllende forvirret ut, at han hurtig la armen om hendes liv og kysset hende.

Han folte at hun for sammen under berøringen av hans læber. Og sanselos og ubevægelig likesom en fangen fugl laa hun et oieblik ved hans hjerte.

Han saa at der foregik noget uklart, ukjendt i hende. Hun lukket oinene.

Nu maatte han for enhver pris gjengi hende hendes utvungenhet. Han hadde gjerne endnu en gang trykket sine læber mot den lille, skjælvende mund, men han betvang sig.

„Se saa, lille Pia — det var vort forlovelseskys — det horer med til en regelret forlovelse,” sa han i en let tone. „Nu forst er du rigtig min forlovede.”

Nu kom der igjen liv i hendes ansigt.

„Aa — jeg blev saa forskrækket!” tilstod hun naivt og skjøv sin lue bort fra panden som om den var blit for varm for hende.

Rørt smilende la han igjen hendes haand i sin arm.

„Nu maa vi skynde os hjem til din far,” sa han rolig.

Hun pustet ut.

„Ja, det maa vi.”

Hun var endnu litt forvirret. Hans kys hadde vækket en sælsom følelse i hende. — Ganske fjernt dæmret i hende en anelse om kvindens mysterium.

Han forsøkte at adsprede hendes tanker ved munter pasiar. Men fuldt saa freidig og utvungen som før gik hun ikke ind paa den.

Da de var kommet hjem, stormet hun saa hurtig ind i sin fars værelse at Hans Rif næsten ikke kunde følge hende.

„Far — aa, far — der er hændt noget meget merkelig. Baron Rif vil at jeg skal bli hans hustru. Og — ja — jeg har maattet si „du” og „Hans” til ham og —

Hun stanset. Hun hadde villet tilføie: „Og han har ogsaa kysset mig!” Men det vilde ikke over hendes læber. Med et sky blik tilføiede hun:

„Og nu er vi forlovet.”

Saa omfavnet hun faren og la sit hode mot hans bryst.

Grev Bøkeholm og Hans Rif sine mottes over den unge pikes hode. Fast og alvorlig saa de to herrer paa hverandre, mens greven beroligende klappet hendes haar.

„Saa er du altsaa nu en forlovet pike, min lille Pia. Nu vil Hans Rif være din bedste beskytter og veileder. Det er jeg glad over, han er ung og sterk og vil vaake trofast over dig. Og du er jo glad i ham?”

Hun loftet hodet og saa med ærlige oine paa ham.

„Ja, far, jeg er meget glad i ham. Han har sagt at hvis jeg ikke vil bli hans hustru, saa vil han reise fra Rifsborg igjen. Det vil hverken du eller jeg kunne bære. Ikke sandt, det kan vi ikke tillate? Men — naar jeg nu følger med ham til Rifsborg — vil du saa ikke bli frygtelig ensom?”

„Nei, det skal du ikke være bekymret for. Jeg kan jo se dig hver dag. Og desuten — det staar i bibelen at kvinden skal forlate far og mor og følge sin mand. Det maa jo være saaledes. Jeg glæder mig meget over at jeg foruten en datter ogsaa faar en kjærlig søn og at du blir i min nærhet. Det kunde jo ha hændt at min Pia var blit forlovet med en mand som vilde føre hende langt, langt bort fra mig.”

Hun gjorde en avvergende bevægelse.

„Aa nei — hvorledes kan du tænke det — jeg vilde da ikke ha reist bort med en fremmed — og overhodet ikke med nogen anden end baron Rif — nei — med Hans, for han er min bedste ven og ogsaa din, ikke sandt, far?”

Grev Bøkeholm tok hendes haand og la den i Hans Rifs.

„Ja, mit barn, din bedste og mest trofaste ven — Gud velsigne eders pagt — vær glad i hverandre og hold hverandre i ære!”

Overvældet av bevægelse vendte han sig om.

Pia saa urolig og beklemmt op paa Hans. Hjælpelos saa hun ind i hans oine. Hendes hjerte slog saa underlig tungt og ængstelig.

Da bredte Hans Rif sin arm ut i inderlig medlidnhet med hendes forvirring.

„Kom, Pia!” bad han blødt.

Da kastet hun sig med hele sin naturs voldsomhet til hans bryst. Han omsluttet hende med begge armer. Saa laa hun sikkert og varmt ved hans hjerte.

Hun horte det slaa ganske rolig og regelmæssig. Og dette regelmæssige, roiege hjerteslag bevarte hun i sin erindring, naar hun senere tænkte tilbake paa denne time. Hun var tilmode som om hun i hans armer var sikker mot alle sorger og ulykker.

De næste dager gik som i en underlig drom for Pia. Hun kunde ikke forklare sig hvad der foregik i hendes indre, hun visste bare at der pludselig var kommet noget ganske andet og helt nyt ind i hendes liv.

Undertiden folte hun sig beklemmt og allikevel gjennomtrængt av en viss stolthet. Saa gik hun langsomt og høitidelig gjennom de store værelser paa slottet og rettet sine skuldrer.

Og saa lo hun igjen overgivent over sig selv og over den tanke at hun var Hans Rifs forlovede og skulde bli husfrue paa Rifsborg.

Alvoret i det skridt, hun hadde tat, stod ikke klart for hende. Hun hadde uforsagt gjort noget der var endnu vanskeligere, bare for at beholde Hans Rif hjemme. Men hun var allikevel opfyldt av en stille lykkefølelse over at hun nu kunde være sammen med ham for hele livet.

Pias stemning var meget uregelmæssig. — Undertiden sprang hun syngende og dansende omkring og begik tusen dumheter og saa kunde hun til andre tider sitte drommende i en krok og stirre ret frem.

Fru Dammer iagttok hende hoderystende. Hun visste endnu ikke noget om Pias forlovelse. Grev Bøkeholm hadde ønsket at forlovelsen først skulde deklareres, naar Pia kom tilbake fra grevinde Egberg. Saa fru Dammer tænkte at Pias sælsomme væsen hang sammen med hendes forestaaende reise ut i den store verden.

At hendes komtesse nu endelig likesom andre unge damer skulde indføres i selskapslivet og lære at bli en fornem dame, fyldte fru Dammer med stor tilfredshet. Men hun frygtet likesaa meget for adskillelsen som grev

Bøkeholm selv. Men likesom greven lot hun sig ikke merke med det.

For Hans Rif var det en meget vanskelig opgave altid at træffe den rigtige tone overfor Pia. Ofte var han aldeles raadvild overfor hendes naive uskyldighet. Hun var opfyldt av en hellig iver etter at behage ham og spurte atter og atter, om hun, naar hun blev hans hustru, skulde la være med det eller det.

Men hun hadde ingen anelse om en hustrus virkelige pligter overfor sin mand.

Hans Rif var ikke istand til bare tilnærmelsesvis at gjøre hende det begripelig.

Likesaa litet kunde hendes far gjøre det. Her maatte en klok og fintfølende dame gripe ind. Det indsaar begge herrerne. Saa blev de enige om at Pia skulde reise til Baden-Baden allerede næste uke til grevinde Egberg.

For første gang paa ti aar besluttet grev Bøkeholm sig til at foreta en reise og igjen træ i forbindelse med yderverdenen. Han vilde selv bringe Pia til grevinden, men bad Hans om forst at spørre grevinde Egberg, om hun vilde ta den unge pike i huset.

(Fortsattes.)

Litt hodebrud.

Schakoppgave nr. 1738. Av H. V. Tuxen, Hellerup. (Original). Sort: K, D, 3 B = 5 br. 4. Hvit K, D, 3. 2 S, L, B = 2. 6 br. Hvit gjør mat i 2 træk.

Løsning av schakoppgave nr. 1738.

1. S f 5 — d 6, e 6 — c 5. 2. S d 6 — c 4. 1. . . . . L x S (og trusel). 2. L g 8 — h 7.

Løsning av gaaden i forr. nr.:

Nora — Aron.

Løsning av regneoppgaven i forr. nr.:

Der var 328 trær i haven.

Gaader.

Løsning av den geografiske korsgaade i forr. nr.:

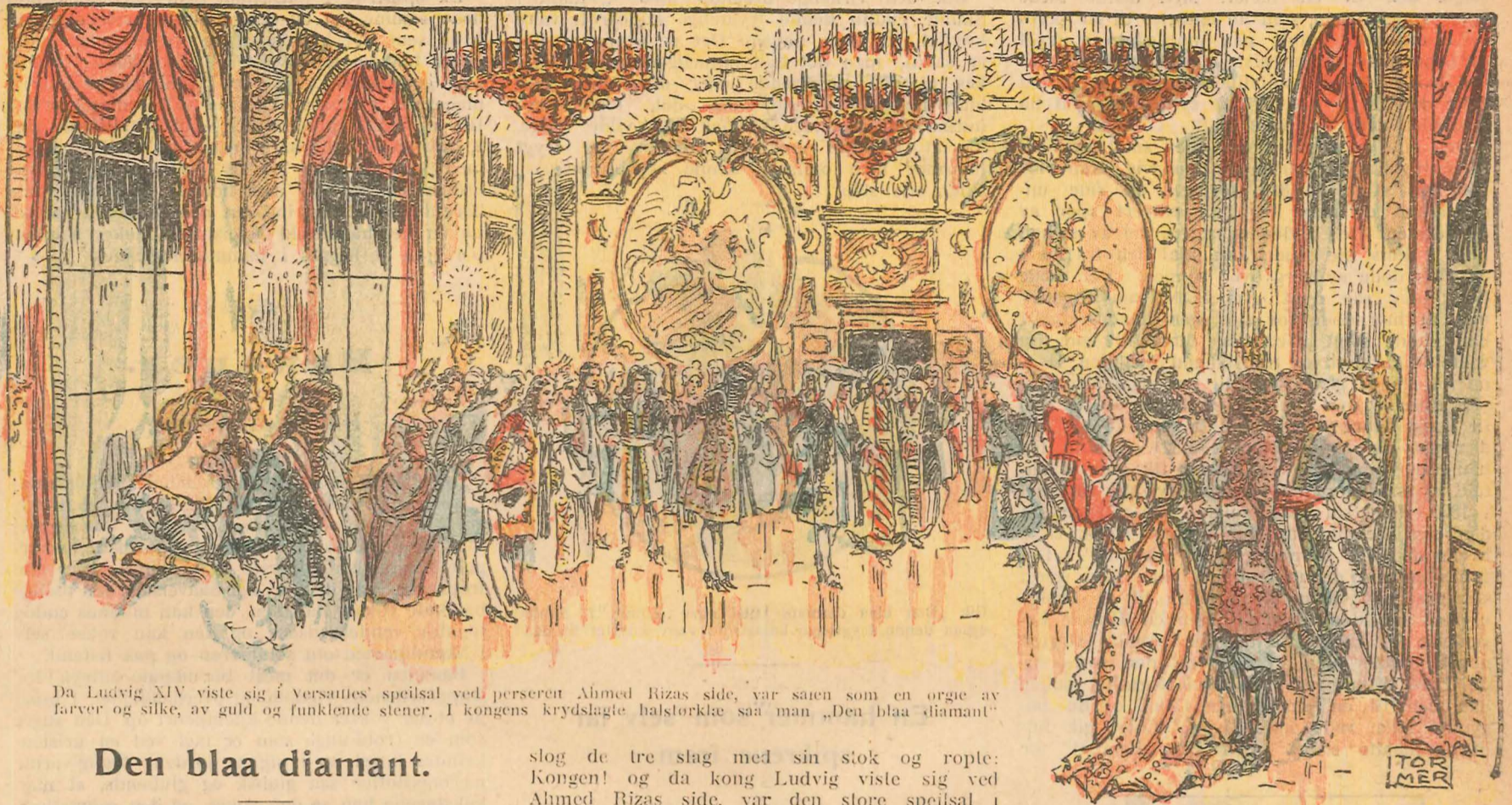
1. Du finder mig i Afrika, hvert barn har hørt mit navn, reis ikke ene gjennom mig for ei at lide søvn. Naar du nu stryker en stavelse, saa to tilrest du faar, en velkjendt kvindeskikkelse fra bibelen for dig staar.

2. Mangler der et es, er det en bok, mangler der intet, faar du besøk.

Geografisk kamgaade:

A B D E E E I
I I K M
N N R R
S S T T
T U U Y
Dokstavene skal omflyttes saaledes at der i de øverste vandrette rader dannes navnet paa et av de land som har deltatt i verdenskrigen, mens der i de lodrette rader læses: 1. Navnet paa et land i Asien. 2. navnet paa en kjendt by i Frankrike. Navnet paa en asiatisk elv. 4. Navnet paa et andet land i Asien.

Da Ludvig XIV viste sig i Versailles' speilsal ved perseren Ahmed Rizas side, var salen som en orgie av farver og silke, av guld og funkulende stener. I kongens krydslagte halstorkke saa man „Den blaa diamant“

Den blaa diamant.

Den 15. april 1912 hændte den katastrofe, at verdens største damper „Titanic“ efter et sammenstøt med et isfjeld gik tilbunds i Atlanterhavet. Da ulykkens omfang blev gjort op, saa man at ofrenes tal var opimot 1600. Hvad der var gaat tapt av materielle værdier blev aldrig fuldstændig opklart, men en enkelt post blev dog beregnet. Alene av smykker og ædelstener gik der ved det store forlis tapt for over 18 millioner kroner. Blandt de ædle stener som gik til havets bund skal ogsaa ha været den berømte „Hopes diamant“, ogsaa kaldet „Den blaa diamant“. Er det sandt? Der er ingen som har kunnet konstatere det, men de som kjendte den merkelige og sterkt omtalte stens skjæbne og alle de historier som knyttet sig til den, sier at det paa ingen maate vilde forbause dem at ryglet var rigtig og at stenen bare hadde faat det endelig man kunde vente. Til det sidste beredte den sin eier katastrofe og rædsel.

Menneskene har altid været tilbøielig til at knytte mystiske evner og en mystisk magt til visse stener. Turkisen og den grønne jaspis beskytter mot ulykkestilfælder, de hyacinthblaa stener hevarer mot pest og anden epidemisk sygdom, og de kan bringe søvnen. Safiren helbreder for melankoli, men opalen, denne vakre sten med sit vidunderlige farvespil av rosa, blaat og grønt, bringer ulykke i sit følge. Det er overtro, sier man, ja, naturligvis. Men denne overtro har aldrig været til at utrydde, og der er i aarhundredens løp til visse bestemte stener knyttet en slik kjede av begivenheter og fortællinger at det ialfald maa fylde mange med undren og bevægelse. En av disse stener er „Den blaa diamant“.

Den 7. februar 1715 blev der i Versailles git den sidste hoffest under Ludvig den 14. „Sol-kongen“ var 77 aar, han gik paa gravens rand, og han var bøiet, ikke bare av aarene, men ogsaa av ulykker og sorger. Hans ry var bleknet, krigene som var endt ulykkelig, hadde ruinert Frankrike, man hadde maattet sælge hoffets solservice, lakeiene tigget paa galen, folket var urolig, og kong Ludvig hadde set alle sine nærmeste dø. Tronarvingen var et barn paa fem aar. Til hoffet kom da en ambassader fra Persien, Ahmed Riza, og skjønt det bare dreide sig om at faa avsluttet en handelsstraktat, besluttet Ludvig dog at feire hans ankomst med en heffest som skulde være saa pragtfuld og straalende som i de gamle tider, da hele verden stirret mot Versailles som mot et stort, brændende lys. Det var kongens ønske at imponere den østerlandske potentats utsending, og da hofceremonimesteren

slog de tre slag med sin stok og ropte: Kongen! og da kong Ludvig viste sig ved Ahmed Rizas side, var den store speilsal i Versailles slottet en orgie av silke og guld, av perler og atask, av fløiel og ædle stener. Kongen selv bar en dragt som var overbrodert med ædelstener og guldbroderier, saa han neppe orket at bære den, saa tung var den, og midt paa hans hvite halssmykke straalte den kosteligste av alle stenerne. Det var en blaalig skinnende diamant, fiskeaaret i hjerteform med facetterte sider og veien-

Den franske reisende Jean Baptiste Tavernier hadde kjøpt stenen av omvandrende handelsmænd i Golconda i Indien.

de 67 karat. Smaa, blaaligviolette lyn syntes at utgaa fra den, og det var umulig ikke at lægge merke til den. Selv den til brilanter vant perser stirret paa den og uttrykte sin beundring. Det var „Den blaa diamant“.

Hvor stammet dette pragtsmykke fra? Man finder stenen første gang omtalt og beskrevet i en liste over de franske kronjuveler fra 1691, og herav fremgaar det at Ludvig den 14. hadde kjøpt den av den franske reisende Jean Baptiste Tavernier som hadde erhvervet den av omvandrende handelsmænd i Golconda i Indien. Det fortaltes at den indiske sælger hadde faat den ved at myrde og utplyndre dens tidligere eier. Allerede her begynner da rækken av de katastrofer som skulde komme til at knytte sig til den. Tavernier selv blev det næste offer. Han hadde tjent sig en umaadelig formue i Indien, men da han kom hjem blev han fuldstændig ruinert av sin søn. For at skaffe sig penger var det han solgte diamanten til den franske krone for to hundre og tyve tusen

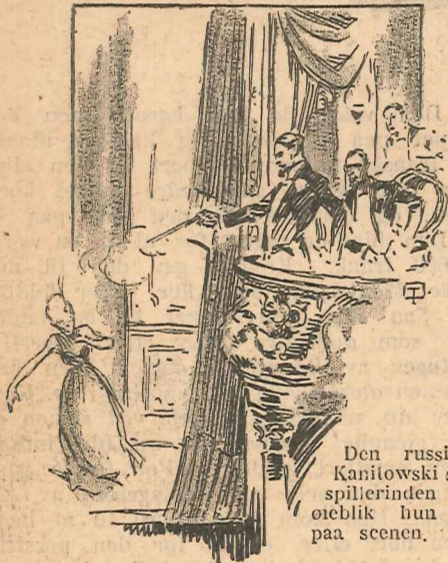
frank. Den veide da 112 karat, men den var slepet paa en temmelig klodset maate, og den franske minister Colbert lot den slipe om, saa dens vakre spil bedre kunde komme frem, og derved kom den ned paa 67 karat. Den blev da regnet for at ha en værdi av 100,000 frank. Kongen gav den til madame de Montespan som kort efter faldt i unaade. Saa blev den forært til en anden holdame som døde tre dager efter. Derefter fik hertugen av Bourgogne stenen, men han døde næsten øieblikkelig efter mottagelsen. Kongen blev nu uhyggelig filmode ved stenen og lot den gjemme. Stenen var nu blit indfattet i en emaljert guldnaal. For første gang bar kongen den selv ved mottagelsen av Ahmed Riza. Han kom ikke oftere til at bære den. Faa uker efter, endnu før den persiske ambassador hadde forlatt Frankrike døde kong Ludvig.

Under Ludvig den 15. laa „Den blaa diamant“ upaagiet gjemt. Kanske fordi man endnu erindret sig de ulykker som mentes at være knyttet til den. Kanske ogsaa, fordi man nu hadde erhvervet sig diamanten „Regent“ som med sine 136 karat fordunklet den. Under kong Ludvig den 16. fik man dog alter oie paa dens sjeldne glans. Kongen bar stenen ved sin kroning. Men da han satte liten pris paa luksus forærete han den til dronning Marie Antoinette som ofte laante den til sin veninde prinsesse Lamballe. Kong Ludvig og Marie Antoinette døde begge paa skafottet, og prinsesse Lamballe blev paa den frygteligste maate myrdet paa gaen av en oprørske mængde. Stenen syntes altsaa endnu at besitte sin kraft til at bringe sine bærere ulykker. Under revolutionen blev „Den blaa diamant“ stjaalet fra skatkammeret, og tyven, hvis navn man aldrig har faat vite, flygtet med til England, hvor han

solgte den til en hæder. Men denne turde ikke bringe stenen, som nu ansattes til en værdi av 3 millioner frank, paa markedet av frygt for opdagelse. Han reiste derfor med den til den hollandske diamantsliper Wilaelm Fals som delte den i to deler. Det syntes bare at ha fordoblet dens mystiske kraft.

Den ene av de to stener blev solgt av Fals til hertug Karl Friedrich av Brunsvig. Han blev kort tid efter, i 1830, forjaget av sine undersaatter, og man har tapl ethvert spor av denne sten. Den anden og større del av stenen blev i Fals' eie. Hans søn stjal den fra ham, og Fals døde av sorg over sønnen. Den unge Fals blev saa dypt grepet av samvittighetsangst at han døde paa egen haand efter at han hadde solgt „Den blaa diamant“ som nu veide 41 karat til en franskmænd Beaulieu. Denne lot stenen gaa videre til en engländer David Eliason som for 550,000 frank solgte den til kong Georg den 4. av Frank. Han bar den paa sin kroningsdag i 1821. Endnu før han var kommet ut av kirken fik han et anfald av sindssyke og var sindssyk til sin død i 1830. Før sin død solgte han stenen til den engelske rikmand Sir Henry Hope, efter hvem den fik navnet „Hopes diamant“. Det synes somom denne families lykke har været sterkere end diamantens evne til at bringe ulykke, for stenen var i familien Hopes besiddelse til 1901, uten at der hændte slegten noget ondt. Men i 1901, da den nuværende Lord Hope var i pengeforlegenhet solgte han den til en amerikaner Colol, og nu begynde „den røde serie“ igjen. Colol gik fallit og maatte sælge „Den blaa diamant“ for

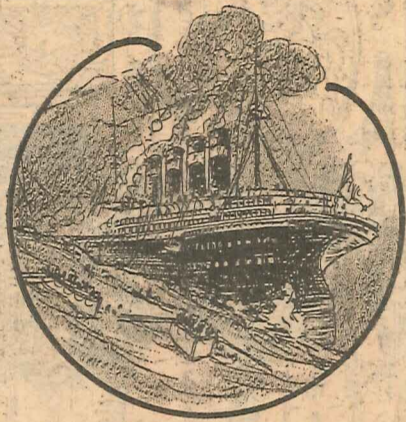

Den russiske fyrst Kanitowski skjøt skuespillerinden ned i det øieblik hun viste sig paa scenen.

1,500,000 frank. Kjøperen var den russiske fyrst Kanitowski som forærte den til en fransk skuespillerinde. Den første gang han bar den kom hun i en heftig dispute med Kanitowski som skjøt hende ned i det øieblik, hun traadte ind paa scenen i Moskva. Den næste eier var den græske rikmand Montharides. Han omkom med hustru og barn ved at styrte ned i en avgrund. Serien var ikke hermed endt. Nu kom „Den blaa diamant“ til sultan Abdul Hamid av Tyrkiet, og han mistet kort tid efter land og trone. Fra det tyrkiske skatkammer kom den i den indiske handelsmand Habibs eie, og Habib druknet ved Singapoore. Og saa stør var den merkelige stens mystiske magt, at da den næste eier gav den i pant for et pengelaan til en parisisk bank, gik banken en maaned efter fallit og ruinerte en mængde mennesker.

Man fortæller om den store brillant „Koohi-Noor“ som nu befinder sig blandt de engelske kronjuveler at den hadde tilhørt stormogulens slegt, og at dens vei er betegnet med ulykker. Man fortæller ogsaa om diamanten „Sancy“, at man i dens glans kan se som et svakt rødagtig skjær, og at den har bragt en række av sine eiere en voldsom død. Det er naturligvis bare et merkelig samspil av omstændigheter, men man faar ikke alle til at gaa ind derpaa. De vil se en mystisk magt i stenen, og naar man følger den skifte eier, vil man uro følge dennes liv. Det var ogsaa tilfældet med „Den blaa diamant“.

Gik den virkelig tilbunds med „Titanic“? Skulde endnu denne frygtelige katastrofe være knyttet til dens navn? Det er mulig at det er sandt, men det kan naturligvis ogsaa tænkes at den nuværende eller daværende eier har utspredt ryglet om det, fordi han indsaa det haablose i naar han vilde sælge, da at kjæmpe mot den overtro og frygt hvormed man omfattet denne skjæbnesvangre, skinnende sten.

Gik „Den blaa diamant“ ned med „Titanic“? Skulde ogsaa denne frygtelige katastrofe være knyttet til den?

En hammer som selv tar spikere frem.

Paa hosstaaende billede vil man se en hammer, ved hjelp av hvilken man ikke alene kan slaa spiker i og trække dem ut igjen, hvis det skal være, men hvor tillike hammen selv saa al si kan ta spikere frem og sætte dem i den rette stilling foran hammerhodet.

Det er ikke vanskelig av forstaa, hvilken fordel en slik indretning har fremfor en hammer uten et slikt apparat paa. Hvor ofte haender det ikke om „Scientific American“ skriver, at en tømmemand er styrtet ned naar han paa en vanskelig og utsatt plads høit oppe paa en bygning har skul et banke spiker i med den ene haand, mens han med den anden tok frem spikerne og og holdt paa dem. Den nye hammerindretning kræver bare bruk av en haand, saa den anden blir fri.

Den fikse, lille indretning som i løpet av faa sekunder kan sættes fast paa skaftet av en hvilken som helst almindelig hammer, bestaar av et magasin, hvori der kan være 40 spiker ad gangen. Ved et tryk med fingeren paa en avtrekker tar en bevægelig liten metalarm av en spiker og anbringer den i den paa billedet viste stilling foran hammerhodet. Man fæstner saa spikeren ganske let paa det sted, hvor den skal sitte, og nu falder metalarmen av sig selv tilbake, efterlatende spikeren paa sin plads. Hammeren er nu fri og kan brukes til at banke spikeren helt fast med. Saaledes kan man fortsætte til der ikke er fler spiker i magasinet.

Fig. 1. Ved hjelp av dette paa hammerkaflet anbragte sindrige lille apparat er man istand til at slaa spiker i med bare en haand, idet hammeren saa at si selv tar frem spikerne.

Fig. 2. Den gammeldagse metode at ta spiker op av en kasse paa sammenlignet med den nye, som foretages med en høist simpel, men overmaade, praktisk spikerordner, som nærmest ligner en kam.

Da spikerne i magasinet skal ligge med hodene samme vei og da enhver av erfaring vet, hvor sent det kan være at ordne spiker som ligger blandet om hverandre i en kasse, er det i sin gode orden, at der ved fyldningen av spikermagasinet gjøres anvendelse av en meget praktisk og enkel spikerordner, som er vist paa fig. 2, og som egentlig bare bestaar av en slags kam, med hvilken man skuffer spikerne op. Disse ordner saa sig selv med hodene opad, saa man bare behøver at gripe om dem nedentil for at ha en hel haandfull velordnede spiker som er parat til at lægges i hammermagasinet.

Bananer.

Av
Holger Rosenberg.

Av alle de overdaadig svulmende, deilig smakkende og paa næringsstof rike frugter som den godetunge tropejord skjænker det favoriserte, farvede menneske, er den agurkformede, smørugle banan den ypperste og hertligste. Over alle tropegner paa den vesilige saavelsom den østlige halvkule vokser bananen, den kan modnes endog utenfor vendekredsene og den kan vokse selv i Skandinavien om sommeren og paa friland.

Bananen er det mest blændende uttrykk for tropeverdenens rigdom og overdaadighet. I løpet av et aar vokser denne kjæmpeurt op. Den suger som en troldeunge som er lagt ved en kristenkvindes bryst op i sig av jordens fugtig-varme næringsstoffet saa glubsk og glubende, at man bokstavelig kan se den vokse, og den solmættede tropelufts kalden og dragen vækker svulmende kræfter tillive i dens saffylde hjerteskuud. Det trenger saa voldsomt paa inddefra i dens mægtige stængel at man kan se planten krølle sine kræmmerhusformede blader ut, et for et, litt efter litt, men ganske regelmæssig, indtil bladet folder sig ut som en kjæmpemæssig vifle, skjørt og fint, yndefult og lysegrønt, saa skjørt at det første vindpust river bladjøttet istykker, saa det tilsidst ligner en meget medtat balkjole (se billedet).

I løpet av 5-6 maaneder er bananplanten vokset op til en høide av tyve fot, tre ganger et menneskes høide, og den sætter nu blomst. Blomsten er en blomsterstand i form av en klase. Ogsaa i blomstringen er bananen en frugtbarhetens og yppighetens gudinde. Ti tusen blomster i en bananblomsterstand er nemlig slet ikke sjelden. Og man har eksempler paa at bananplanter har baaret opimot 20,000 blomster.

Blomsterstanden vælder som et overflidighets horns allerdeiligste indhold ut av plantens top, naar alle bladene har krøllet sig op, og umiddelbart efter blomstringen kan man se de smaa irgrønne, agurkformede bananer begynde at komme frem.

Naturligvis blir bare en forsvindende del av denne blomsterrigdom til frugter. En velutviklet bananplante regner man den for at være som gir 9 „hands“ a 15-20 „fingers“. En „hand“ (haand) kalder man i banansproget det avsnit av en frugtstand som dannes et sammenhengende haand, hvorfra frugtene som benævnes „fingrer“ skyter ut. En velutviklet bananplante skal altsaa bære mellem 150 og 180 bananer, og da hver velutviklet banan av den store sort „Gras Michel“ selv vokser i Vestindien eller Siam bananen som er den bedste og største i Ostindien veier omkring et kvart kilogram, er det slet ikke sjelden at planten naar det vidunderlige resultat i løpet av et aar at gi sin eier femti kilo velsmakende og velnærende frugter. Imot slik overflod blekner selv det vældigst utviklede græskar under vore nordlige breddegrader eller den største solsikke i vore haver.

Desværre ser man imidlertid aldrig her hjemme slike eksemplarer paa bananens frodighet, for de bananer som eksporteres fra de bananproducerende land er avlukket for de er helt utviklet. Som endnu ganske grønne og aldeles uspiselige (da de indholder en kraftig syre, hvilket enhver kan overbevise sig om ved at skjære en grøn banan over med en staalkniv) blir de sendt avsted og selv naar de har naadd saldsstedet er de endnu ganske umodne. Hvor glade vi end er i en banan er det dog beklagelig at ingen nordbo nogensinde —

med mindre han da blir en av de faa lykkelige som naa saavidt at komme til tropene — faar vite, hvor deilig en banan kan smake, hvilken beruser en møtte, idet man krænger det smørgule hylster tilside, og hvilket frugtbarhetens jublende symbol en fuldmoden bananklasse er.

Vi maa være glade til at bananen idet hele tat ogsaa har den fortræffelige egenskap at den lar sig forsende, saa vi igjennem den — den eneste tropefrugt som vi faar hit i frisk tilstand — kan faa et litet indblik i tropeplanteverdens rigdom og herlighed.

Hvilken mægtig eksportartikel bananen er, navnlig fra Vestindien, aner de færreste. Dampskibslinjer alene for bananenes skyld er oprettet, millioner av bananklaser udføres hvert aar fra de bananproducerende land, og tusener og atter tusener indfødte lever av bananer, ikke bare saaledes at bananer utgjør en væsentlig del av deres føde, men ogsaa endes ved de banandyrkning tjener til aanden føde og klar og fornøielse.

Det er fra tre pladser i Vestindien, at saagodtsom alle de bananer, fra hvile verden fortærer, kommer, nemlig fra de engelske øer

Bananhøst.

Jamaika, Trinidad og Barbados, og av disse leverer førstnevnte ø den langt overveieende del.

Som saa meget andet i verden som begyndte smaasaa bananultførsels begyndelse er ubetydelighet. Troværdige folk paa Jamaika har fortalt mig den saaledes:

En gammel bulbiter av en kaptein ved navn Scille med sin skonneret mellem Kingston og U. S. A., tok en gang da han seilte fra Jamaika med sig ombord som proviant en klasse bananer. Underveis — reisen gik usædvanlig hurtig — fik han imidlertid ikke spist alle bananene, og da han kom til sit bestemmelsessted i statene fik hans reder øie paa den halvt avpillede bananklasse. Rederen bad om tilladelse til at smake en av de rare frugter. Ved den første mundfuld stoppet han op, vendte øinene søkende op mot himlen, tygget litt igjen og utbrøt begeistret:

„Ja, men kjæreste mand, her er jo en forretning!“

Kapteinen brummet at han brydde sig slet ikke om den slags forretning, men da rederen ikke lot sig skræmme av bulbiterens brummen, fik han virkelig overtalt kaptein Baker til næste gang han kom hjem at la nogen hundre klaser bananer med. Det gjorde kapteinen, og hermed blev bananenes lykke fastslaaet og bananeksporten fra Jamaika grundlagt. Nu udføres der fra den engelske tropeø fra 16 til 18 millioner banan-klaser hvert aar. Det mægtige dampskibsselskap og fruktompani „United Fruit Company“ har en hel flaaete vakre, hurtigseilende, hvite dampere med alle lastrummene indrettet til ophængning av banan-klaserne i koldluft og med passagerbequemligheter som i komfort og luksus overgaar

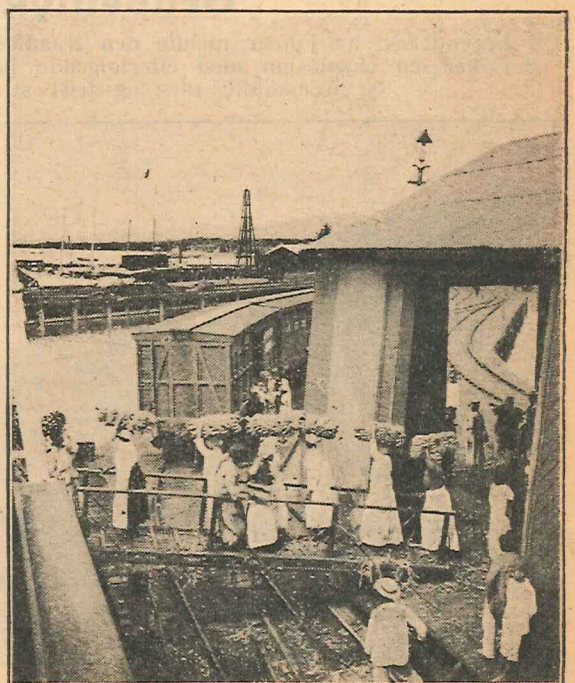
alle de andre linjer paa Vestindien, hver dag i aaret gaar en slik damper fra Jamaika til De forenede Stater. Samt dig sendes der for krigen hver uke fra Jamaika og til England ca. 20,000 klaser, og en dampskibslinje som fik statssubvention av den britiske regjering vedlikeholdt stadig trafik mellem de andre bananproducerende engelske øer i Vestindien og moderlandet.

Fra den avpillede bananklasse som kaptein Baker tilfældigvis bragte med sig fra Kingston er bananen vokset op til at bli en verdensartikel, og den dag, da bananbuntene, „hænderne“ med de lækre „fingrer“, atter efter krigen blev at se i vore frugthandlervinduer, lytmange øie. Vi syntes, verden atter var bli mindrer, at fjerne

tropeiland som i krigen var rykket os saa fjernt, at de næsten kunde være sunket i havet, uten at vi hadde visst det, atter var kommet os tæt ind paa livet. Vi hilste trykket, og hvis fingrer med en yndig mindeelse om en lykkelig fortid og en deilig kjendt smak av pomerans og smørpære tilsat en ganske svak antydning av kryddernellik gled ned i vore maver.

Høsten bæres tiltorvs.

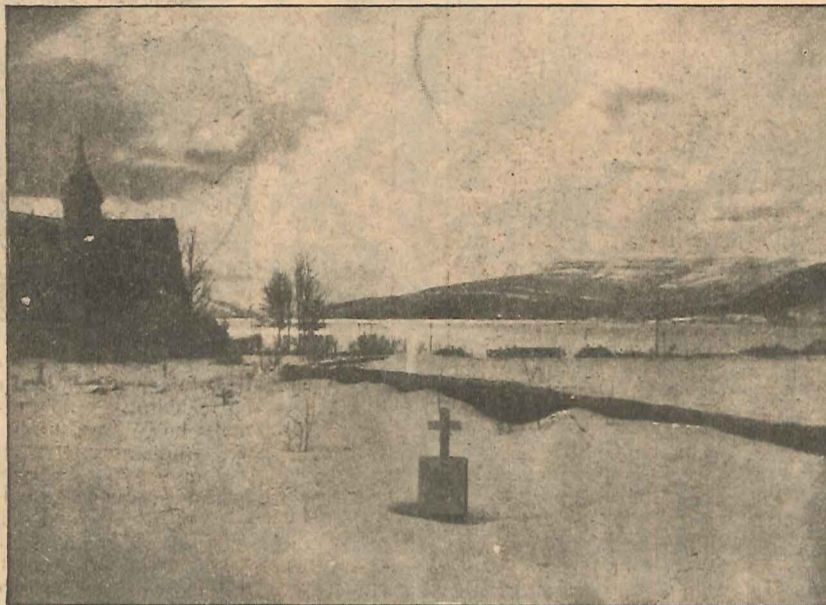

Skibet lastes med bananer.

En ny by i Nord-Norge.

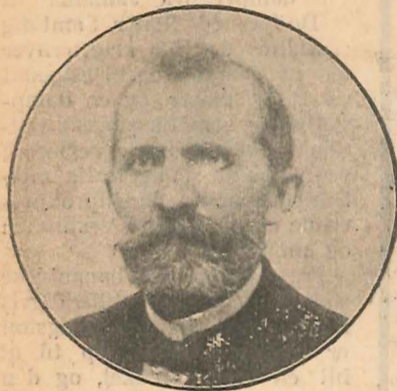
Forsteborgmester Arctander i Kristiania som den 22. januar fylder sin 75. aar trækker sig ved maanedens utgang tilbage fra sin embede. Med borgmester Arctander trær en av forgrundsfigurene i vor politiske og kommunale liv ut av aktiv virksomhet. Allerede i 1878 møtte han første gang paa stortinget, og hans navn har siden da været knyttet til norsk politik. Han var i 1905 medlem av spesialkomiteen og medlem av den Michelsenske regjering. I vel ti aar var Arctander forsteborgmester i Bergen og siden 1903 i K.a.

Vinterkveld i Mo i Rana som haaber at bli by i indeværende aar. Strandstedet har for tiden omkring 1700 indbyggere, men man antar at dette tal i betydelig grad vil komme til at økes, naar bergverksdriften faar fart i sig igjen og naar kommunikatione kommer i orden. Mo vil bli et av stoppestedene paa Nordlandsbanen, og da stedet ligger nær grænsen vil handelen med Sverige komme til at faa overordentlig stor betydning for dets utvikling.

25 aars jubileum feiredes fornylig av Bergens Handelsreisendes forening under uedvanlig stor tilslutning. Ved festmiddagen i Handelssamfundet blev foreningens stifter, overinspektør Michael S. Eilertsen, hvis billede vi her bringer, hjertelig hyldet for sit utrættelige virke i standens tjeneste. idet han bl. a. blev utnevnt til foreningens æresmedlem. Hr. Eilertsen er Vestlandets ældste aktive reisende. Han er stadig paa farten og i lykkelig besiddelse av et uopsplitelig humør.

Over 50 aar i tjenesten har overkonduktør A. H. Bjølgerud, Hamar, nu været. Allerede i 1869 fik han ansættelse ved statens jernbaneanlæg. Her var han indtil han i 1881 ansattes ved driftsbaneene i Hamar distrikt hvor han i 1889 blev overkonduktør. Utallige er de reisende som i aarenes løp er kommen i berøring med ham. Fra 1. februar trær hr. Bjølgerud tilbake efter sin 51-aarige, monstergyldige tjenestetid ved Norges statsbaner — bl. a. hædrede med kongens fortjenstmedalje.

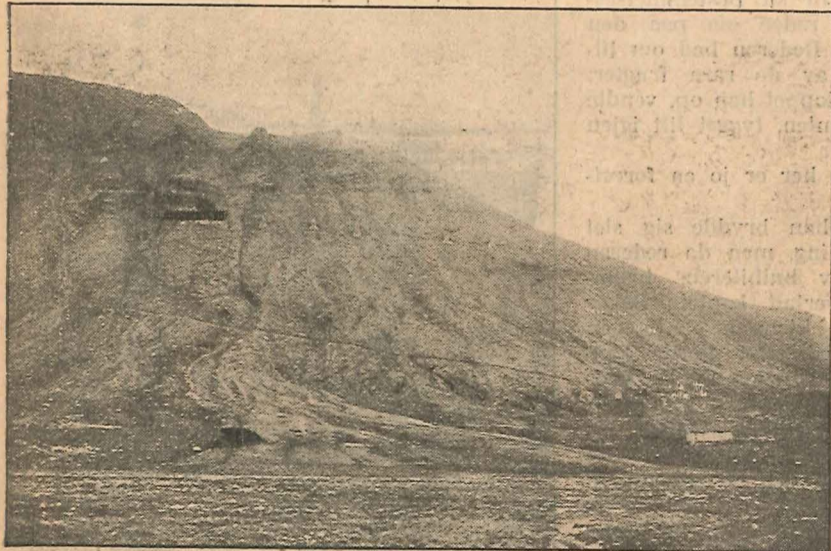
Balestrand hotel som nu skal bli kommunal administrationsbygning. Hotellet som blev bygget i 1891 og er videnom kjendt blandt turistene blev forleden kjøpt av Balestrand sparebank for ca. 130,000 kroner. Foruten banken skal kommunen ha forskjellige kontorer her.

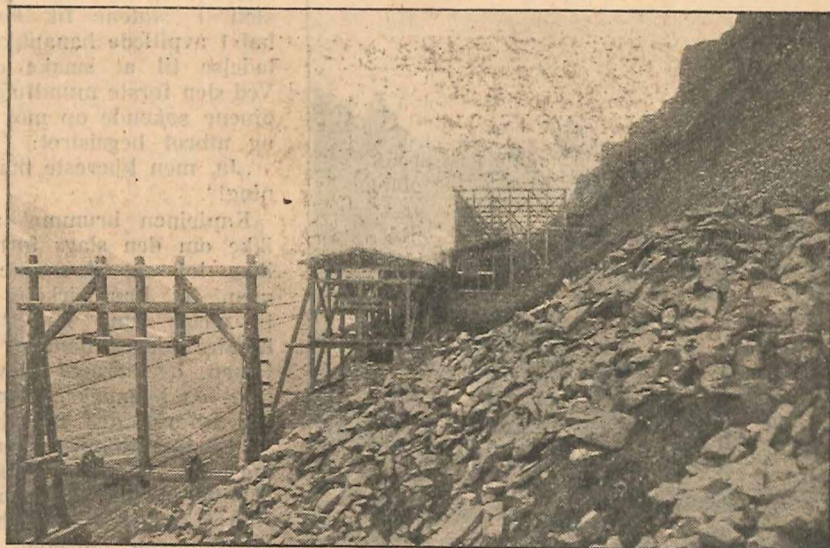
Skomakerlærer Carl Henriksen ved Røstad offentlig skole for aandsvake avgik fornylig ved døden. Han var født i mars 1849 og gik i sin læretid paa farens store skomakerverksted som han senere overtok. I 1892 ansattes han som skomakerlærer ved den dav. Lindern skole for aandsvake gutter og fulgte med da skolen blev flyttet til Røstad. I de 27 aars lærervirksomhet nedla han et forstaaelsesfuldt og velsignelsesrikt arbeid til bedste for de beklagelsesverdige aandsvake som han gjorde til nævenyttige mænd.

Grubeulykken i Longyear City paa Spitsbergen.

I begyndelsen av januar meldte den traadløse paa Spitsbergen at der i Store Norske Spitsbergen Kulkompanis grube nr. 1 hadde fundet sted en eksplosjon med efterfølgende brand. Katastrofen var materielt set av mindre omfang, men den kostede desværre 26 mand livet og fremkaldte sorg og trist stemning i den arktiske grubeby og hos de omkomnes slegninger og venner i Norge.

Oppe i fjeldet ses „Grube 1“ hvor ulykken fandt sted. Derfra fører saavel fjeidheis som taugbane ned til Longyear City og kaien. — Fot. Wilse.

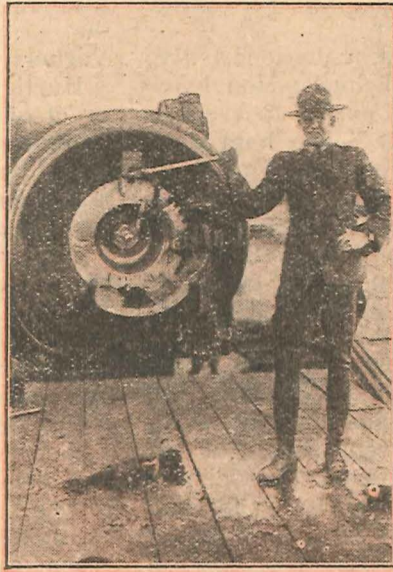

Her ses grubeanlægget paa nærmere hold: kulhuset, taugbanen m. v. Der fører forøvrig nu ogsaa god vei op fra byen nedenunder. — Fot. Wilse.

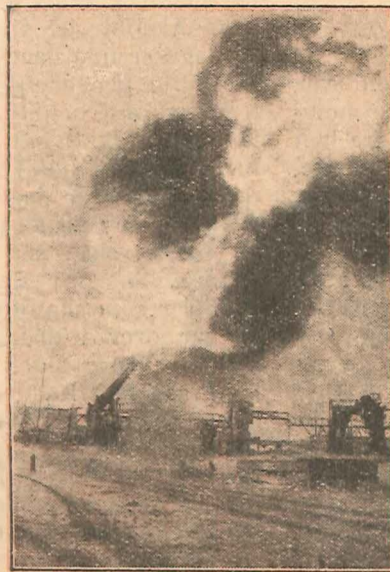
Amerikas vældigste kanon.

Marloh-processen i Berlin har ført til skandaløse avsløringer. Man vil erindre at en løjtnant Marloh var anklaget for under urolighederne i Berlin sidste aar at ha latt 32 matroser skyde uden nogensomhelst grund. Under processen møtte Marlohs fætter, slotsprest Rump fra Potsdam som vidne og erklærede at Marloh som ses paa ovenstaaende billede bare havde handlet efter ordre fra kaptein Kessel, og at denne sidste for at vælte ansvaret fra sig hakefer havde bestukket Marloh til at flygte. Som følge av disse avsløringer blev Marloh frikendt, mens Kessel blev arresteret ellerat han først hadde udfordret pastor Rump til duel paa pistoler — en udfordring som Rump imidlertid avslog.

Klar til afvyring.

Naar 200 kilo krudt brændes av.

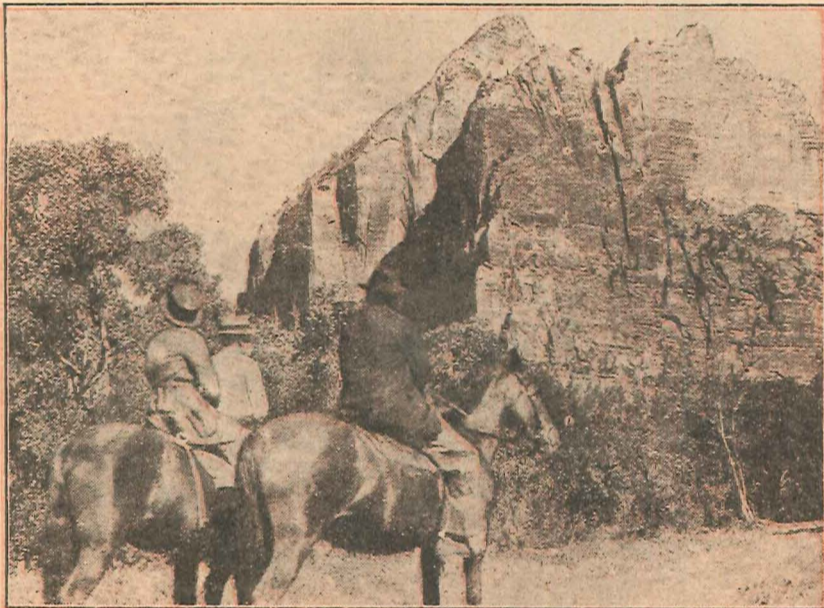
Europa synes ikke at tænke paa avvæbning. Amerika endnu mindre. De forende Stater forøker stadig sin flaaete og anlægger samtidig nye kystforsvarsverker, særlig paa Sandy Hook til forsvar av indløbet til New York. Fornylig blev der her opstillet en 44 centimeters kanon hvis krudtladning veier 200 kilo mens projektilet har en vægt av 850 kilo. Det er i enhver henseende det sværeste stykke skyts som endnu er bygget i noget land.

Grev Tiszas morder. Den ungarske statsmand blev som man vil erindre myrdet i Budapest straks efter verdenskrigens avslutning og Ungarns sammenbrud. Man merke dengang at Tisza forsaavidt hadde forjett sin skjæbne som man antok ham for at være medskyldig i verdenskrigens utbrud. Senere har det imidlertid vist sig at Tisza bare motsigende var gaaf med paa krigen. Tisza blev skuttet ned av to soldater, men man viste at der bak dem stod en viss Josef Pogany. Denne hvis bilde vi her bringer flygdet efter den arguske raadspjeks sammenbrud til Østerrike, og den nye regjering i Ungarn forlanger ham nu utlevert.

Det ulykkelige Østerrike.

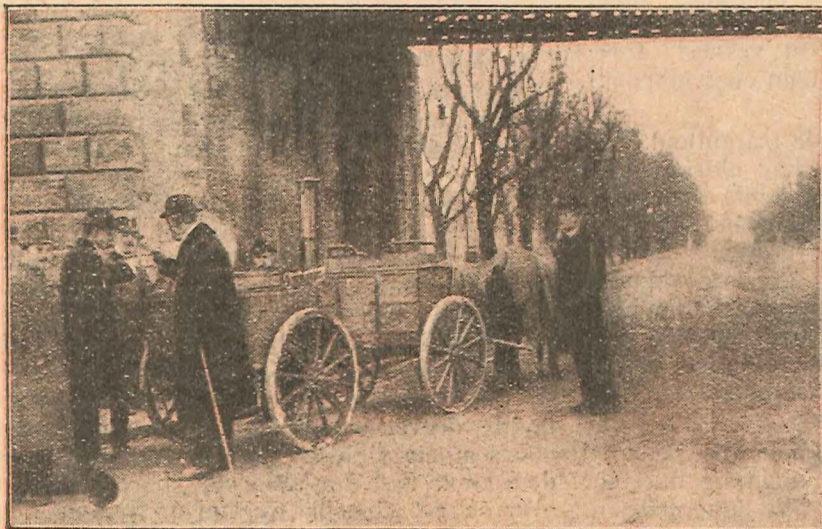
Tysk-Østerrike og dets hovedstad har i de sidste uker i fremtrædende grad lag beslag paa verdens opmerksomhet — ikke som brændpunkt i verdenspolitikken men som et ynkværdig eksempel paa i hvilken grad Nemesis kan gaa over et land som i sine velmagtsdager ikke vek tilbage for den mest haardhaendte undertrykkelsespolitikk overfor erobrede eller tilskede nationer i eter, som tændte verdenskrigen ibrand og som under denne gjorde sit bedste for at slette sin serbiske nabo av historien paa en grusom maaete. De tapte provinser nærer et dypt had til sine østerrikske undertrykkere fra keiserdømmets tid, og de har negtet det ulykkelige land baade varer og kreditt. I de provinser som endnu hører Tysk-Østerrike til gjør der sig løsrivelsesbestrebelse gjældende, og bønderne negter at utlevere sit korn mot regjeringens papirpenger som neppe er mer værd end den lap de er trykt paa. Værst end selve Wien stillet — denne by som engang var hovedstaden og det administrative centrum for henvend 40 millioner mennesker. Selv hadde byen ikke synderlig av produktive elementer men en hærskares

Amerikanerne verner om sit lands naturskønheter. I Amerika har man en Nationalparkforening, National Parks Association, som stadig søker at faa fredet vakre egne i landet. Man har bl. a. den berømte Yellowstone Park i staten Wyoming. Nu faar man ogsaa en ny nationalpark ved fredlysning av den saakaldte Zion Canyon i mormonstaten Utah, et vakkert og underligt skjønt landskap hvor man bl. a. har opdaget klippeboliger som har været bebodd av nu forlængst utdødde racer. Paa billedet ser man associationens sekretær paa inspektionstur i Zion Canyon. Ja, slik gjør man i Amerika.

mangfoldighet av hofunktionærer, embedsmænd, officerer etc. samt handlende, haandverkere m. v. som level paa hele dette væsen. Nu ligger Wien med sine slotter, sine vældige administrationsbygninger, sin præglige bebyggelse forøvrig og sine to millioner mennesker som en blodig ironi over det gamle system og som en klamp paa det nuværende lille Østerrike. Takket være de mange entente-kommissioner og andre ulemper som oppholder sig i Wien og nyder godt av valutaen kan byens mange fofte hoteller, restauranter og forlystelsessieder dog endnu fremvise et munter, efter skildringene yderst fetsindig præg, men den løsslupphet og overdradighet som utfolder sig i disse kredser staaer i den mest skjærende kontrast til al den nød og e'ndighet som hersker blandt byens egen befolkning. Slik folk som før levde i herlighet og velstand er bragt til bellerstaven, og den vinter Wien nu gjennomlever er sikkert den haardeste nogen by i verden har set. Takket være den hjælp som fra de forskjelligste kanter er strømmet ind til den ulykkelige by er vel den likefremme hungersnød avveget men situationen er dog slik, at man maa spørre vil Wien og Østerrike nogensinde mer kunne reise sig?

Et par billeder fra Wien hvor to millioner mennesker sulter.

Der utdeles mat paa gaten i Wien, og selv folk som før var rike maa nu la sin tilflugt til disse utdelinger.

I et av de folkekjøkkener som Røde Kors har opprettet og hvor den falligste del av befolkningen bespises.

For Mors skyld.

Av Alfred Aatoff.

Den lille, kjække, tolvårige Arnold var ansat som melkegut ved et av de store meierier. Det hadde han forresten været fra hen var ti aar gammel og alltid hadde den flinke, lille gutten passet sin gjerning til kjørerens og kundenes tilfredshet. Han hadde bare to smaa feil som vist er internationale for alle melkeleverandørgutter — han gikk alltid temmelig haardt i trappene naar han var for op- eller nedadgaende med sine flasker samt avleverte velvillig de sidste av dognets melodier plystrende. Men et sted hadde han snart lært at opføre litt mer diskret, det var hos grønthandleren paa hjørnet. Han hadde nemlig en stor St. Bernhardshund, Lilly, som hatet støi og som gjerne av hjertens lyst hadde tatt lille Arnold i en mundfull, hvis den bare hadde faat lov til det. Derfor gjorde han alltid et litet ophold i sin plystrekoncert, naar han let som en balletdanser paa strømpelæsten listet sig opover kjøkkentrappen. — Men i den sidste tid hadde Arnold slet ikke plystret eller været glad og munter som han pleide. Det var ikke fordi det var „Lilly“ er alle steder hvor han kom, saaledes at han av den grund skulde ha mistet sit humør — nei, det var en meget alvorligere grund — hans mor var nemlig blitt syk, meget syk. I den sidste tid hadde hun gaat og skrantet, indtil hun i den sidste uke hadde maattet lægge sig og nu laa meget svak og halvt bevisstløs hen. Daarlign stod det til i det lille hjem paa kvisten, hvor nøden ellers hadde været holdt nogenlunde ute, saalænge moren hadde været frisk og hadde kunnet passe sit arbejde, nu knep det derimot forfærdelig haardt med at holde det hele sammen. Familiens forsørger var jo allerede død, saa tilbake var bare lille Arnold som under disse forhold maatte forsøke at tjene litt, og han slet ogsaa ihærdig, han fikk bare altfor tidlig føle livets alvor og skyggesider. Men hans gode humør og freidighet og først og fremst hans kjærlighet til moren og de to smaa søsken hjalp ham over fler end et kritisk og besværlig punkt, hvor i lignende tilfælder hos andre smaa gutter paa hans alder kanskje modløshetens taarer vilde ha piblet frem og øklært fallit.

Idag knep det usedvanlig haardt for Arnold at holde tankene samlet ved sit arbejde, de fløi uvilkaarlig hjem til den syke mor, om hvem doktoren den foregaaende dag hadde sagt at det stod meget daarlign til. Han hadde skrevet op en del medicin og sagt at det absolut var en nødvendighet at anskaffe det saa snart som mulig. Moren hadde nikked svakt, og doktoren hadde gaat i den tro at den hjelpende medicin skulde bli kjøpt.

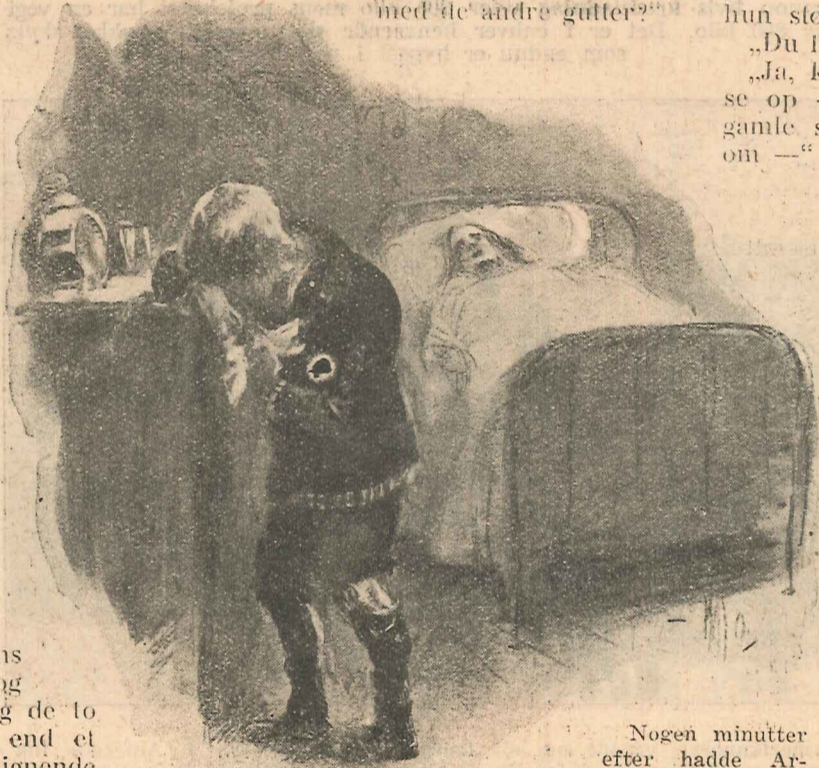
Da Arnold spurte moren, om han skulde springe bort paa apoteket og hente den, hadde hun klappet ham kjærlig over haaret og sagt at det vist ikke var nødvendig. Arnold som hadde hørt doktorens ord visste imidlertid at det var nødvendig, og derfor hadde han tatt morens pung for om mulig at lete frem saa mange penger som medicinen kostet, men han hadde bare fundet et par ører. Av skam og skræk for at komme paa fattighuset hadde moren ikke sagt noget om det til doktoren. Arnold blev meget fortvilet over saaledes at staa hjelpeløs overfor moren som han visste trængte haardt til den opskrevne medicin, og krampagtig knuget

den lille gutten recepten i haanden, mens to store taarer uten at spørre om lov trillet nedover hans kinder. Det var første gang Arnold gav sig over.

Idag var han bare optat av den ene tanke: at skaffe penger til medicinen. Men hvorledes? Først tænkte han paa at spørre kjørereren om ikke han vilde laane ham dem, men saa kom han til at tænke paa at en av de andre gutter dagen i forveien hadde forsøkt at laane nogen penger hos ham og hadde faat avslag, saa den tanke opgav han straks. Saa var det den gamle og snille sakkfører som saa ofte hadde stukket til ham et par ører i drikkeskilling, men det var vel saa længe siden hans egen mor hadde levd, saa han hadde vel aldeles glemt hvad det vilde si at ha en syk mor liggende hjemme og som bare kunde vente hjelp av sin lille gut. — Atter trillet et par taarer nedover hans kinder, men de blev hurtig og likesom trodsig fjernet med baken av haanden.

Den lille melkegut stod nu utenfor assessor Hansens kjøkkendor for som sedvanlig at levere melken til piken.

„Du kommer igjen sent,“ skjændte piken, idet hun saa paa det lille lommeur som hang paa væggen. „Men du har kanskje klinket med de andre gutter?“

Nogen minutter efter hadde Arnolds mor utstridd.

Arnold svarte ikke, men stod bare og stirret paa uret som hang paa væggen; det var som om en tanke pludselig slog ned i ham, som om en heftig og uimotstaaelig, fortvilet tanke tok ham fangen. Stakkars, lille Arnold.

„Hvad staar du og stirrer paa, gut?“ spurte piken. „Er det kanskje ikke rent nok for dig i krokene? — Kan du veksle?“ fortsalte hun, idet hun rakte ham en femkrone-seddell.

„Nei —“ kom det nølende fra gutten. „Det tænkte jeg! Dere har aldrig eders saker i orden! Saa maa du vente litt, mens jeg gaar ind til fruene og veksler!“ tilføjede hun og forsvandt gjennom døren.

Da døren hadde lukket sig efter hende, befandt lille Arnold sig, uten egentlig selv rigtig at vite hvorledes, borte ved det sted hvor uret hang, og et øieblik efter hadde han det i sin lille, rystende haand og stod og stirret raadvild paa det.

„Du maa ikke stjele! Du maa ikke stjele!“ syntes han at noget sa til ham og likesom holdt ham tilbake. Den lille kjæmpet en haard kamp, kjærlighetens mot samvittighet. Han strakte allerede haanden ut for

at henge uret paa plads igjen, men pludselig brot det ut hos ham som en sagde, forpint hulken: „Aa — mor — kjære mor — du — maa ikke dø — fra — mig!“ — Vorherre vil nok gi mig det —“

Hurtig gjemte Arnold uret i sin lomme, og et øieblik efter kom piken ut og betalte ham, hvorpaa han blek og skjælvende listet sig nedover trappene, vendende sig ængstelig omkring som om han ventet at bli forfulgt deroppefra, men snart efter stod han i god behold nede paa gaten hos kusken og gjorde op regnskapet for de indkomne beløp. — —

Det er henimot aften. Arnold er netop kommet hjem og med en stor flaske i haanden stormer han ind til moren som ligger paa sengen, svak og med lukkede øine.

„Se, mor, hvad jeg har med til dig!“ sier han glædesstraalende, idet han bøier sig over sengen. „En hel flaske medicin! Nu blir du nok snart frisk igjen, kjære mor!“

Den syke lukker op øinene og ser kjærlig paa gutten. Hun vil ta hans haand, men har ikke kraft nok til det, og bare med stort besvær faar hun fremstammet:

„Tak — min — egen — gut —“

Pludselig fæstet hun sine øine ængstelig paa Arnold og med et spørgende blik sier hun støtvis:

„Du har — vel faat den ærlig — Arnold?“

„Ja, kjære mor,“ hvisker Arnold uten at se op — „jeg fikk pengene av den snille, gamle sakkfører som jeg saa ofte har talt om —“

Beroliget over guttens svar lot moren igjen hodet falde træt ned paa pulen.

Opdager Kaspersen stod utenfor huset og saa paa nummeret.

„Tre og tredive — ja, det maa være her,“ sa han henvendt til sig selv, idet han gikk over gaarden og sleg opover den bratte trap i bakgaarden, og et øieblik efter stod han utenfor døren hvor Arnold bodde. Ved hans banken lukket Arnold op, og ved at se gutten i meieriets uniform var han straks klar over at han hadde gaat riglig.

„Nu, Arnold, skal vi to tale litt sammen,“ sa han, idet han lukket døren efter sig.

Arnold kikket litt forundret paa den fremmede mand, det faldt ham ikke ind at det var en konstabel, da manden jo ikke hadde uniform.

Ved lyden av hans stemme dreide den syke mor sit ansigt om mot den fremmede og et svakt smil gled over hendes ansigt.

„Det — er Dem — som gav — Arnold — penger — til medicin — tak — han — er — ogsaa — en — snil — gut —“

Pludselig fik hun et heftig hosteanfald med aandenød, og nogen minutter efter hadde Arnolds mor stridt sin sidste kamp.

Opdageren, som var blitt grepet av den dype elendighet og den store fortvilelse, hvormed gutten kastet sig over moren, forstod nu pludselig sammenhængen, og det stod ham klart at det hadde været for morens skyld, gutten hadde forgrepet sig paa uret. Og efterat naboene var kommet ind og hadde tatt sig litt av tingene, forlot han stille valetset efter at ha trykket et par pengesedler i Arnolds haand, idet han sa: „Bliv nu en snil og ærlig bror for dine søsken.“

Næste dag talte opdageren med assessoren og forklarte ham de sorgelige forhold som hadde drevet den lille gut til noget, han ellers aldrig vilde ha gjort, og bevæget som den gamle assessor altid blev, naar han stod overfor en virkelig dyp armod, men dog trofast og kjærlig samhold; hjalp han senere den lille melkegut ind paa en god vei.

I vaartiden.

Av
Effie Adelaide Rowlands.

Autorisert oversættelse.

(Sluttet).

Hun bød Joan en hjemmebakt kake fra sin væske og et glas melk som hun hadde paa en flaske, og saaledes kom de i samtale med hverandre. Og før de hadde naadd Liverpool Street station, hadde Joan tat imot tilbudet om at faa et værelse som den venlige konen sa stod ledig i det hus, hvor hun logerte og som laa i The Strand.

Det var et tilfeldig, men lykkelig møte for den stakkars, forlattede Joan! Det var en fullt ut hæderlig og bra kone, for hvem det uten egen skyld var gaat tilbake; hun hadde mistet sine penger ved en bankfallit og nu maatte hun leve av at indta en stilling som pyntekone i et teater i West End. Joan betrodde hende at hun hadde meget faa penger og saa snart som mulig maatte finne en beskæftigelse, og Mrs. Hampton, som følte medlidenhet med den forlattede, unge kvinde, bad hende om at følge med sig hjem, og saa skulde de nok komme ut av det, til hun fik noget at bestille. Joans skytengel holdt sine vinger over hende og vaaket over hende i den store by, hvor farer lurte ved hvert skridt paa dem som staar alene i verden. Ja, det var i sandhet et lykkelig tilfælde at Joan hadde mott en saa snil og varmhjertet kvinde som Mrs. Hampton.

„Jeg hadde engang en datter der var ung og vakker som De, mit kjære barn,” sa hun. „Hun døde, da hun var nitten aar. Jeg kunde ikke holde ut tanken paa at De skulde streife hjemløs og hjelpeløs omkring i Londons gater. Jeg har bare et fattig hjem, øverst oppe i det høie hus, men jeg holder det rent og pent og der er et litet, tomt værelse ved siden av mit eget, og det vil man nok overlate Dem for to eller tre shillings om uken. Saa følg bare med mig.”

Joan tok taknemlig imot tilbudet. En uke senere blev der paa teatret ledig en plads blandt den kvindelige betjening, og Mrs. Hampton skyndte sig at sikre Joan denne plads.

Med en net, liten kappè paa sit gyldenbrune haar og et hvitt, klart forklø om livet delte Richard Bramleighs hustru ut programmer og viste herrer og damer ind paa deres pladser i Minerva teater.

Det var en merkelig bestilling, Joan hadde faat, men den reddet hende fra at lide nød, og i sine ledige timer hadde hun tid til at søke efter andre, mer passende beskæftigelser. Hun saa av avisene at Glyn Pelham var traadt ut av hæren og var reist hjem, og hun var taknemlig over at hun hadde forlatt Kesterton for hans hjemkomst, taknemlig over at hun var blitt skaanet for den ildprøve at skulle møte ham. Saa hørte hun en dag hans navn bli nævnt i teatret, og det vakte bitre minder hos hende og gav hende et smertelig stik i hjertet. Det var under en eftermiddagsopførelse av et av Shakespeares skuespil, og to damer hadde tat feil av tiden og var kommet en halv time for tidlig.

Joan viste dem ind i logen til deres plad-

ser, hvor de satte sig ned og passierte sammen, til teppet gik op, og da hun stod i gangen like utenfor logen, hørte hun brudstykker av deres samtale, og da Kestertons navn blev nævnt, vakt hendes oppmerksomhet, og gik litt nærmere bort til døren for bedre at høre hvad der blev sagt.

„Han vil aldrig føle sig tilfreds ved et avsondret, rolig liv paa landet efterat ha været officer i hæren,” sa den ældste av de to damer, „han er slet ikke av den slags, Madeleine.”

„Men hvis han nu gifter sig med Diana Surtie, hvad man sier, han vil, saa maa han jo bosette sig paa The Hall. Hun elsker at bo paa landet, saa det slipper han ikke for. Hun tænker bare paa hester og hunder og paa at trave over ploiede marker og den slags.”

Joans haand grep fast om ryggen av en tom stol, hendes bryst hævet sig og hendes hjerte banket voldsomt og det suste og sang for hendes ører, saa hun ikke kunde høre hvad de sa videre.

„Men taler nu rygget sandt?” spurte den anden.

„Sandt? Ja, naturligvis. Constance Pelham er jo saa opsat paa dette giftermaal. Du vet jo at hun prøvde paa at faa Diana gift med den stakkars bror som blev myrdet. Det var en frygtelig begivenhet.”

Joans pligter tvang hende til at fjerne sig og hun hørte ikke mer. Hvor ulykkelig hun end følte sig, saa forekom det hende at være den naturligste ting av verden at han skulde gifte sig med Diana Surtie. — Mænd i hans stilling var jo nødt til at gifte sig, og Diana var baade pen og elskværdig. Og hun — Joan — hadde jo vist sig trolos imot ham. Hvorfor skulde han mindes hende?

Aldrig hadde forestillingen forekommet Joan saa lang eller luften i teatret saa trykkende. Hun hadde ondt i hodet — hun længtet efter at hvile sig i det lille værelse i toppen av det høie hus i Chudleigh Street — og efter at bli alene — alene. Allikevel var hun ræd for det — ræd for at tænke over den fulde betydning av de nyheter som netop hadde naadd hendes ører.

Hver morgen i de følgende dager søkte hendes øine ivrig „Fashionabel News” i de aviser, hun hver morgen læste i en nærliggende kiosk, men hun fandt ingen meddelelse om den ventede forlovelse. Derimot faldt hendes øine en dag paa det avertissement som Diana Surtie hadde latt indrykke.

Joans ansigt blussende og hendes hjerte banket stormende. Hun blev dypt rørt og følte sig opfyldt av en inderlig glæde. Et øieblik følte hun sig saa usigelig lykkelig ved at tænke paa at der var nogen, der brydde sig saa meget om hendes ve og vel at de paa denne maate sendte hende et budskap. Men denne glæde varte kort. Den blev efterfulgt av en kvalfuld skinsyke. Diana var meget snil og omtænsom, men hun var forlovet med Glyn — Glyn som engang hadde været hendes forlovede. Hun hadde følt hans armer omkring sig, hans varme kys paa sine læber og nu tilhørte disse kys en anden kvinde — og hun var intel for ham — intel andet end et minde!

Skulde hun svare Diana? Hvad nyttet det? De fik heller glemme hende — og inden kort tid vilde det være som om hun ikke hadde eksistert.

Saa forblev Miss Surties annonce ubesvart og forsvandt snart fra avisene. Men Joan var ikke glemt, for Glyn var fast bestemt paa at finde hende, og han var ikke istand til at finde fred og hvile, før han hadde skaffet sig opplysninger om hende. Han hadde forlatt Kesterton og opholdt sig i London, hvor han foretok sine efterforskninger og fulgte et svakt spor, der kunde føre til hendes opholdssted.

XXIII.

Det var et møte med gamle Peggy som hadde faat ham til for ramme alvor at begynde paa sine efterforskninger efter Joan. Han hadde undgaat den gamle konen — eller rettere sagt: været ræd for et besøk i taarnet paa grund av de minder, det vilde vække tillive i ham. Han kunde ikke holde ut at tænke paa den avsked, han hadde tat med Joan bak disse gamle murer. Han kunde ikke tænke sig at gaa i den skog, hvor hans ulykkelige bror hadde mott sin død, der endnu hvilte i mørke trods opdagernes ihærdige anstrengelser. Men da han fik høre om Joans forsvinden, besluttet han sig til at opsoke gamle Peggy og utsporre hende noe, for han tænkte at hun kunde forklare ham litt om grunden til dette besynderlige egteskap. Det var mulig at Joan i sin nød og fortvilelse hadde betrodd sig til den gamle zigöinerinde, og isaafald var Sir Glyn fast bestemt paa at skaffe sig alt at vite om de grunder, hun hadde hat til at svigte ham. Han var overbevist om at hun ikke hadde gjort det i hjerteløs letsindighet. En mørk vintereftermiddag steg han op over de mosgrodde trin til taarnet og uten først at banke paa lukket han op døren og gik ind.

Gamle Peggy sat med ryggen til ham, men ved lyden av døren som blev aapnet vendte hun sig om. Ved at se Glyn Pelham utstøtte hun et skrik som i hans ører led som fremkaldt av rædsel og frygt.

Den gamle kvinde rakte ikke ut sin haand til velkomst, hvilket hun ellers alltid pleide at gjøre til godseieren og hans sønner, men istedet traadte hun tilbake, og det saa ut som om hun vilde ha flyttet for ham, hvis hun hadde kunnet.

„Er hun blitt forrykt? tænkte Sir Glyn og gik mot hende med utstrakt haand.

„Du har da vel ikke glemt mig, gamle Peggy?” sa han med litt av sit gamle, muntre væsen.

Men den gamle konen holdt sine hender bak paa ryggen og han kunde se at hun skalv over hele legemet.

„Men hvad er der iveien, Peggy? Hvad gaar der av dig?” spurte han mer og mer forbauset over hendes besynderlige adfærd.

Da talte hun endelig, men først gik hun forbi ham og kikket ut i den mørke skog for at overbevise sig om, at der ikke var nogen i nærheten som kunde lytte, og saa lukket hun den tunge dør og slog slaanen for.

„Naa, naa, saa De er kommet tilbake. Det undrer mig at De tor vove det med tanken paa Deres myrdede bror, Glyn Pelham, og deres døde far som døde av sorg, og den pike, hvis hjerte De knuste. Hvor er hun — Joan Bramleigh — har De tat hende bort fra hendes mand? Har De lokket hende til det? Holder De hende skjult etsteds? Si mig det — si sandheten — for jeg sørger over hende. Den stakkars, lille pike har vundet mit hjerte — ja, det har hun — med sine vakre øine og sin søte, blide stemme, og jeg vet ikke hvor hun har tydd hen og om hun er levende eller død. Si os sandheten, det er den, jeg vil vite.”

Den gamle kone hadde hævet sin stemme, mens hun talte, og Glyn forstod at det var hendes bitre alvor.

„Peggy, jeg er kommet til dig for at faa vite sandheten. — Jeg vet intel om Richard Bramleigh og hans hustru og jeg famler fuld-

stendig i mørke. Du gjør uret imot mig, naar du sier at jeg har noget at gjøre med hendes forsvinden. Hvor hun er — det maa Gud vite — jeg vet det ikke,” sa han. Der var en klang av sandhet og oprigtighet i hans stemme, og Peggy trak sig længer tilbake og stirret paa ham.

„Men kniven — dolken hvormed Deres bror blev dræpt? Den maa De vite noget om, Master Glyn,” hvisket zigoinerinden med et ængstelig blik rundt om i det gamle taarn som om murene hadde ører og kunde høre den mistanke, hun uttalte.

„Kniv — dolk? — Men der er jo ikke fundet noget — det er jo netop det der har gjort saken saa mystisk og skaffet politiet saa meget bryderi! — Hvad er det, du taler om, Peggy? Jeg forstaar dig ikke — jeg vet ikke hvor du vil hen!”

„Aa jo, aa jo, De vet det nok godt! — Aa, Master Glyn, Master Glyn! Jeg har kjendt Dem, fra De var en liten gut — De og den kjære Master Claude, og allerede som gutter hadde dere smaa trætter imellem dere. Den gang betydde de intet — men nu — nu — aa, kjære barn, hvorfor gik De omkring med den fremmede dolken med den skarpe eg? Hvorfor hadde De den hos Dem ved dammen den dag, da De møtte Deres bror nede ved dammen i Hallowskogen? Og det var hende — Deres Joan — som fandt den, endnu vaat av blod, og han — denne brutale Bramleigh — var med hende og saa den ogsaa og han vristet den fra hende, skjont hun ikke vilde slippe den og kjæmpet for at beholde den. Først da hun besvimte, tok han den ut av hendes knyttede haand og har den endnu — som et vidnesbyrd imot Dem, Master Glyn. Og hun, den ædle, tapre piken, giftet sig med den mand, hun avskydde — og det var bare for Deres skyld, Master Glyn. Kunde De ikke gjætte det, da De fik høre om hendes giftemaal? Hun kom til mig aftenen før sit bryllup, opløst av sorg, og hun gav mig den lille ring. De hadde git hende, og sa til mig: „Kjære Peggy, gi ham den, naar du ser ham, for jeg faar aldrig mer se ham — aldrig!” Jeg har gjemt den, til De kom engang, men jeg har været ræd for at se Deres ansigt, Master Glyn — det er sandheten.”

Glyn Pelham hadde lyttet til disse ord fra den gamle kvindes læber i taushet, lyttet til dem i skræk og undren.

Det syntes utrolig at Joan kunde ha mistenkt ham for at ha begaatt det skjændige mord paa hans bror — og allikevel — var det saa merkelig, naar den dolk, der hadde tilhørt ham, var blitt fundet like ved mordstedet, plettet med blod? Hun hadde gjenkjendt den — og av frygt og angst for ham hadde hun ofret sig til Richard Bramleigh.

„Store Gud!” var det utbrud der undslap hans læber, da sandheten begyndte at dæmre i ham.

Det var Bramleigh der hadde utklækket den skjændige plan at vinde Joan til sin hustru — han hadde med vilje latt hende finde dolken, hadde faat hende til at gaa ned til dammen med sig og hadde uset av hende latt det frygtelige vaaben falde ned i græsset ved hendes føtter. Han hadde pint hende med sine løgner og saa — da hun var svak og avkræftet av sygdom og sorg — hadde han forlangt sin pris for sin taushet, han som var den skyldige, han som var Claude Pelhams morder.

Sir Glyn fattet snart hele sandheten, nu visste han hvorledes det var gaatt til, han var sikker paa det, og i sin bitterhet og vrede bruste han ut med det overfor den gamle konen.

„Hvem ellers har vovet at mistænke mig for denne skjændige gjerning?” spurte han, kridhvit av vrede over det, han hadde hørt.

„Ingen. Der har ikke været uttalt et eneste mistænkelig ord om Dem, det er bare Joan og mig som visste at dolken var blitt fundet i græsset ved dammen. Aa, Master Glyn,

hvad vil De gjøre?” utbrøt gamle Peggy og vred fortvilet sine hænder, mens taarerne trillet nedover hendes brune kinder.

„Aller først vil jeg finde Joan. Jeg vil høre sandheten av hendes egne læber — og saa — saa gaar jeg til Richard Bramleigh, Peggy. Saa gjør jeg op mit regnskap med ham — og hvad der saa vil ske videre, det vet jeg ikke.”

„Jeg burde aldrig ha trodd det! Nei, jeg burde ikke — men jeg trodde, De hadde trættet med Master Claude, jeg visste jo at dere begge eisket Joan, og mænd som elsker samme kvinde glemmer alt andet, Master Glyn, og derfor — derfor var jeg ræd —” overvældet av anger sank gamle Peggy sammen og graat som om hendes gamle hjerte skulde breste.

„Stakkars Peg — jeg forstaar dig, men kjendte du mig virkelig ikke bedre? Jeg kunde aldrig ha løftet min haand mot min egen bror! Vi har aldrig trættet, det var ikke min stemme, du hørte i skogen, det maa ha været Bramleigh, da han møtte Claude nede ved dammen. Jeg var allerede gaatt den gang — Gud give, jeg ikke var det — og jeg var slet ikke i nærheten av dammen. Gi mig nu den ringen som Joan har bedt dig opbevare. Jeg begynner straks mine efterforskninger efter hende og jeg hviler ikke, for jeg har fundet hende.”

„Gud velsigne Dem, min gut, og Gud hjelpe Dem,” mumlet den gamle zigoinerinde, idet hun la ringen i hans haand.

Taarene kom op i hans ønie, da han saa paa den. Joan hadde mistrodd ham — men han domte hende ikke. Nu kjendte han alt og visste at omstændighetene hadde været imot hende. Han elsket hende endnu og hans kjærlighet var stor nok til at kunne tilgi.

XXIV.

Joans trofaste veninde i noden var blitt syk; hun hadde paadraget sig en slem bronkittis ved at gaa frem og tilbake til teatret i al slags veir. Joans lille fortjeneste gik til medicin, lys og brændsel og alle de andre fornødenheter, en sygdom fører med sig.

Mrs. Hampton var ingen sterk kvinde, hendes bryst var ikke sterkt og denne forkjølelse tok haardt paa hende. Deres fælles fortjeneste beløp sig bare til fem og tredive shillings om uken, der var litet nok, naar husleie, mat, brændsel og klær skulde betales, og Joan visste, at hvis hendes venindes sygdom varte længe, vilde hun ikke faa nogen penger fra teatret og hendes plads vilde foreløbig bli utfylt av en anden. Denne tanke ængstet Joan meget, for hvorledes skulde de kunne leve av hendes femten shillings om uken? Det vilde bli næsten umulig. Joan sparte paa alle mulige maater med hensyn til sig selv, hun drak sin te og kaffe uten fløte, spiste bart brød og et egg eller en sild til middag istedenfor middagsmat.

Hendes nætter var meget urolige og hun sov meget daarlig, for ilden skulde holdes vedlike og den syke skulde ha sin medicin, og under alt dette maatte hun stræve efter at vise et fornoiet ansigt og tale muntert og opmuntrende. Det var en streng tid, Joan gjennemgik, men endnu holdt hun sig tapper, skjont hun mange nætter maatte kvæle sin hulken i sin pute og bite i sit lommeterklær for ikke at graate høit og gi sin sorg og bekymring luft.

Mrs. Hampton hadde reddet hende fra ukjendte farer og lidelser i den store by og hun kunde ikke gjengjælde hende dette tilstrækkelig. Det forestilte hun sig selv uavbrutt. I slutten av den anden uke av sygdommen kom der en meddelelse fra teatret, om at en anden hadde faat Mrs. Hamptons plads og at hun ikke fik den mer. Og da Joan kom til teatret, fandt hun en anden, en

ynge og sandsynligvis sterkere kvinde, anbragt i Mrs. Hamptons sted.

Det var et frygtelig slag, og hele aftenen anstrengte Joan sin hjerne med hvad der vel skulde bli av dem. Det lot til at Mrs. Hampton stod likesaa alene i verden som hun selv og at hun ikke hadde nogen venner, som hun kunde be om raad og hjelp. Da de hadde møtt hverandre paa toget, hadde hun tilbragt sin korte ferie paa landet hos en veninde i Cragstones, men denne veninde var næsten likesaa fattig som hun selv, saa det kunde ikke nytte at henvende sig til hende.

Der var jo Diana Surtie — det var Winstons; men Joan var stolt, og hvis hun ikke holdt paa at dø av sult og savn, kunde hun ikke be om hjelp. Saa sparte hun endnu mer paa sig selv, saa hun tilsidst kom til at ligne en skygge. Det blev værre med Mrs. Hampton, hun var altfor syk til at kunne plaget med bekymringer og derfor maatte Joan ganske alene bære den tunge byrde og hendes skuldrer var altfor spinke til en saa tung vekt.

Nu var det søndag igjen — den dag hun frygtet mest, fordi det da var to forestillinger paa teatret, saa hun var nødt til at være saa længe borte fra den stakkars patient. Der stod taarer i Joans øine, da hun bød sig over den syke kvinde for som sedvanlig at kysse hende, for hun gik til teatret.

„Jeg har bedt Mrs. Garth om at komme ind og se til ilden, og hun vil ogsaa gi Dem Deres te og hvad De ellers trenger,” sa Joan kjærlig og klappet den sykes pande varsomt.

„Takk, tak, kjære — men kom igjen saa hurtig, De kan — og si derborte paa teatret at nu blir jeg snart frisk og kan komme igjen,” stammet den stakkars kone. Joan hadde ikke turdet fortælle hende at hun hadde faat sin avsked — det maatte vente, til hun blev friskere.

Taarer blændet Joans øine, da hun forlot værelset og gik nedover alle trappene til vestibulen, hvor vertinden, Mrs. Garth, stod utaalmodig og ventet paa hende.

„Naa, er De der, Miss, jeg er glad over at De kommer, for det er noget jeg maa si Dem. Det skulde glæde mig, hvis De kunde betale husleien og søke Dem et andet værelse i neste uke, for jeg kan ikke staa mig paa at ha syke logerende, og jeg vil si Dem at det saamen ikke varer længe, for De ogsaa blir syk, hvis De vedblir saaledes, for De sulter Dem jo for Mrs. Hamptons skyld. Jeg raader Dem til at faa hende paa hospitalet saa snart som mulig, for saa har De bare Dem selv at sørge for.”

Mrs. Garths stemme var høi og skingrende og hun saa haard og ubarmhjertig ut. Hun stod med korslagte armer og saa op og ned paa Joan med et foragtelig blik.

„Den sidste sæk kul er der ikke betalt for, og jeg maa ha en til iaften. Det kan jeg ikke staa mig med — det maa De jo indse. Jeg vil ha logerende som kan betale og ikke saadanne som sulter og lider nød. Kan De betale hvad De skylder iaften? Jeg kan ikke vente længer,” sa den rasende kone.

„Ja,” svarte Joan, „jeg skal betale Dem hvad vi skylder,” Mrs. Garth, men hvad det angaar at flytte, saa er Mrs. Hampton altfor syk til at kunne flyttes, og jeg maa be Dem om at beholde os, til Mrs. Hampton blir frisk igjen. De skal ikke være ræd for Deres penger — De skal nok faa hver øre.”

„Er der ingen som kan hjelpe mig? Ingen hvem jeg kan be om hjelp og som vil stole paa mig og laane mig dem?” stonnet hun fortvilet, mens hun gik gjennem de fugtige gater med smertende hode. Hun vilde skrive til Diana Surtie, det var hendes eneste utvei; men hun kunde først aller tidligst faa svar fra hende torsdag, og Mrs. Garth vilde kanskje allerede kaste dem paa gaten mandag. I sin stolthet hadde hun lovet at ville betale deres gjæld denne aften, men hvor skulde pengene komme fra? Hun hadde faat sin løn

paa forskud — hvilket var blit tilstaaet hende som en stor naade. Hun undersøkte sin pung for at se hvor meget hun eide, men idet hun gjorde det, fik hun et slag over armen, pungen faldt til jorden og tyven sprang med den, triumferende over sin behændighet.

Hun var altfor fortunlet og bedøvet til at kunne rope: „Stop tyven!” og vaklet bort til et butikvindu for at samle sig og fatte at hun ikke eide nogen penger, absolut ingen.

En mand opfanget hendes vakre figur og gyldent skinnende haar og hvisket i forbigaaende en kompliment i hendes øre, og angst og skrækslagen for Joan videre med fortvilelse i hjertet.

Hun gik netop over gaten, da en motor-omnibus kom mot hende. Det saa ut som om den vilde vælte hende og knuse hendes spinkle skikkelse, da en herre sprang frem fra fortauget, la armen om den forskrækkede og fortunlede Joan og trak hende tilside.

„Det var paa et hængende haar.”

„En modig handling!”

„Hun besvimte vist!”

Saaledes mumledes der rundt om, mens herren endnu stod med armen om Joans, som var halvt besvmet. Nu aapnet hun øinene og saa ind i Glyn Pelhams ansigt.

Dromte hun?

Det kunde ikke være sandt. Hun bevæget sig urolig i hans armer og han slap hende straks.

„Er De bedre nu? Skal jeg hente en drosche?” spurte Pelham ængstelig.

„Aa nei, jeg er bra nu. Jeg har bare et kort stykke vei at gaa,” svarte Joan, rettet paa sin hat og skjøv en lok som hadde løsnet sig, tilbake fra panden.

„La mig ialfald følge Dem ut av denne stimmel!” Han la hendes arm i sin og trak hende bort fra de nysgjerrige tilskuere.

De skraadde over gaten til vandspringet paa Trafalgar Square, hendes haand laa endnu i hans arm, hun hadde ikke gjort forsøk paa at trekke den bort. Det var saa vidunderlig, saa deilig at bli hjulpet saa omhyggelig og hensynsfuldt. Og da hun løftet øinene og kastet et hurtig blik paa hans ansigt, undret hun sig over at hun nogensinde hadde kunnet tro noget ondt om ham.

I dette oieblik var alt glemt. Hun visste bare at hun igjen var hos Glyn og det forekom hende at hun var i himlen.

„Joan!” Han nævnte hendes navn med en verden av omhet i sin stemme og han saa hende skjælte over hele legemet.

„Jeg maa tale med dig. Jeg kan ikke la dig gaa, for jeg har hørt sandheten av dine egne læber. Kom ind i denne drosche. Der kan vi tale uten avbrytelse,” sa han hurtig. Han vinket paa en drosche og hjalp hende ind.

Hun hadde glemt teatret, glemt alt i verden undtagen det at hun igjen var hos Glyn og igjen horte hans stemme, og idet hun sank tilbake paa sætet, lyttet hun til alt hvad han sa hende, mens de kjørte gjennom den dunkle park, hvor lysene var begyndt at skinne gjennom den tette taake og hvor de bare horte lyden av vognenes ramlen.

XXV.

Nu maatte Joan tale og ræd og ulykkelig saa hun op paa ham.

„Jeg kan ikke!” sa hun. „Jeg kan ikke!” Hun dækket sit bleke ansigt med sine hender; hvorledes skulde hun faat sagt ham at hun hadde trodd ham istand til at begaa et mord?

Glyn Pelham hadde dyp medlidenhet med hende og han var meget rørt og betat av hendes indfaldne, forandrede ansigt og hendes gamle, slitte dragt, som tydeligere end ord

fortalte om de lidelser, hun hadde gjennomgaaet.

„La mig holde din haand, min lille pike. Saa — det er intet ondt i det, kjære Joan — og fortæl mig saa alt hvad du kan. Jeg vet allerede meget. Gamle Peggy har fortalt mig hvorfor du giftet dig med Bramleigh, min stakkars lille Joan. Nei, jeg skal ikke bebreide dig noget! Det var saa naturlig at tro denne mands logner. Gud tilgi ham det onde, han har gjort mot min stakkars bror og mot dig!”

Litt efter litt, avbrutt av pauser, fortalte hun hele historien like til det oieblik, da hun hadde hørt de vilde, fortvilede, angerfulde ord av sin mands læber, tilstaaelsen av hans brode, da hendes øine var blit aapnet for sandheten og hun folte det frygtelig unyttige offer, hun hadde bragt.

„Og det gjorde du for mig? Elsket du mig høit nok til at ofre dig selv for min skyld? Aa, Joan — Joan! Nu, da du kjender min uskyldighet — da du vet at jeg — næsten er din kjærlighet værd — hvorledes er det saa mulig at vi skal kunne leve adskilt fra hverandre?”

Han omfavnet hende — hans heftige kjærlighet reiste sig i oprør mot det egteskap, Bramleigh ved falskhet og løgn hadde tvunget hende ind i. Hun var hans — ikke Richard Bramleighs — hans ved den dype kjærlighet der brændte i deres hjertes.

Men Joan rev sig ut av hans omfavelse. Hun turde ikke føle hans hjerte banke mot sit eget. Hun maatte være tapper baade for hans skyld og for sin egen; deres kjærlighet maatte ikke besmittes av synd.

„Dette sa hun ham.

„Du er mig saa dyrebar at vi netop av den grund maa skilles,” hvisket hun, mens tunge taarer samlet sig i hendes øine og trillet nedover hendes kinder.

„Hvorfor, Joan? Følg med mig. Jeg oppgir gjerne alt for dig, min elskede, og hvad har du at oppgi? Intet,” sa han, overvældet av kjærlighet.

Hun svarte bare med en strøm av taarer. Saa taug han og lot hende graate. Litt efter sa han sagte: „Joan, kan du tilgi mig? Jeg hadde uret, stor uret. Men jeg kan ikke holde ut at tænke paa at du er i nød og alene og maa kjæmpe dig frem i verden. Du er fattig —”

„Ja, jeg eier ikke en øre!” stammethun.

„Store Gud!” utbrot han. „Det maa ikke være saaledes. La mig i det mindste hjelpe dig som en ven. Det maa du gjøre, Joan.”

Hun fortalte ham nu om sin kamp med tilværelsen for at kunne hjelpe og sørge for Mrs. Hampton, som hadde været saa snil imot hende, fortalte om tapet av sin pung og hendes ønske om at faa en bedre og mer indbringende beskæftigelse end den, hun hadde paa teatret.

„Og — aa, Glyn — mit mote med dig har faat mig til helt at glemme min pligt. Jeg skulde ha været i Minervateatret for over en halv time siden. De savner mig der. La mig kjøre dit saa hurtig som mulig. Jeg kan forklare at jeg holdt paa at bli overkjørt av en omnibus og saa vil de kanskje bære over med mig,” sa Joan med et ængstelig uttryk.

„Tror du virkelig, jeg vil tillate dig at gaa tilbake til din plads, Joan? Nei, selvfølgelig ikke. Nu følger jeg dig tilbake til dit logi, besøker den stakkars, syke konen som har været saa snil imot dig, skaffer en sykepleierske og bringer dig til Diana Surtie. Du vet vel ikke at hun er her i byen for at ta dyrlægeeksamen? At tænke sig at Diana skal bli dyrlæge! — Undres hvad det næste blir, kvindene vil befatte sig med? Hun bor paa et rolig hotel i Albemarle Street og vil by dig velkommen med aapne armer; for Diana er snil — hun er en av de bedste kvinder, jeg kjender.”

Saa gjorde de da dette, og der blev skaffet

Mrs. Hampton en sykepleierske og sørget for hende i alle henseender, og doktoren som saa til hende, viste ikke mer sit overlegne, beskyttende væsen, men behandlet sin patient med den største omhu. Mrs. Garth blev meget underdanig og imotekommende, da Sir Glyn Pelham stak en seddel i hendes haand og bad hende om at gjøre det saa godt og hyggelig som mulig for Mrs. Hampton. Da alt dette var besørget, befandt Joan sig igjen i en drosche som kjørte til Albemarle Street hvor Diana bodde.

Diana var kommet træt hjem og var meget spændt paa resultatet av sin eksamen og hun var glad over at kunne faa av sig sit ytterte! og sin hat og satte sig ved iden og spise smørbrød og drikke sin te. Paa det brett som opvarteren kom ind med laa der et brev med poststempel fra Cromer og adressen var skrevet med en mandshaand.

Hvad kunde Winston ha at skrive til hende om saa kort efterat de hadde tat avsked med hverandre? For hun hadde jo sagt farvel til ham den foregaaende dag.

I den tro at der var noget særlig iveien med dyrene rev hun op konvolutten og tok ut brevet. Det var bare nogen faa linjer, men de bragte en strøm av blod op i Dianans kinder og fik hendes hjerte til at banke med hurtige slag, hendes øine til at straaale og hendes læber til at skilles ad i et smil, da hun læste:

Coutlands, decbr. 1. ds.

Kjære Miss Surtie!

Hele denne uke har jeg ønsket at si Dem det som jeg nu skriver til Dem; men mit mod har sviget mig. Ansigt til ansigt med Dem turde jeg ikke si Dem at De ikke maa vende tilbake til Courtlands. De forstaar sikkert grunden, for De maa vite, at jeg er avsindig nok til at elske Dem. Jeg har kjæmpet imot denne daarskap, denne avsindighet, men forgjæves. At se Dem hver dag, at ha Dem under mit eget tak og vite at De aldrig kan bli min — det er mer, end jeg kan bære. Derfor sender jeg Dem disse linjer for at si Dem farvel og ønske Dem al mulig lykke i fremtiden. Jeg er overbevist om at De vil ha lykken med Dem, og jeg kan forsikre Dem at jeg har lært Dem alt det, jeg har kunnet.

Deres altid hengivne

George Winston.

Da Diana hadde læst brevet, lo hun høit, og det var en latter som gjenlød av lykke. Hun glemte teen som hun hadde længtet saa efter og sprang op fra sin plads og gik bort til skrivebordet som stod ved et av de lange vinduer og her satte hun sig ned og besvarte brevet.

Hun skrev som følger:

„Jeg synes, det er meget grusomt av Dem at De saa gjerne vil bli kvit mig. Der kan aldrig være held og lykke for mig, hvis jeg ikke faar lov til at gaa i kompani med Dem. Det er et dristig forslag, men jeg ønsker det saa meget. Svar pr. telegraf — ja eller nei — for jeg hader uvisshet.

Altid Deres Di.”

„Hvis det blir sendt avsted straks, har han det imorgen tidlig,” tænkte hun. Saa ringte hun og gav ordre til at brevet skulde bringes paa posthuset.

Hun stod fremdeles ved vinduet, da hun hørte lyden av en automobil som stanset utenfor hotellet, og hun saa en herre springe ut og række sin haand til en dame for at hjelpe hende ut.

Uvilkaarlig gik Miss Surtie nærmere bort til vinduet for at se de nyankomne, og ved skjæret fra en gasløg opfanget hun et glimt av Joan Bramleigh, ledsaget av Sir Glyn Pelham. Hun kunde neppe tro sine egne øine og blev et oieblik rent bestyrtet, hun blev grepet av frygt for at de hadde begaaet en uret ved at være sammen. Men i næste sekund bebreidet hun sig selv denne hurtige tanke,

tig, da hun dreiet laasen om og gik ind. Gangen var full av støv og smuds, det var sikkert mange uker siden, den hadde været i beroring med en kost. En mus pep sagte, sprang over gulvet ved hendes fotter og smuttet ind i et hul i panelet.

Hun følte sig saa frygtelig alene, denne stillhet var saa trykkende, hun kunde høre sit eget aandedræt. Hun gik videre og aapnet doren til spisestuen som lugtet av tobak og spiritus. Paa bordet stod der tomflasker, dækket med støv, og paa buffeten stod flere flasker og en tom krukke, ved siden av en stol stod et par av Dicks støvler, fulde av støv og sole og over ryggen av en stol var der slængt en frak.

Ved at se disse ting gøs Joan, og det var som om en iskold haand grep hende om hjertet. Hun stod og lyttet midt i værelset. En gang syntes hun at høre hans skridt ute paa trappen og hun klynget sig til ryggen av en stol, for benene rystet under hende. Men det maatte ha været indbildning, for hun hørte intet mer.

„Kanske han er syk og er ovenpaa,” tænkte hun og gjorde fortvilede forsøk paa at stramme sig op og gaa bort til doren. I det samme hørte hun at der blev banket haardt paa gangdoren, og i sin angst utstøtte hun et svakt skrik.

Var det Dick selv? Nei — naturligvis ikke. Men hvorfor kom han saa ikke og lukket op — eller Sara — hvor var hun? Der blev banket høit og utaalmodig igjen, og saa gik Joan ut i hallen, dreide den store nøkkel om i laasen, skjøv slaen fra og aapnet doren.

Det var Sir Glyn Pelham og doktor Winston som begge gav et utrop av bestyrtelse fra sig ved at se Joan.

„Der er vist slet ingen i huset, her er saa stille og alt ser saa forlatt ut,” sa hun med skjælvende stemme.

De to herrer saa hurtig og forskrækket paa hverandre.

„Joan, du skulde ikke være kommet hit — hvorledes kunde det falde dig ind?” sa Sir Glyn og holdt hendes lille, skjælvende haand i sin. „Vi vil gjennemsøke huset, mens du blir her,” tilføide han og førte hende ind i dagligstuen der var likesaa forsømt som de andre værelser.

„Du gaar vel ikke alene?” hvisket Joan.

„Nei, Winston følger med mig — vær ikke ræd.”

Hun hørte deres skridt trampe opover den bratte trap og langsmed gangen. Hun kunde ikke sitte stille, men reiste sig og listet sig bort til foten av trappen, hvor hun stod og lyttet. Alt var stille, meget stille en stund — men saa blev tausheten brutt.

De to herrer hadde fundet noget som forferdet dem, for hun hørte et svakt utbrud av skrek og bestyrtelse og hun klynget sig med begge hender til rækverket.

Straks efter kom de begge ned, de var likbleke og saa ut som mennesker der har staaet ansigt til ansigt med noget frygtelig.

„Jeg vil sfraks hente politiet — og De — vil De fortælle hende det?” sa doktoren, da de gik nedover trappen. Saa fik Glyn Pelham øie paa den skjælvende skikkelse og han trak hende med sig ind i stuen og lukket doren.

„Hvad er det? Si mig det — jeg maa vite det —” fremstammlet hun.

Sir Glyn tok hendes hender i sine.

„Det er ikke noget at være ræd for, kjære Joan —” sa han, „vi behøver ikke at frygte mer. — Han er død.”

Hendes hvite læber bevæget sig. „Hvorledes?” spurte hun.

„Han har dræpt sig med den samme dolk, hvormed han dræpte min bror, og den gamle piken ligger drukken paa gulvet oppe paa sit værelse og aner ikke, hvad der er hendt nedenunder.”

Joan bedækket sit ansigt med sine hender og stønnet:

„Død, død! Aa, gid Gud vil tilgi ham og ha barmhjertighet med hans sjæl!”

Hun strakte sine hender ut mot Glyn.

„Før mig tilbake til Diana,” sa hun med svak stemme. „Nu kan jeg ikke bære mer — men sorg for at der straks kommer nogen og tar sig av dyrene.”

Under forhøret blev det oplyst, at Bramleigh maatte ha været død et par dager, det var altsaa utvilsomt et selvmord, begaat i drukken tilstand.

Da gamle Sara omsider blev ædru, blev hun halvt avsyndig av skræk og rædsel; men man fik dog ut av hende at hendes herre hadde forbudt hende at komme til ham og hadde laast sig inde. Den gamle pike som av sorg og vrede var rent ute av sig selv, blev anbragt paa egnens sykehus.

Joan blev i flere uker hos sine venner Winstons. Det nye aar bragte regn og mildere veir. Gradvis gjenvandt Joan under kjærlig omhu og pleie sin helbred og sin sindsro. Der kom en dag, da Constance Pelham overvandt sin stolthet og for sin brors skyld kom for at be sin tilkommende svigerinde om at komme til The Hall.

Men Joan avsløt det venlige tilbud. I Diana hadde hun truffet en trofast og kjærlig veninde og hun vilde ikke forlate hende. Snart holdt vaaren sit indtog. Krokus myldret frem av jorden og efter dem kom de gule paaskeliljer med sol og glans. Det var Joan som overfalte Diana til at gifte sig, for de seks maaneder var gaat, og der fandt et dobbellbryllup sted i London. Sir Glyn og Lady Pelham reiste til utlandet og blev borte i flere maaneder. I sin store lykke fikk Joan sin helbred og sin fulde skjønhed tilbake.

„Jeg er saa lykkelig at jeg næsten er ræd,”

sa hun en dag til Glyn, da de efter sin hjemkomst var paa vei til skogen for at besøke gamle Peggy.

„Det maa du ikke være, kjæreste, for der er ikke den mindste sky over dit liv nu,” svarte han.

Ved porten stanset de for at spørre til portnerens datter. Manden kom ut til dem med luen i haanden.

„Lydia? Aa, jo, hun er frisk og kjæk igjen, Sir Glyn, og hun er gift med en sersjant som er umaadelig glad i hende. De er saamen et saa lykkelig par som man kan se for sine øine,” var farens svar.

„Ikke saa lykkelige som vi,” hvisket Joan, idet hun klynget sig fastere til sin mand.

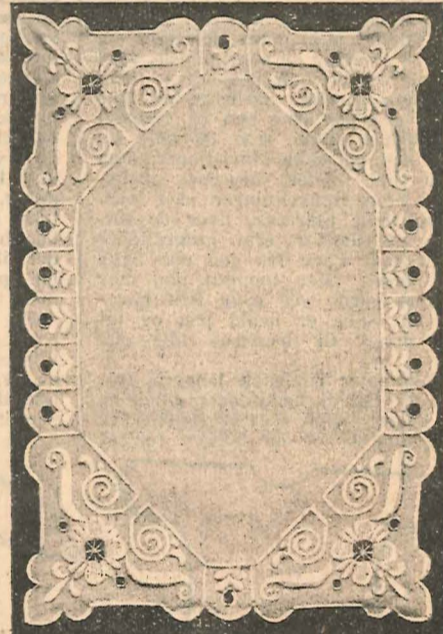
Da de kom ind i skogens skygger, svarte han hende med at kysse hendes sote øine, hendes kinder og hendes læber, og han hvisket til hende at ingen i den hele, vide verden kunde være saa lykkelige som de to.

Ende.

4de haandarbeide.

B. 243. Avlang, firkantet bretserviet av hvitt lin.

Til dette pene broderi anvendes plattsom og kon-
tursting samt engelske huller, og indeni hver blomst

broderes en edderkop. Servietten er 35 cm. bred, 52 cm. lang.

Materiale: Paategnet lin og garn, pris kr. 4,00 gjennom „Nordisk Mønster-Tidende"s broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania.

Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren" paa side 28.

Da kapteinen paa „Mary Ann" trodde at han drømte.

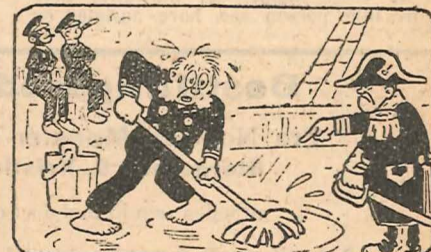
Det gode skib „Mary Ann" var kommet ned i egnene ved ækvator, og varmen var her saa trykkende at mandskapet kvidde sig for at bestille noget. Men kapteinen som var forberedt paa alle eventualiteter — klok av gammel erfaring — hadde straks lampen parat og fikk sat fart i arbeidet.

„Nu kan man nok ta sig en liten lur!" tænkte kapteinen og gik ned i sin kahyt. Neppe var han borte for mandskapet fikk fat i en kiste der engang var bjerget som vrakgods. I kisten var der gamle sjøofficersuniformer baade til admiraler med trekantet hat og til mer underordnede med luer.

Iført disse pragtfulde kler kaldte mandskapet kapteinen op paa dækket, sovndrukken stirret han paa de fine officerer som i alt andet end venlige uttrykk befalte ham at faa fat paa en svaber og se til at faa dækket ordentlig spylet og rensset. Men det skulde gaa litt villig, forstaaer sig.

„Jeg maa jo drømme endnu!" tænkte den stakkars kaptein og begyndte at skrubbe løs av alle kræfter, mens mandskapet nærmest nød livet og røkte fine cigarer til — av kapteinens bedste! Hvorledes det gik da kapteinen tilsidst gjennemsøket sammenhængen, melder historien ikke noget om.

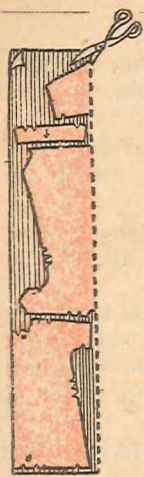

Fig. 1.

Fig. 1. Kaapens mønstre anbringes paa stoffet som først lægges sammen rette mot rette. De heftes paa med knappenaler og klippes ut. Ryg og hætte lægges mot toiets sammenfoldede side.

Amerikansk kjørekaape for smaabarn.

Hvorledes man selv kan sy en slik til sin lille baby.
Av I. Th.

Modens herskerinde er en lunefuld og determinert dame! Hun vælger de kostbareste, mest raffinerede stoffer, blander farvene med dristig haand, komponerer de eventyrligste fasonger og rækker derefter resultatene til den beundrende skare, som ærbødig og lydende hendes mindste vink altid findes for hendes fot.

Men overlegen som hun er, gjælder hendes tanker altid bare de store og voksne. — Overfor de allermindste, vore smaa baby'er, er hun spakere — dem overser hun ganske. Saalænge de ikke selv kan gaa paa sine ben og likesom komme hende imote, maa de nøie sig med de faa og enkle variationer, som kommer ind under begrepet „baby-utstyr“. Store omveltninger sker sjælden paa dette omraade, hvor de forskjellige gjenstander ofte generationer igjennem gaar i arv fra den ene baby til den anden. Men mangen ung mor vil sikkert glæde sig, naar hun hører at der nu ogsaa er tænkt paa og lat hensyn netop til hendes lille øisten.

Ideen kommer rigtignok langveis fra; for den er baaret her til over Atlanterhavets bølger. Men det at tanken er født i Amerika er en borgen for at

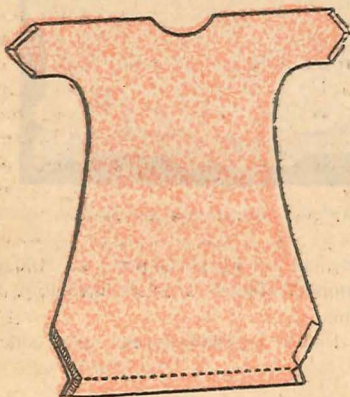

Fig. 5.

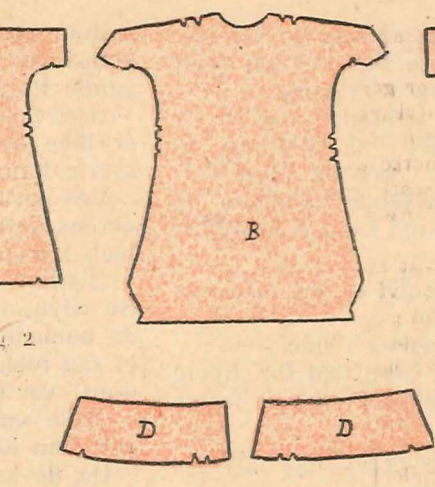

Fig. 2.

Fig. 2. De forskjellige utklippede deler, hvorav kaapen bestaar. A To forstykker, B Ryg, C Hætten, D To belæg til forstykkenes nederste del.

frit, forstaa man straks hvilken utstrakt betydning dette klædespiag maa faa.

Tænk hvad der er spart ved en slik vidunderkaape, hvori det lille væsen gjemmes omtrent som om det blev puttet ned i en pose.

Vanter behøves ikke, sokker er unødvendige, forskjellige kysser og hatter kan lægges helt hen til sommerbruk, og det kostbare uldteppe som ellers er uundverlig, naar barnet skal bæres ut og ind, kan nu benyttes paa anden maate.

Ingen mor behøver at ængstes mer for træk i kolde trappeganger, naar baby skal transporteres ned fra 4. etage, og selv om storm, sne eller regn som nu i vintertiden slaar baby imote, straks den lille næse kommer utenfor gatedøren, vil disse temperaturforandringer ikke gjøre skade; for ingen kold luft kan hverken ovenfra eller nedenfra paa det lille væsen som i en slik kaape sitter godt gjemt for alle verdens stormer.

Fig. 5. De to smaa, skraa folder paa hver sin side av kaapens nederste del brettes litt ind og stikkes eller dækkes av et skraabelæg. Paa ærmene brettes likeledes en smal fald som stikkes paa maskinen.

Fig. 6. Kaapens forstykker og ryg

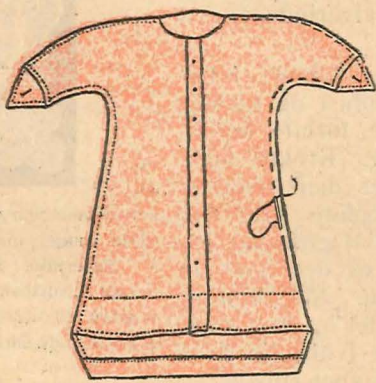

Fig. 6.

den er baade praktisk, tids- og pengebesparende. Naar man ser paa hosstaende tegning av den lille verdensborger som ligger lunt og godt i sin lange kappe, der omslutter hele hans lille person saa bare ansigtet er

traakles sammen langs begge skulder- og side-sømmer og stikkes derefter paa maskinen. Nedentil paa det lange rygstykke brettes det nederste av toiet til en bred fald, saaledes at denne, idet den folles sammen langs den punkterte

linje paa fig. 5, kommer til at falde sammen med det øverste, skraat utklippede stykke. Faldet stikkes paa maskinen og daner da et belæg, hvori knaphullene sys i nederste del av kaapen. Efter sammensyningen presses kaapens sømmer godt ut paa vrangen med et varmt strykejern.

Bestillingsseddel.

Fra Nordisk Mønster-Tidende,
Storgaten 9, Kristiania.

utbedes snitmønster til

Amerikansk bærekaape til smaabarn.

Betaling 35 øre i frimerker.

Navn .....

Værløse .....

Fig. 3. Paa hore forstykke brettes

bred fald som stikkes paa maskinen og forsynes med knaphuller. Paa venstre forstykke brettes toiet litt ind paa vrangen, og et belæg stikkes langsmed hele den forreste kant. Heri sys knapper, som nøie korresponderer med knaphullene i det andet forstykke. De smaa, perforerte huller i forstykket viser faldens bredde.

Fig. 7. Kaapen forsynes nedentil med knapper og knaphuller, som sys i belægget paa forstykket og i det nedhængende stykke av kaapens bakerste del.

Fig. 4. De to belæg (D) stikkes paa nedentil i begge forstykker. Knapper og knaphuller maa istsaa ikke fortsætte længer end til et litet stykke ovenfor belægget.

Fig. 8. En fald brettes og stikkes langs de to korte sider paa hætten, hvorefter den lægges ovenpaa kaapen rette imot rette. Hætten traakles til i halsrundingen. De tilsvarende hak i kaape og hætte skal støte op til hverandre. Efter sammensyningen paa maskinen dækkes begge sømmer med et skraabelæg av forstøf som sys paa med haanden idet man bruker sømsting paa retten og vrangen.

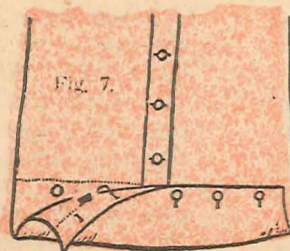
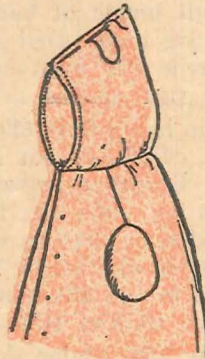

Fig. 7.

Småa vink om kaapens tilskjæring og søm.

Kaapen sys av varmt uldstof. Er toiet litt tyndt, vil kaapen vinde ved at forsynes med et flonelsfor. Til tykkere stoffer kan man vælge et lettere forstøf eller helt sloffe dette. Foret til kaapen klippes i alle deler akkurat som yttertoiet. De forskjellige stykker som hører sammen, lægges ovenpaa (ved alle tre og sammentraakles før kaapen stikkes paa maskinen.

des vrang, hætten sys i nederste del av toiet, som stikkes sammen, og derefter.

Da der ikke er beregnet sommerum til indsyningen, maa de legklynge alle ges til ved utsteder, hvor der brettes litt ind, lillægges da 1 1/2 a 2 centimeter; hvor kaapen bare skal stikkes sammen, er 1 cm. nok.
Mønstrerne til kaapen be-tilles

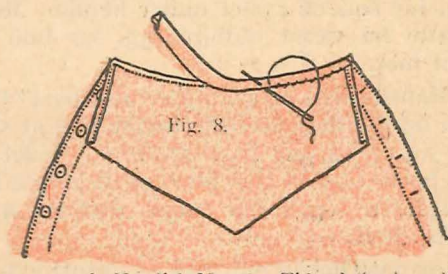

Fig. 8.

i „Nordisk Mønster-Tidende's ekspedition. De forskjellige merker og tegn, som findes paa mønstrene, har følgende betydning.

En pil viser, hvorledes mønstrene ved tilklippingen skal lægges paa stoffet. Traadene heri skal løpe i samme retning som den hvori pilen peker.

De smaa hak og perforerte huller av hvilke stykker der hører til hverandre og hvorledes disse skal sættes sammen, f. eks. 2 og 2 hak, 3 og 3 og saa fremdeles. Ved stoffets tilskjæring klippes de smaa hak med i toiets ytterkant, det letter sammensyningen.

Punkttert linje betegner stedet, hvor stoffet er brettet sammen. De optrukne belyr stoffets kant.

Fig. 10. Den færdige kjørekaape, sovende i sin nye, varset bakfra. Fig. 11. Baby, trykt i sin nye, varme kaape.

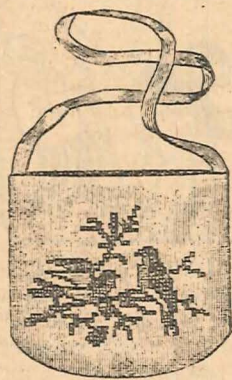
Hvad der interesserer damerne.

Brodert lomme-tørkløpese for mindre barn.

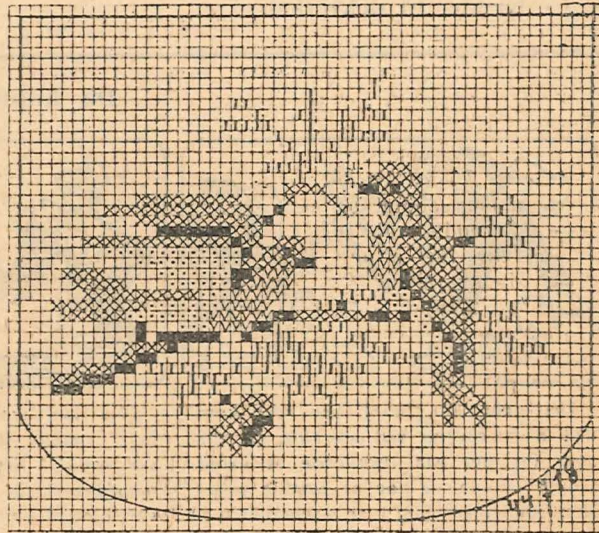
(Hertil hører bill. 1 og 2.)

Et nydelig fuglebillede i korssting-broderi pryter denne pose som er 14 cm høj, 13 cm. bred. Man syr den av korsstingstof (aida-, panama- eller kongressstoff), hvor 4 korssting fylder 1 cm. Fuglebilledet broderer man efter bill. 2 med gansfuldt perlegarn i de kulører som tegnforklaringen angir. Et let

for sættes i posen, og samtidig paa-syes et silkebaand i et av broderiets kulører. En slik taske vil glæde ethvert barn som ikke har en iforveien.

1. Brodert lomme-tørkløpese for mindre barn. (Hertil hører bill. 1 og 2.)

2. Typemonster til posen bill. 1.

Forklaring av tegnene til bill. 2: □ sort, × brun, ▤ grønt, ● rødt, ⊖ graa.

ster ned fra taket. Jeg var forvirret av røken, men ropte paa Walters, og det lyktes mig at komme ut gjennom døren, skjønt jeg blev litt svidd.

Men den friske luft gjorde mig snart klar i hodet, og jeg hjalp styrmanden at kvæle ilden. Kammeratene fra de andre hytter kom ogsaa ut og gjorde sit bedste.

Walters var fremdeles inde i hytten, og han vaaknet til sans og samling om at ikke alt var som det skulde være. Men istedenfor at krype ut som vi andre hadde gjort, reiste han sig eller forsøkte i det mindste at staa opreist, men dette hadde meget ubehagelige følger for ham og vort hus. Det var jo bare i hyttens inderste krok man kunde staa opreist. Walters støtte hodet voldsomt mot taket, som allerede var blitt skrøpelig av ilden og vore slag. Den solide takaas brast, brændende grøstovv rullet om til alle kanter, og Walters' hode stak tvers igjennem.

Vi stod og slog paa ilden av alle kræfter og var saa ophidset, at vi ikke tænkte paa at Walters var derinde. Da blev pludselig takaasen trykket opad, tuene begynde at rulle omkring — og vi saa Walters hode med mysende øine og aapen mund; han ropte til os mer heftig end høflig. Synet viste sig bare et øieblik og forsvandt straks igjen, for Maclaghlan rettet netop med støren et slag som traf den stakkars Walters i hodet, saa han sank ned i den brændende hytte.

Vi blev forfærdet, trodde at vor kammerat var blitt alvorlig kvæstet; men saa hørte vi et hyl som tok bort vor frygt, og gjennem døraapningen kom Walters farende med hodet først og spredte paa den maaten de brændende grøstovv omkring overalt.

Da han var kommet ut stod han et øieblik stille og saa rundt paa os som lo. Saa ut som kastet støstøtte han et brøl og for mot Maclaghlan, ren og tok tilbens det hurtigste han kunde, med Walters i hælene paa sig.

Maclaghlan traf med sin stok Walters i hodet, saa han straks forsvandt i hyttens indre.

de, med Walters i hælene paa sig.

Rasende over slaget, som jo hadde rammet ham ved et rent uheld, styrtet Walters etter styrmanden og truet med den frygteligste hevn. Naturligvis blev han snart blidere stemt, men det varte allikevel længe inden han kunde komme over sin vrede, især da vi av og til kom i latter naar vi tænkte paa hans hidsighet.

Vi maatte selvfølgelig bygge vor bolig helt op igjen, og vor var ikke den eneste hytte som fik en saa sørgelig skjæbne.

Da vi endelig hadde faat skroget til vor baat færdig, blev endog de modigste av os grepet av bange anelser — det saa jo daarlige og skrøpelig ut, og vi maatte behandle det meget varsomt. Men vi hadde besluttet at bygge den og agtet ogsaa at gjøre den færdig.

Saa tok vi frem vort forraad av seil og undersøkte dem. Stykkene var skaaret meget istykker

baade her og der, vi hadde jo brukt en hel del til benklær. Der var allikevel mer end nok igjen, og vi hadde jo desuten buksene og mange smaalapper tilbake; i disse dager spildte vi aldrig noget. Skulde det knipe kunde vi sprætte op vore klær og sy bitene sammen igjen — det gjorde vi virkelig ogsaa senere.

Til denne første baat hadde vi tilstrækkelig seilduk. Vi valgte omhyggelig ut de bedste stykker og begynde saa arbeidet med at sy dem fast paa skroget, og det var slet ikke let, men krævet baade omhu og taalmodighet.

Endelig var det dog gjort, og denne med seilduk klædte kurv saa noksaa ynkelig ut. Der fandtes ingen brettet i bunden, ingen tofter eller lignende ting. De som skulde færdes i denne baat var nødt til at sitte eller ligge paa dens ujevne, tornete bund, og de maatte være forsigtige, saa de ikke sparket hul i iden. De fik rolig bli paa det sted de først hadde valgt, for der var ikke plads til at flytte sig.

Vi bragte baaten ned til stranden, til et sted som laa ret overfor den store ø, og lot den gaa av stabelen den 28. juli. Vi syntes baaten var tilfredsstillende, den fløt paa vandet og lækket ikke saa meget, at det kunde være livsfarlig for dem som var ombord, skjønt det naturligvis vilde være nødvendig at øse den hele tiden.

Det næste spørsmål var nu, hvorledes vi skulde kunne sætte baaten igang, for paa hele øen fandtes ikke en eneste stok som vi kunde lage aarer av til at ro eller karre os frem med, og selvfølgelig kunde vi ikke dra paa havet, uten at ha noget til at drive baaten frem med.

Men sjøfolk er nødt til at hjelpe sig med ting som synes alt andet end tjenlige for øiemedet. Vi gik tilbake til det sted hvor vi hadde fundet trævirket til baatskelettet, og lette saa længe til vi fandt noen grener som delte sig gaffelformig, saa de lignet litt en klæsbanker eller racket. De var jo ikke rette, men det fik ikke hjelpe om vi ikke kunde finde netop det vi ønsket; vi maatte nøie os med noget som lignet det saa meget som mulig.

Vi bragte altsaa vort bytte hjem til leiren og spændte et stykke seilduk over den gaffelformede ende; paa den maaten fik vi padleaarer, som vi mente kunde føre baaten over det seks mil brede sund som skilte os fra Aucklandsøen.

Sjøen gik netop nu saa høi, at vi maatte vente etpar dager. Hadde vi povet os ut paa reisen straks, vilde vi ikke hat utsigt til at den vilde lykkes. Naar baaten hadde sin besætning ombord laa den saa dypt, at rælingen bare var faa tommer over vandflaten; derfor vilde det være galskap at forsøke færdens endog i maatelige sjøgang — baaten vilde straks bli full av vand.

Vi tilbragte meget av tiden med at drøfte reisen og raadslaa om hvad der burde gjøres, hvis færdens lyktes og vi naadde over til den store ø, hvor vi trodde vi skulde finde alt det vi behøvde av mat og klær. Vi bestemte allerførst, at tre mand skulde dra avsted — flere kunde baaten heller ikke rumme, om de skulde føle sig nogenlunde trygge. Der trangtes to til at padle og en til at øse. Siden blev det dog saa, at fire mand blev sendt ut, for der behøvdes ogsaa en som kunde sitte agter og styre. Men om dette skal jeg fortælle senere. I den første færd deltok bare tre mand.

Saa blev der spørsmål om, hvem av os skulde dra avsted; om dette blev der en længere diskussion. Der var enkelte som slet ikke hadde lyst til

at vove sig ut; de syntes fremdeles at foretagendet var det rene vanvid, og erklærte at de heller vilde finde sig i sin skjæbne der de var, end at gi sig ivei for at rammes av den sikre død. Blandt dem som ønsket at bli med var der nogen faa, som de andre ikke vilde godkjende fordi de ikke var sterke nok. Det kom under alle omstændigheter til at bli en temmelig besværlig reise; det gjaldt saa uendelig meget om den lyktes, og vi vilde derfor ikke la nogen følge med som man kunde frygte ikke hadde kræfter til at holde ut besværlighetene.

Efterat vi længe hadde drøftet saken blev det endelig besluttet, at Santiago Marino, Bob Ellis og Michael Pul skulde foreta den første reise. Disse tre var selv meget ivrige etter at dra avsted, og dermed var saken avgjort.

Vi syntes at disse tre maatte faa lov til at ta med sig de seks voksfyrstikker, som Queerfelt hadde fundet i sin vestelomme; vi hadde jo vore baal, de vilde derimot være uten ild til de fandt depotet, som de skulde søke efter. Vi la dem alvorlig paa sinde at være uhyre forsigtige med disse dyrebare fyrstikker og ikke bruke en eneste en mer end undgaaelig nødvendig. Og da de likesaa godt som vi forstod fyrstikkens værd, lovet de at lægge sig vor formanig paa hjerte.

Vi blev ogsaa enige om, at de saasart de var kommet iland skulde tænde en stor ild og lægge meget græs paa den, saa der blev tyk røk. Det skulde fortælle os, at de var kommet lykkelig og vel frem. Vi paa vor side lovet at tænde en lignende som svar, straks vi hadde set deres signal.

Hvad mat angik, ansaa vi det ikke nødvendig at bekymre os for den, men gav dem bare med noen stekte fugler til at ha paa reisen. Naar der var saa mange paa vor ø, burde det findes endda flere paa den store. Vand vilde det sikkert ogsaa være let at finde.

Saa var da alt paa det rene, og der var intet andet at gjøre end at vente til sjøen skulde bli saavidt rolig, at der kunde være haab om at reisen kunde lykkes. Den 31. juli om morgenen var havet noksaa stille, og det blaaste ikke.

Vi var oppe saasart dagen grydde og saa med angstelige, kritiske øine ut over havet. Det laa for øieblikket blankt som et speil; og da det ikke var godt at vite hvor snart veiret kunde forandre sig, gjorde vi straks alt i orden til færdens.

(forts.)

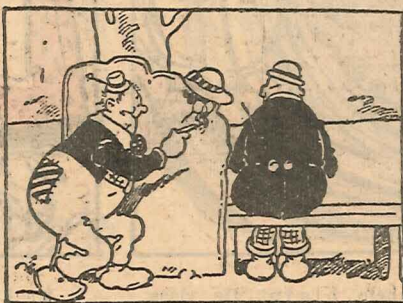
Losningene paa opgavene i dr. X's avdeling i nr. 1.

1. Stine eplekone og barna: Denne opgave kan løses paa flere maater. Blandt andet paa følgende maate: Naar der ved den første fordeling blir 44 epler tilbake og ved den anden fordeling bare 12, er der altsaa gaat med 32 epler mer, naar hvert barn faar 6 epler, end naar hvert bare fik 4 epler. Da hvert barn i det andet tilfælde har faat 2 epler mer end i første, maa der ha været 16 barn (32 : 2 er lik med 16). Og da 4 ganger 16 plus 44 er lik med 108, maa Stine eplekone til at begynde med ha hadt 108 epler i sin rummelige kurv.

2. Luftskeppet med den mystiske indskrift: Cifrene i nummeret som staa foran paa luftskeppets hylster (43125), angir den orden i hvilken bokstavene skal læses først i øverste rad, saa i næstøverste rad osv. Sammenstiller man bokstavene etter dette princip, naar man: „Over land og hav jeg gaar.“

3. Logograf: Mest, stemme, pen, lomme, mote, sten, tomme, nem, stol, — plommestem.

Naar man hevner sig ved hjælp av camouflage.

„Undskyld! Bænken er optat, jeg sitter og venter paa min hustru. De maa se til at finde Dem en anden plads!“ Søk lante: En ældre herre til en landstryker, som kom for at hvile sig litt.

„Naa, saa du venter din hustru!“ tænkte landstrykeren. „Ja, da skal vi se om vi ikke kan berede dig en venlig og kjærlig mottagelse!“ Dermed gav han sig til at dekorere skjermen bak bænken.

Han malte den nydeligste unge pike paa skjermen, men paa den listige maate at det saa ut som om den ældre herre sat og la sin arm om den unge pikes slanke liv. Meget idyllisk at se paa!

Mindre idyllisk utviklet situationen sig, da den ældre herres frue dukket op i landskapet! Da kan det nok være at det kom til at gaa ut over mandens rygstykker. „Camouflage er en genial opfindelse!“ tænkte landstrykeren. s

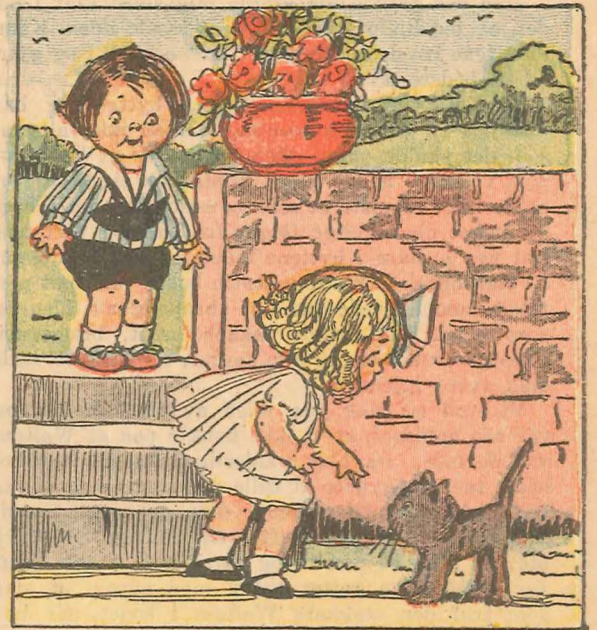
Da Lise og Tom vilde være rigtig snille mot dyrene.

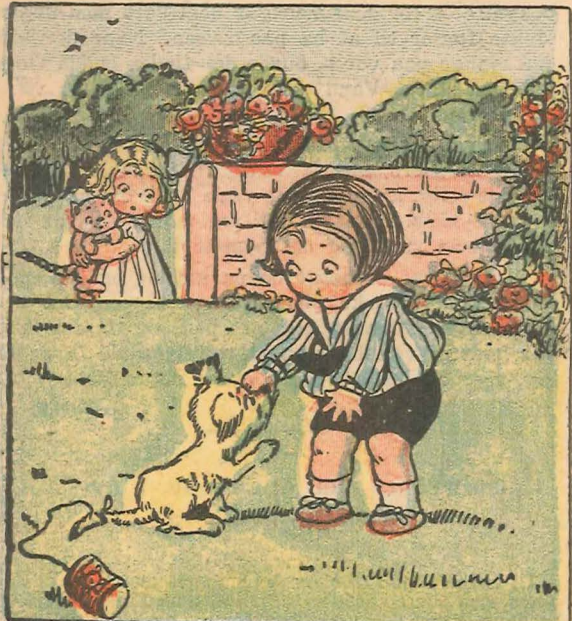
1. Tom: „Hvad er det for et merke du har paa dig, Lise, det ligner en orden!“ — Lise: „Mor har meldt mig ind i en barneforening som vil gjøre alt mulig godt mot dyrene. Og saa har jeg faat dette tegn. Nu skal jeg altid være snil mot dyr.“

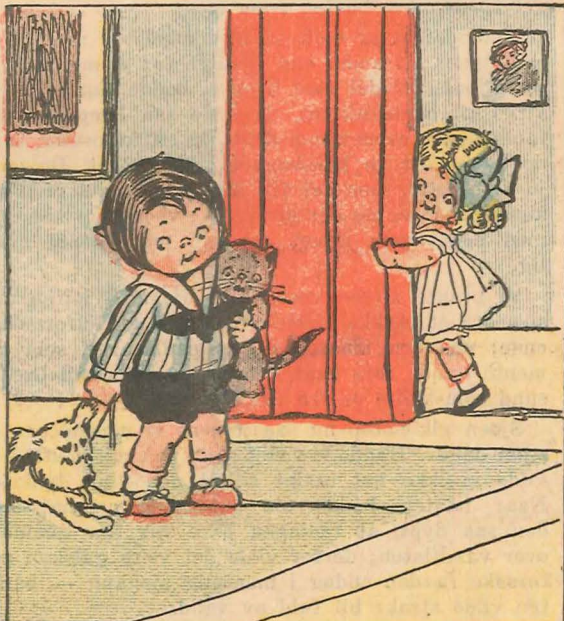
2. Tom: „La os saa gaa ut med det samme og se at finde nogen dyr vi kan være snille mot.“ — Lise: „Ja, bli med, Tom, kanske vi finder en fugl, som er faldt ut av redet, eller en tordyvel som er rullet paa ryggen. Saa vil vi hjelpe dem.“

3. Lise: „Aa, se, Tom, en stakkars, liten, mager katt! Den vil vi ta med hjem og gi den noget at spise og melk at drikke. Den skal faa det saa godt, at den alltid blir hos os.“ — Katten: „Miauu, miauu!“ — Tom: „Ja, beer den hjem, du Lise, vi skal nok være snille mot den!“

4. Tom: „Lise, Lise! Se, hvad jeg har fundet, en stakkars mager hund, som nogen slemme menneske har bundet en daase til halen. Du skal hete Bob, du skal være min hund, og jeg skal alltid behandle dig godt.“ — Lise: „Vi er sandelig heldige med at finde dyr idag!“

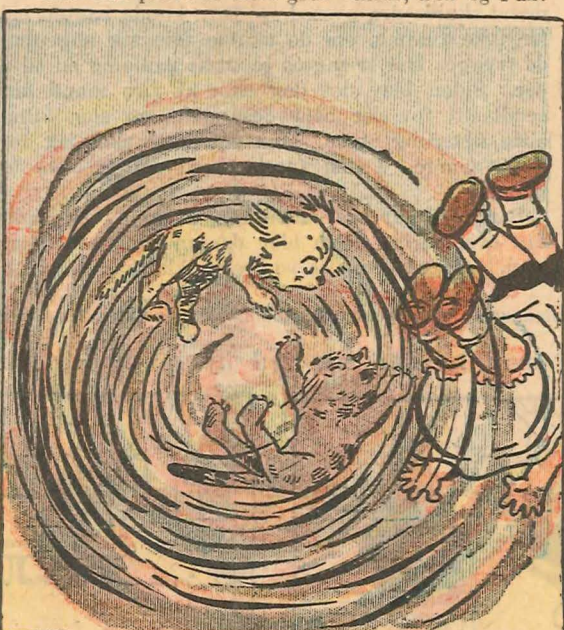
5. Lise: „Vil du nu holde baade Bob og Puk, — synes du ikke Puk er et fint navn til min katterpus? Saa gaar jeg ut i spiskammeret og henter det allerbedste jeg kan finde, for mor har jo sagt at jeg skal være rigtig snil mot dyrene.“ — Tom: „Nu maa dere prøve at være gode venner, Bob og Puk!“

6. Lise: „Her er det allerbedste jeg kunde skaffe. Et par kyllinger, et stykke bif og to koteletter! Det maa hjelpe paa de to smaa, sultne stakkarer. Værsgo, her har dere hele fatet, spis nu saa meget dere vil.“ — Tom: „La mig hjelpe dig at sætte fatet ned!“

7. Lise: „Nei, hvor sultne de var! De har spist op alt undtagen benene! Jeg tror, de begge to har lyst paa det store benet der. Bare de nu kan forlikes om det, for det har jo gaat bra ellers. Saa, nu reiser Bob sig og tar benet, og nu —“

8. Lise: „Aa, mor, hjælp, hjælp! De slaas, de ruller rundt i et stort nøstle!“ — Tom: „Katten klorer hunden, og hunden biter katten! Hjælp, hjælp, skil dem ad!“

9. Lises mor: „Saa, saa, lille Lise, nu slaas de ikke mer, de blir snart gode venner. Men dere maa gi dem maten paa hver sit fat.“ — Lise og Tom: „Hu, hu, vi er saa lei over det, vi vilde jo netop være snille mot dyrene.“ — Køkkepiken: „Dere har gi dem for meget mat, derfor blev de saa stridslystne!“

Den bortførte prinsesse.

En historie om en hest som kunde tale.

Der var engang en gut som het Hans, og han var den yngste av hele familien. De bodde ute paa landet og hadde en liten bondegaard.

Da det var gaat en tid dode faren, og efterlot sig en liter sum penger, som skulde deles likt mellem hans sønner. Der var ogsaa en gammel hest som Hans pleide at ride paa og som han holdt meget av.

Straks efter farens død bestemte de Saa sa de til Hans at han skulde ride til marked med den og se hvad han kunde faa for den.

Stakkars Hans blev meget bedrøvet over det, Hans ældre brødrer var heller ikke snille mot ham, men falte altid om den tid da han vilde være gammel nok til at dra ut i verden og sørge for sig selv.

Saa gikk han til sin mor og spurte, hvormange penger han hadde til gode av farsarven. Hun fortalte ham det, og han sa:

"Saa la mine brødrer faa det allsammen undtagen fem kroner, og si at det er betaling for den gamle hest. Men du skal ikke si noget for jeg er ridd avsted til markedet, for jeg vil ikke komme hjem før jeg har tjent nok til at kjøpe ny kjole til dig!"

Saa gav hun ham de fem kroner, og han red glad ut i verden for at søke lykken.

Som han nu red bortover, horte han pludselig en stemme tæt ved sig.

"Hans", sa den, "det var snilt av dig at du ikke lot dine brødrer selge dig."

Hans holdt paa at falde ned av hesten, for det var ingen i nærheten, som han kunde se.

"Hvem er du, som taler?" spurte han forskrækket.

"Det er mig", sa hesten. "Jeg er din gode ven. Naar vi nu kommer til marked, saa skal du rope: 'Her er en hest som kan se allene', men du maa ikke selge mig til andre end kongen. Følg mit raad, for jeg er ikke nogen almindelig hest, hvad saa end dine brødrer sier."

Da Hans hørte dette, kunde han næsten ikke tro sine egne øren; men han fulgte hestens raad, og det var første gang, han hadde hørt den tale.

Da han kom til markedet, gikk han rundt og ropte høit:

"Her er en hest som kan se allene."

Den lille pike red ganske alene paa en hvit pony.

Her er en hest som kan se allene."

Men ingen lot til at bry sig om at kjøpe en slik hest, og Hans begynte at tro at han kanskje hadde baaret sig dumt ad, da han utpaa kvelden saa en mand i prægtige klær, men med et meget alvorlig og bedrøvet ansigt, komme hen til sig.

"Hvad mener du med at du har en hest som kan se allene?" spurte han.

"Jeg mener hva jeg sier," svarte Hans, "og det er en hest som passer for kongen."

"Jasaa," sa manden, "jeg skjønner at du vel hvad du taler om. Følg mig."

Hans forstod slet ikke hvad den fremmede mente, men han red sammen med ham utover en ensom vei.

"Du har vistnok hørt at kongens datter er bitt bortført av allene? Istedet er det kommet en anden prinsesse, som er meget grættlen og sær. Kongens rigtige datter var den søteste og vakreste prinsesse i verden."

"Jo, det hadde da Hans hørt."

"Prinsessen har været borte siden St. Hansdag ifjor, da hun red en tur i skogen. En vismand har sagt at hvis prinsessen ikke kommer tilbake inden St. Hans, og det er immorer, saa kommer hun aldrig mer igjen."

"Ja," sa Hans, "siden min hest kan

se allene, saa er det bedst at han prøver at se efter dem for dig."

Neppe hadde Hans sagt disse ord, før hesten stod paa bakken og likesom snøttel, og saa galopperte den i full fart over bakker og daler, saa kongens sendebud ikke kunde følge med. Den galopperte op paa toppen av en haug, og der stanset den pludselig.

Hans visste ikke hvad der skulde ske, men i næste nu hørte han en deilig musik og saa et vidunderlig syn. Henover haugene red en flok alfer, to og to, alle unge og vakre, paa hvite hester med soltommer og smaa guldklokker som ringle. Men den vakreste var dog en liten pike med gyldne lokker; hun red ganske alene paa en hvit pony.

"Hva mennesket saa Hans at hun hadde taarer i øinene, og pludselig fik hun øie paa ham."

"Aa, red mig," ropte hun, "jeg vil slet ikke alltid bli i Alfeland."

"Spring," ropte Hans og strakte armene ut.

Prinsessen sprang og Hans fanget hende i sine armer og satte hende foran sig paa hesten, som galopperte avsted. Da lod et høit rop fra allene: "Vor lille dronning er bortført! Følg dem! Følg dem!"

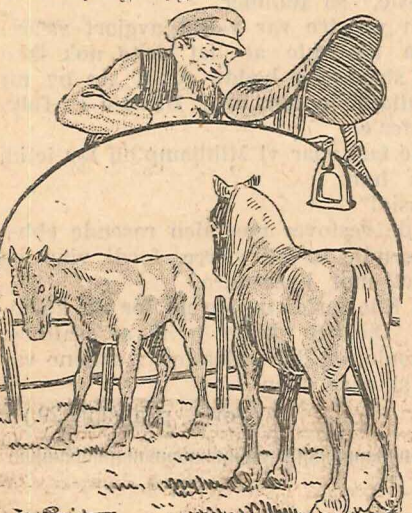

Kongen belønnet Hans og den gamle hest rikelig. Ingen uten Hans fik ride paa hesten, og den hadde en krybbe av sølv. Hans red hjem til sin mor med en flunkende ny kjole, saa det kan nok være at hun blev glad.

DR. X's AVDELING med lomme penger.

Ved hver opgave faar 1 løser 5 kroner, som lomme penger og 2 løser 2 kroner hver. Alle indsendte løsninger henligger ufæst indtil den 2. februar. — Den paa denne dag ved hver opgave først uttagne, rigtige løsning tilsendes 5 kr som lomme penger, de 2 følgende faar 2 kr, hver.

Lomme penge-opgave nr. 10:

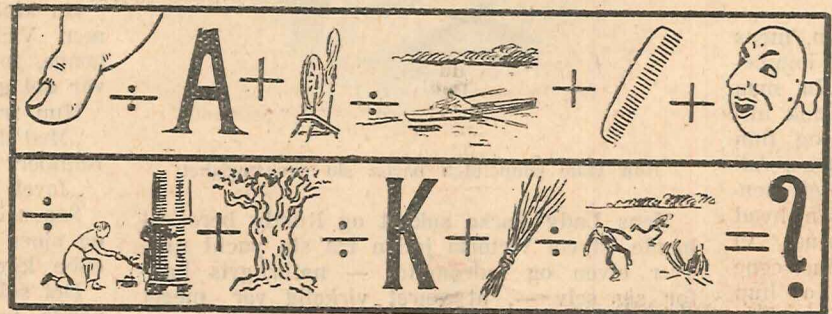

Hvormeget kostet hver av disse hester?

En mand hadde 40 hester som var av forskjellig godhet, og som derfor heller ikke hadde kostet like meget. Desuten hadde han en sadel som var betalt med 250 kroner. Hvis manden la sadlen paa den billigste av hestene, fik hesten og sadlen tilsammen en verdi som var lik med halvdelen av den pris, som den gode hest representerte. Men la manden sadlen paa den bedste av hestene, saa blev hest og sadel tilsammen tre ganger saa meget værd som den billigste hest uten sadel. Hvem av hestene kan nu paa grundlag av det her opgive finde, hvormeget hver av de to hester kostet?

Dr. X tilstiller indsenderen av den først uttagne, rigtige løsning lomme penger 5 kroner og de to følgende 2 kroner hver.

Lomme penge-opgave nr. 11:

Hvem kan løse denne plus- og minus-rebus?

En "plus- og minus-rebus" avviker fra de sædvanlige billed- og bokstav-rebuser derved, at den har form som en matematisk ligning. Alle billedet eller bokstaver som har plusteget eller bokstaven, skal legges til, alle de billeder og ord som har minus-tegn foran, skal derimot trekkes fra. Men man maa legge merke til at alle sammenlægninger og fra-

trekninger skal ske successivt, d. v. s. efterhaanden som man kommer frem i rebusen. Ovenstående fremsætter dr. X en saadan "plus- og minus-rebus". Hvem er istand til at løse den?

Dr. X tilstiller indsenderen av den først uttagne, rigtige løsning lomme penger 5 kroner og de to følgende 2 kroner hver.

Lomme penge-opgave nr. 12:

Logogrip.
2. 3. 6.

Jeg ses men kan ei gripes for flygtig hen jeg svinder. Mit ophav er din tjener men herre, hvis han vinder.

6. 5. 2. 1. 7.

Naar her vi tar sæte, da andagtsfuldt og stille vi aapner plads for følelser saa rene og saa milde.

3. 2. 6. 7. 4.

Saa langt jeg ut mig strækker, og paa min øde flate man sjelden træffer blomster og korn og træers blade.

4. 5. 1. 6. 7.

Naar bedstefar i stolen fik sig en lur saa nydelig, da gjorde fjt han dette, det husker jeg saa tydelig.

4. 3. 6. 1. 7. 4.

I folkets tro den gamle, derfra har jeg hjemme, trodde høre min stemme.

1. 2. 5. 6. 1. 7.

Saa ussel og saa utslitt

med mager krop du ser mig, Men en gang var jeg fybig, nu stille jeg ter mig.

6. 3.

I krigens tid man ofte paa gatene mig skuet, Det var dengang det hændte at manglene os fruct.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7.

Et bud fra gamle dager, man her tilstilt vil tude, saa trofast jeg bevarer, hvad ei bør gaa av minde.

Dr. X tilstiller indsenderen av den først uttagne rigtige løsning lomme penger 5 kroner og de to følgende 2 kroner hver.

Mottagerne av lomme pengene for opgavene i nr. 1:

- Opgave nr. 1: Solveig Skivebkn. 15. Bergen, 5 kr. Margit Tønnevold, Knaplebbkn. Frstad, 2 kr. Reidar Hvamstad, Vaaler i Solør, 2 kr.
- Opgave nr. 2: Leif Myhre, Tønset, 5 kr. Reidar Børresen, Schanhesgt. 8. Sandelfjord, 2 kr. Ragnvald Schultz, Torshaugt, 1. Kra., 2 kr.
- Opgave nr. 3: Ingjald Sjørseth, Thomas Witts smug, Bergen, 5 kr. Frithjof Andersen, Lakkegt, 34. Kra., 2 kr. O. Erikstad, Uren 7. Damsgrd., Bergen, 2 kr.

Løsningene paa opgavene i dette nr. offentliggjøres sammen med navnene paa mottagerne av lomme pengene i bladets nr. 7. — Løsningene paa opgavene i nr. 1 findes i dette nr. side 23. — Besvarelsene maa være dr. X ihænde inden 2. februar, og brever med løsninger adresseres herved:

Til dr. X., (nr. 4),
"Allers Familie-Journal",
Kristiania.

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortællinger fra nær og fjern.

En lods ønskes.

Av E. E. Cowper.

„Men det mener du da ikke en dag som idag?“ sa Lady Yorke forfærdet.

„Hvorfor ikke idag, om jeg maa spørre?“ Svaret lød saa mistenkkelig blidt, at Victorias mor var klar over at hendes datter var i sit aller- værste humør.

„Men, kjære barn, se paa vinduet! Man skulde tro at det kunde være nok til at overbevise alle fornuftige mennesker.“

Victoria saa rolig paa vinduet. Glasset var dugget av havsprøiten som drev ind fra havet, og rutene rystet litt av stormen.

„Er det umaken værd at drøfte spørsmålet, kjære mor? Naar jeg sier at jeg har isinde at seile ut med „Mariehønen“, saa mener jeg, hvad jeg sier. Jeg sa igaar til Ramber, at jeg vilde seile, saa nu maa du ikke bli lei over det. Det er forkjert av dig, for du vet jo at jeg kan styre baaten likesaa godt som nogen helbefaren sjømand, — og seiler de ikke ut i alt slags veir?“

„Kjæreste barn, du gjør mig saa ulykkelig,“ klaget Lady Yorke med graadkvalt stemme.

„Det gjør mig ondt,“ svarte Victoria uten at la sig bevæge, „men det er ikke min skyld, det er dig selv, mor, som gjør dig ulykkelig. Jeg vil virkelig ikke opgi at seile. Det er min eneste fornøielse; jeg er tre og tyve aar, og „Mariehønen“ er min egen. Jeg kan styre den, og det er ialfald litt adspredelse med spænding, naar det er daarlig veir.“

De sidste ord forraadte noget som Lady Yorke visste, men ikke var isind til at hindre. Hun ringte, da hendes datter var gaal, og snart efter betrodde hun sine ængstelser til Rundy, hendes medfølede kammerpike.

„Hvad skal vi gjøre, Rundy?“ jamret hun.

Rundy var halvgammel, klok og tilbakeholdende.

„Ingenting, Deres naade,“ svarte hun, mens hun slænket Eau de Cologne paa et lommelørklær og rakte Lady Yorke det. „Nu maa De ikke bli saa urolig, for det gaar nok alt sammen. Miss Victoria er dygtig nok, og hun kjender sjøen saa godt som nogen matros. Admiralen har jo selv opdraget hende og git hende yachten, saa hun kan gjøre med den hvad hun vil. Hun har jo sin egen formue. Vi kan ikke hindre hende i at prøve sine egne kræfter, og heller ikke kan vi benegte at hun er blit forkjælet fra barn. La hende bare være, Deres naade, hun prøver bare kræftene.“

„Rundy,“ sa Lady Yorke og lugtet skiftevis til lommelørklædet og tørret sig med det

over panden, „er De klar over at barnet er ulykkelig?“

„Aa ja da, Deres naade. Hun har været ulykkelig siden hun hævet forlovelsen med kaptein Kennard, det er tydelig nok.“

„Jeg er ræd for at hun var litt fremfusende, slakkars, lille Vic!“ suklet moren.

„Ja, Deres naade, og kaptein Kennard er en meget besemt herre! Slik henger det sammen. Han tilber hende næsten, men han er litt ældre end hun, og da han har været glad i hende siden hun var barn, saa gjør det en viss forskjell, maa man indrømme.“

„Det er ikke det, Rundy, husk paa at han er en meget fremragende mand. Han er ualmindelig tidlig blit kommandør, og han er meget besemt og ser saa godt ut. Min kjære mand satte stor pris paa ham og var meget glad over forlovelsen.“

Hun vilde simpelthen bevise sin uavhengighet.

Mens Lady Yorke suklet og Rundy beroliget hende, styrte Victoria jollen fra sin yacht nedover elven og indrømmet — naturligvis bare for sig selv —, at veiret virkelig var meget daarlig.

Gamle Ramber var kommet for at hente hende, og Poscod sammen med gutten Billy Sprot var næsten færdige ombord. Disse mænd var

i dobbelt betydning gamle matrosar. De hadde i sine unge dager seilet med „Admiralen“, og han hadde valgt dem til en stilling som kunde ha været meget makelig, men ikke var det paa grund av datterens rasløse sind.

De likte ikke at seile denne dag; men da ingen av dem nogensinde kom med indvendinger overfor „lille Missies“ ordrer, saa gjorde det altsaa ingen forandring. Ramber rodde slet, hans vakre, gamle ansigt skinte av den drivende væte, og ombord revet Pescod stor-seilet og bet av Billy Sprot som kom med spørsmaal.

Victoria saa op i riggen og ned paa det hvite dæk, da hun sprang ombord. Der opppe pep vinden og dækket glinslet av væte; kanskje hun tænkte at det neppe var en dag at vælge til seilas, men hun vilde ikke tilstaa det for alt i verden. Hun var klædt paa til daarlig veir og forberedt paa at gjøre hvadsom helst for at vende tilbake til det nydelige hus i skogen bak havnen og indrømme, at hun hadde hat uret eller bare lat feil.

Ingen seilte ut. Ethvert fartøi som kunde laa godt fortoiet. Victoria hadde godt lagt merke til at flere nysgjerrige sjøfolk hadde stirret paa hende, da hun sieg ombord, men det forandret ikke sakene. For hende var begyndelsen av oktober med susende jevndøgnsormer og pikende regn fra sydvest likesaa god tid at sie i som nogen anden. Saaledes er det, naar man vil sætte sin vilje igjennem trods alt og alle.

„Mariehønen“ kastet los og stak tilsjø i begyndelsen var den til en viss grad i læ av kysten, men da den drev utenfor og fikk de sterke vindstøt med regnskyllene like ind, saa hældet den til siden, indtil det graa, mudrete vand skvulpet ind gjennom køinene. Den løp for revet storseil og fok, det var meget litet seil for en slik baat, men rikelig nok i de forræderiske veir. Skipperen — Miss Victoria Yorke — hadde ikke bestemt sig til at seile noget særlig sted, hun vilde simpelthen bevise sin uavhengighet. Derfor kunde det være likegyldig, hvilken vei de seilte, og de skar gjennom vandet med en fart som var meget opplivende for en født sjømand.

Skipperen tok roret indtil klokken var et og det var paatide at tænke paa frokost, saa gav hun det til Ramber med denne bemerkning.

„Vi seiler mot Millhampton. Det er kanskje bedst at fortoie der, hvis veiret blir værre til natten. Saa kunde jeg enten telegrafere hjem — eller ta med toget. La os ialfald gjøre det.“

„Javel, Missie,“ sa Ramber.

Da klokken var tre var veiret avgjort værre, men Victoria bestemte at det varte nok ikke længe, fordi strømmen hadde vendt sig og nu var det grundig ebbe som naar Maanen er fuld.

Hun triumferte.

„Med denne fart naar vi Millhampton før tetid, Ramber,“ sa hun.

„Javel, Missie!“

Saa seilte de vestover med den rasende ebbe, og sjøen begynde at bli værre, fordi vind og ebbe kjempet mot hverandre.

Det solide, lille fartøi dreide av for de kjæmpende vand. Dækket skinte hvitt av saltlake fra ende til ende, og det nederste av seilene var drivvaale av skumsprøiten.

(Forts. paa side 29.)

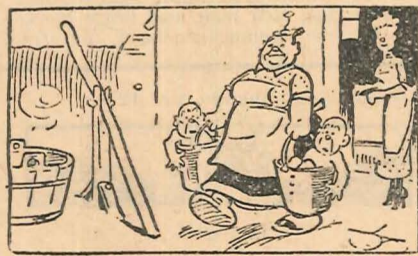
Maren kokkepikene kunde finde paa utvei.

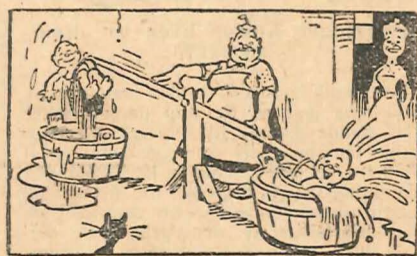
Barnepikene holdt paa at bade de smaa tvillinger. Men det var oisynlig hverken til fryd for barnepikene eller for tvillingene, — de sidste skrek himmelhøit, og mens den ene slog borsten ut av haanden paa barnepikene, forsøkte den anden i al hast at rømme. Paa dette tidspunkt var det Maren viste sit runde ansigt i døren, og hun kom her som alltid som den reddende engel.

„Hvad i alverden er dette for leven?“ ropte Maren. „Man skulde virkelig tro, der sat en kniv i halsen paa de to skrikedukker, og saa er det ikke andet iveien end at de skal bade. Men forresten holder jeg med skrikedukkene: Hvorfor skal de bade, naar det er meget morsommere at gynges? Nu skal Maren lage en gynges til de to sote, smaa skrikhalsene. Saa skal de nok tie!“

Og som sagt, saa gjort, Maren fikk i en fart lømret sammen en gynges. Deretter puttet hun de to smaa vandskræklidende ned i hver sin bolte og bar dem hen til gynges. Man kan ikke si, at barna saa glade ut da Maren spaserte stolt avsted med dem, og nærmere beset hadde de heller ikke grund til at være særlig lyse forhåbninger. Maren kunde være saa uberegnelig, visste de fra før av.

Men Maren holdt ord: En gyngetur fikk de smaa herrer og det endog en gyngetur som hadde vasket sig. Det mest morsomme ved den — ihvertfald for Maren og barnepikene — var at barna ogsaa blev vasket ved samme anledning, og de som ikke for har visst at Maren kokkepikene sitter inde med fremragende evner som pædagog, de vet det nu og tar sin hat dypt av for hende.

Nordisk Musikforretning

Avd. I
Sørgaten 2, Christiania. Tlf. 16834.

Norges største specialforretning i trækspil.

Egte HB Gera Trækspil

Billigste priser. Katalog sendes gratis. Brukte trækspil kjøpe, og tas i bytte.

Den norske Handelsbank

Forhen TRONDHJEMS HANDELSBANK opprettet 1885.

Kristiania, Kirkegaten 17. Trondhjem, Søndregate 13.

Aktiekapital og fonds kr. 80.000.000.
Forvaltningskapital pr. 1918 kr. 325.000.000.

Mottar midler til indskud paa 6 maaneders opsigelse paa . . . . . 5 1/2 pct. rente.
» » » » » sparevilkkaar . . . . . 5 » » »
» » » » » folio . . . . . 2 » » »

Utfører alle arter av bankforretninger.

Gramofoner og plater.

Norges største utvalg. Forlang katalog. Avbetaling indrømmes soide kjøpere.

Imerstrand & Co. A. S.

Kristiania, Torvgaten 18. Musik- & Fotohandel

Marine Pudsekrem

anvendes i alle hjem, som bedste pudsemiddel for metaller.

Parba

Gjør et forsøk med Parba, der er hudens naturlige næringmiddel, den renser alle porer og gir den fine hvite teint, som er saa eftertragtet av alle.

Parba crème i tuber, i krukker.

METALUTSTYR.

Oppudsning, Patinering, Oksydering, Reparatjoner, Metaltrykning, Fornikling, Formessing, Forkobring, Dør- og firmaskilter i messing, Metalarbeide efter bestill. og tegn. Metalutstyr, Drønningsset, 40, Kr. ania. Tlf. 21058

Alf Bierckes FERNISSER

Pinlig for en selv og frastødende for andre er det, naar damer optræder med lange haar i ansigtet -- eller med en bar, mørk-lodden arm. -- I England, Frankrik eller Tyskland fjerner alle damer saadanne generende haar med „PERFEKT“-Haarfjerner, der tar dem -- øieblikkelig og smertefrit. Ens utseende blir derved uanet mere tiltrækkende og forskjønnat samt mindst ti aar yngre. Vi har eneretten til fabrikation og forhandling av dette v. rdenskjendte præparat. „PERFEKT“ garanteres uskadelig. Bruksanvisning medfølger. Pris kr. 4.00 for stor portion. Faas i enhver velassorteret droge- eller parfumerforretning eller direkte fra „JANUS“, tekn. kem. fabrik, Rusiokveien 12, Kristiania. Utenbys mot forskudsbetaling eller efterkrav + porto. Med hver forsendelse følger prislister over samtlige vore skjønheitsmidler og nyheter.

Haarfletter
av ægte haar og i alle farver fra 9.00, 12.00, 15.00 og 20.00 kr.
Prøve av haaret indsendes. Exp. diskret mot opkrav.
Nordrept. II. Einar Lehn Trondhjem.

Ved kjøp av lomme-, væg- og vækkeure, urkjeder, medlønner, ringe m. m. billigste pris for videreforhandlere. Illustreret prislister sendes gratis.
Jared Johansson, urlager,
Værn mo. (Sverige)

Enhver, som lider af Blegtsot, Aftmagring, Mavekatarrh, Appetitløshed eller Fordøielsesbesværigheder, bør anvende

Langebeks Pepsinsaft.

Udtalelser haves fra ansete Læger om hurtigt Helbredelse af kronisk Mavekatarrh ved Brugen af Langebeks Pepsinsaft, selv i Tilfælde, hvor andre Pepsinpræparater har vist sig uvirksomme, og hvor en rationel Diæt har været vanskelig at gennemføre. Guldm.: Paris. Sølvmed.: Kjøbenhavn. Neapel. Malmø. Guldm.: Stockholm 1897. Faas kun paa Apotekerne.

Skaldethed helbredes fuldstændig
ved 1/2 aars bruk av min Elixir og Haarsprit. anbefales av flere læger. Umerket resultat. Portioner til kr. 6.00, 8.00, 10.00, 12.00, 14.00 og 16.00 sendes mot efterkrav. Attester kan sendes mot 20 ore i frim.
Arnt E. Hansen, Torvgaten 14, Kristiania.

Lilleborg
Kjerne-sæpe
tilfredsstiller selv den mest kræsne husmors fordringer til en god vaskesæpe.

„Allers Familie-Journal“s Sykurv.

Ukentlige tilskaa-ne silkepapirmønstre til dame- og barneklæder. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den, tillike med 15 ore i frimerker, til „Allers Familie-Journal“ Storgaten 49, Kristiania, og De vil pr. post portofrit, mota nedenstaaende smitmonster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

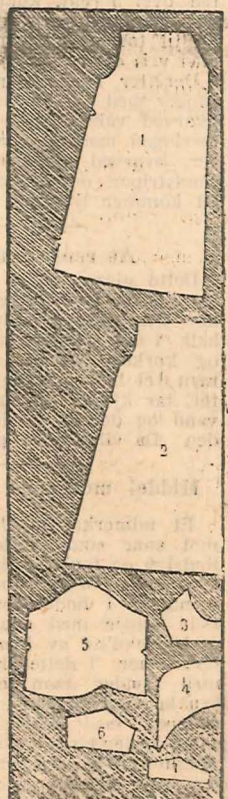
Kjole til piker paa 4-6 aar.

Man syr denne kjole av mørkeblaat uldstof og pynter den med krave og opslag av hvitt silketoi. Omkring livet et smalt belte som knyttes foran og hanger ned i ender. De isatte ærmer har høie mansjetter. Der medgaar 2 m. stof av 90 cm.s bredde. Mønsteret består som b.l. ledet viser av 7 dele:

- Fig. 1 Forstykke.
- 2. Den halve ryg.
- 3. Det halve bærestykke.
- 4. Den halve krave.
- 5. Ærme.
- 6. Mansjet.
- 7. Ærmeopslag.

Ved tilklippingen lægges mønstret langsmed stoffet. Midten av kraven, ryggen og bærestykket langsmed stoffets bredt.

TILSÆT FOLD.

Bestillingsseddel paa Sykurv nr. 4. Pris 15 ore.

Hellig jord.

Der findes ikke et eneste menneske som ikke har et eller andet og utsætte paa verden og andre mennesker. Hvor er ensorer ikke tulet fulde av alskens kritik av tilstanden i verden og evindelige beretninger om hvorledes snart den og snart den bærer sig ad. Det er sjelden at høre ros, nei, kritik og baktalelse er sat i hoiastet, og et menneske betragtes snart ikke som intelligent eller kultiveret, hvis det ikke kan slaa om sig med villige og skarpe domme over de kjære medmenneskers færd og egenskaper.

Men hvor merkelig er det ikke at ingen av de store kritikere som baade mænd og kvinder uddanner sig til nogen- sinder kritiserer sin egen ophøiede person. For den største dadler og kritiker som opkaster sig til dommer over all mellem himmel og jord er ens egen person uan- gripelig den er som blomsten „Noli me tangere“ („Bør mig ikke“). Og naar man saa hører andre kritisere og skarpt be- domme disse mennesker, maa man saa ikke smile og tænke:

„For nogen taapelige barn dere er allesammen, allermest dere som tror dere saa høit hævet over mengden.“

Bør man ikke meget heller nedstemme de store begreper om egen fuldkommenhet og lænke: „Hver av os er jo dog en lille del av verden. Og hvis hele den stelte verden skulde forbedres, maa man i aller første række begynde med det som ligger nærmest, begynde med sig selv og vedblivende arbeide paa at holde sin egen lille del fri for ukrudd. Tale er gjerne spild av kræfter! Naar de store kritikere har skaffet sig luft for sine tanker og gitt sit opsparte daarlige humor frit løp, overfaldes de av denne skuffende følelse av at nu har de utrettelig meget stort som vil dra magtige resultater efter sig. Taapelige menneske! Du har bare tatt ut i den tomme luft, du kunde likesaa godt ha tatt til træerne derute i den ensomme skog. Du har bare tatt kraften strømme ut til ingen nytte. Hvorfor anvender du ikke denne kraft til at sætte din egen have, dit hjerte, i bedre stand? Enhver av os er

(Forts. fra side 26.)

Klokken var henimot fem, da Victoria spurte Ramber hvor han trodde Millhampton blev av.

„Den burde være d'ér.“ Skipperen gjorde en bevægelse. „Dette regntykke er meget besværlig. Jeg trodde at regnet vilde holde op, efterhaanden som ebber løp ut; men det ser ut til at bli en uhyggelig aften?“

Dette kom spørrende og Ramber svarte:

„Javel, Missie,“ men han tilføide, da det efter hans mening saa fælt ut, at de likesaa godt kunde sætte fart op efter Millhampton.

Saa blev det revete størsteil git fri, og det svulmel som en halvmaane, saa det var som om det skulde rive yachten over. Dette var nok til at skaffe selv en saa drevnen sjømand som Victoria Yorke besvær, for sjøene gik paatvers, og og skibet sprang og danset som en utæmmet unghest.

Endnu klokken syv var der intet at se til Millhampton, og aftenen var nu bælgmørk. Victoria var meget træt, og da hun gik ned for at spise litt steg munterheten ikke netop ved synet av barometret. Da hun kom op paa dækket gav hun Pescod en ny ordre, han stod ved rallel.

„Sæt kursen mot Morningford. Vi seiler tilbake! Barometret falder, og det ser slemt ut.“ Hun holdt paa at tilføie: „Gud maa vite hvor Millhampton er — jeg vet det ikke.“ Men det hadde ikke været værdig nok for en saadan uavhengig skipper.

Hverken Ramber eller Pescod forstod sig paa navigation, og Victoria pleide at krydse langs kysten. Den stilling, hvori hun befandt sig var likesaa ny som ubehagelig. Der var ingen av dem som visste hvor de var.

De styrtte hjemover da ebber holdt paa at løpe ut; men efterhaanden som natten faldt paa vokste stormen sammen med flodtiden. Victoria trøstet sig med at de hadde vinden og strømmen med sig — allfor meget av begge deler, derfor maatte de komme hurtigere hjem. Dette sker i almindelighet, men ikke alltid.

Tykke skyer dækket himlen, og sjøen saa frygtelig ut for Victorias øine. For første gang i livet var hun ræd for den. For første gang tænkte „Mariehønen“s skipper paa, hvorledes det vilde være at drukne. Hvorledes det vilde være at rives med av disse graadige bølger.

Ramber og Pescod var ikke begavet med megen iagttagelsessevne, men de la dog merke til at „lille Missie“s ansigt var blekt og forpint, og der var et nyt uttryk i hendes øine — et ængstelig og taarefuldt blik som de ikke kjendte hos admiralens datter. Derfor foreslog Ramber at hun skulde lægge sig og faa fire timers søvn — saa meget som en matros har ret til.

„Aa nei,“ svarte Victoria først avgjort, men siden samtykket hun og gik ned for at hvile.

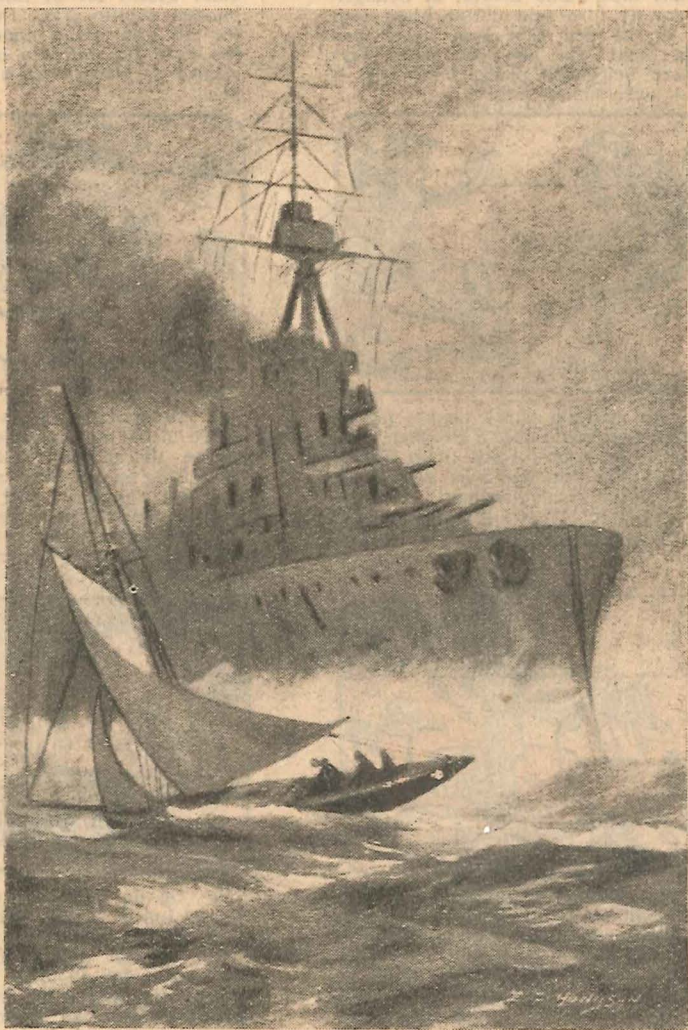
Gulsten sov trygt i folkelugaren, og de to mænd holdt vakt. Hun la sig i køien uten at klæ sig av, for hun trodde ikke hun kunde sove. Men snart sovnet hun. Da hun vaaknet var hun bedre

tilpas; men hadde en følelse av noget ond som truet. Hun saa paa klokken. Den var næsten 11. Skibet gyngel sterkt og hun hørte støi paa dækket. Hun skyndte sig ditop, idet hun forsøkte at falte sig.

Begge mændene var agterut, Ramber hadde roret. Hun balancerte bort til dem. Pescod kom og fortalte at jollen var væk. Den var gaat overbord.

Victoria sa intet. Hun stod ved siden av Ramber og folte en viss trøst ved hans størreise og styrke.

„Den seiler godt,“ sa Victoria og hentydet til yachten:

Det mægtige krigsskib gled forbi, og „Mariehønen“ kjæmpet for livet i kjølvandets strømhvirvler.

„Javist, Missie! Det gjør hun alltid!“ sa den gamle mand.

Videre drev de, op og ned, op og ned.

Pludselig saa de foran sig en liten kystbaat: en av disse smaa skuter, med lappete seil og gammelt, tjæret skrog som skinte et øieblik i det merkelige, graa lys. Den laa temmelig dypt i vandet, sandsynligvis lastet med cement eller kanske kul. Victoria saa næsten kjærlig efter den. De var ikke rædde, men benyttet sig av fordelene nu for næste ebbe. Den hævet sig høit op paa en bølgekam og forsvandt atter i mørket, da „Mariehønen“ suste forbi i den hvislende vind.

Der var noget som fik hende til at se op paa Ramber — han lyttet. Et øieblik vendte Victoria oppmerksomheten fra del gamle fartoi som var seilet forbi, til det som kom. Der var en merkelig lyd i luften som om del trommel inde i hendes hode. Lyden steg og steg, og pludselig ropte den gamle sjømand noget til Pescod. Som svar sendte han et brøl fra yachtens taakehorn ut i nattens regntykke.

Hvad der dernæst fulgte var ublandet rædsel. Det graa lys forsvandt, og mørket blev endnu dypere. Der var noget som raget høit, høit op over „Mariehønen“ — et glimt av skum som strømmet forbi langs en glat staalvæg — en larm av mægtige skruer, og kjæmpen feide forbi — bare elpar meter fra yachten. Victoria gjenkjendte i sin rædsel de utydelige omrids av et mægtig krigsskib paa vei mot vest.

Saa var det forbi, og „Mariehønen“ kjæmpet for livet i kjølvandets strømhvirvler.

Ramber gryntet — det var alt, og skipperen gispet, halvt krampagtig, og tænkte: „Det er forbi, Gud være lov!“ Ja, det var forbi for „Mariehønen“, men ikke for de andre.

Stormen førte lyden av et dump brak med sig, og den unge pike hørte som i en ond drøm lyden av jamrende menneskeskrik.

„Aa, Ramber!“ utbrøt Victoria.

„Saa, Missie, saa!“ beroliget den gamle matros. „Der er ganske vist skedd et sammenstøt, men de lægger bi og samler dem op. Der — hør bare skibsklokken. Vær ikke lei over det!“

Hun vilde ikke gaa ned resten av natten, og da dagen grydde, og alt saa endnu vildere ut end før, kunde hun ikke gaa ned. Hun hadde den fikse idé at det ikke gik an, hun gik ned og la sig.

„Mariehønen“ seilte østover like til klokken fem om eftermiddagen, da var den i nærheten av en havn, hvor der laa skiber.

„Sæt signaler op efter lods, Ramber,“ sa Victoria litt usikkert. „Jeg vil gaa ind saa snart som mulig.“

Ramber svarte „Javel, Missie!“ med største hurtighet, og straks efter sprang Victoria bort og signaliserte egenhændig. Saa gik hun ned, for nu begynde hun at ane, hvor frygtelig hun saa ut. Desuten tok de tanker og beslutninger hun hadde fattet under de farefulde timer en fast skikkelse, og hun vilde hindre sig selv i at angre sin kloke beslutning.

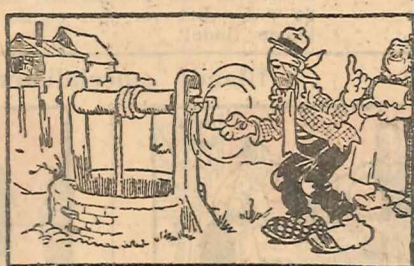
„Mariehønen“ laa utenfor havnen, og snart kom en graanet lods ombord og hørte paa Rambers forklaring. Da yachten fortøiet i havnen kom skipperen fin og pen, men blek og med mørke skygger under øinene. Hun vilde reise hjem med toget fra Morningford og telegraferer i forveien for at berolige dem hjemme. Mændene kunde saa seile yachten hjem, naar veiret bedaget sig.

Ved halvni tiden om aftenen kom Victoria hjem — det hadde ikke været nogen kort reise. Det kan være det samme hvad møren eller Rundy sa — hun fik ialfald ingen skjænd. Hun blev snart sendt iseng, og tilsidst hvisket hun, med ansigtet halvt skjult i putene:

„Mor, da jeg telegrafererte til dig — saa sendte jeg ogsaa et andet etelgram — jeg — jeg signaliserte efter — lods — og jeg tror — han kommer imorgen.“

Det gjorde han, saasart han hadde faat orlov.

g.

Naar det nyttige forenes med det behagelige.

Stine bodde i et litet hus paa landet, og Stine var meget musikalsk. Det var hende derfor en forlærdelig lidelse, da der en dag kom en spillemand med en fæl, falsk lirekasse. Men Stine var snil. Hun gik ut til manden som dreide paa sin lirekasse av alle livsens kræfter, og sa til ham: „De kan vel bare spille med aapne øine?“ „Nei, jeg kan ogsaa spille med lukkede øine!“ svarte han.

„Det er umulig!“ sa Stine. „Det er virkelig sandt!“ sa manden halvt fornærmet. „Bind et tørkle for øinene mine, og jeg skal spille de nydeligste stykker av verden. Jeg kan dem nemlig utenad!“ tilføide han stolt. „Ja, hvis det virkelig er sandt,“ sa Stine, idet hun knyttet et tørkle for øinene paa manden. „Saa skal De sandelig faa et stykke sukkerbrød for det!“

„Kom nu her, slakkars blinde mand.“ sa Stine, „la mig føre Dem!“ Saa førte hun manden bort til en sveiv som ganske vist lignet lirekassehaandtaget meget, men som dog adskilte sig derfra ved at der ingen toner kom, naar man dreide paa det, — det bare skrek ynkelig som om det i høi grad trængte til smurning. Stine stod et stykke ifra og moret sig kostelig.

Endelig sa den merkelige „lirekasse“ stop, — den vilde ikke mer. Lirekassemanden vilde heller ikke mer. Hurlig rev han bindet fra øinene og saa, — ja, det han saa bragte ham nær en avmagt — han saa nemlig at Stine hadde hat ham tilbedste og latt ham „spille“ op vand til sig. Lirekassemanden blev vred og gik sin vei, og Stine lo: Hun hadde faat vand op og manden væk i et træk!

Er ogsaa havfruene forfængelige eller Han visste hvorledes han skulde bære sig ad.

1. „Det var et dramatisk øieblik forleden dag, da min rival og jeg i samme nu og fra hver vor side anholdt om den bedaaende, lille Miss Floras haand. Det bidrog naturligvis ikke til den dramatiske spændings formindskelse, da i næste sekund samme unge dames værdige far, den stenrike Mr. Lump, traadte frem paa skuepladsen.

2. „Det glæder mig, sa han, at jeg træffer d'herrer paa en gang, — saa kan vi med det samme faa gjort dere bekendt med, mine herrer, at betingelsen for at føre min datter hjem som brud er, at den skat som ligger paa havets bund paa den paa dette kart nærmere betegnede plads, findes og — ah — overrækkes mig!“

3. „Den ene skat er den anden værd!“ sa begge vi to medbeilere paa en gang og for som to nylyt avlyrte kanonkuler avsted for at finde den paa havbunden skjulte skat. Det kan ikke negtes at min rival under dette veddølöp viste sig som den overlegne, hvilket ganske forklares ved hans litt længere ben.

4. Det lyktes ham derfor ogsaa at komme først bort til byens eneste forhandler av dykkerrekvisita og lægge beslag paa forretningens eneste eksemplar av en komplet dykkerdragt med hjelm og andet tilbehør, og saa var han tilmed saa nobel at plante sin ikke særlig bløte haand i mit ansigt for at haane mig.

5. „Men vent du bare!“ tænkte jeg og ilte efter min fiende ned til stranden. Men desværre, jeg kom forsent til at hindre ham i at sløte fra land i en liten jolle, som en fisker rodde for ham. De voldsomste følelser bruste og kjæmpet i mit bryst og gjorde mig til et bytte for den sorteste fortvivelse, da jeg saa min avmagt.

6. Hensunken i stum smerte sat jeg længe nede ved stranden og la neppe merke til at der efterhaanden hadde samlet sig en hel skare skjønne havfruer i vandet lige foran mig. Det var først, da de høilydt begyndte at snakke om hvor pen den unge mand var som sat der og saa saa bedrøvet ut, at jeg opdaget de smaa havfruer.

7. Men i samme nu slog ogsaa den idé med i mig, at her var midlet til min redning, — nu kunde min rival godt gaa hjem og pakke sammen. Hurtig sprang jeg op til byen, gik ind i en modeforretning og kjøpte alt hvad den eide og hadde av damehatter av sidste fasong, hvorefter jeg tok veien tilbake til stranden, til stedet hvor jeg hadde sittet.

8. Nu arrangerte jeg ved hjælp av de hattestillaser jeg samtidig hadde kjøpt den nydeligste utstilling av damehatter som nogensinde har været avholdt paa en strandbred, og de smaa, søte havfruer var naturligvis fuldstændig væk i de fine hatter. „Hvad koster de?“ „Hundre kroner stykket!“ sa jeg. „Frit valg!“

9. Og da de smaa, vakre damer sa at de ingen penger hadde, fortalte jeg dem at der og der laa et sunket vrak, hvori en stor kiste med mange penger. Da varte det jo ikke længe før havfruene for avsted og kom tilbake med den kiste som Mr. Lump hadde git os anvisning paa at finde og bringe ham.

10. Saa fik jeg kisten og de smaa havfruer fik alle hattene, — de var ikke smaalige, de vakre smaa, og tallet ikke efter om jeg hadde faat for mange penger for mine hatter. Og mens havfruene prøvde hatter og spurte hverandre om den klædte den og den den, vandret jeg med min tunge byrde paa nakken mot byen.

11. Ankommen til Mr. Lumps villa saa jeg ved at kike gjennem vinduet at min rival atter var kommet først. Men jeg blev beroliget da jeg opdaget at hele utbyttet av hans dykker-ekspedition var en gammel, rusten tekjele som han avleverte til den kritiske Mr. Lump med de ord: „Det var den eneste skat jeg kunde finde!“

12. Men da saa jeg viste mig med min kiste, og Mr. Lump fik aapnet den og set, hvorledes den bugnet av glitrende guld-penger, fik pipen en anden lyd. „Ta hende!“ ropte han. Jeg var ikke sen til at adlyde hans befaling. „Det var to skatter paa en gang!“ tænkte jeg stille, „Som svigersøn faar du jo ogsaa kisten med pengene!“

Blandt „specialister“.

Mr. Krickethone er specialist i den høiere magi, og det er ham en smal sak paa scenen at fremtrylle smaa, fete griser, høner, ænder og kaniner av sin floshat.

Hjemme er det nam ikke mulig, endda han vrænger lom-mene, at trylle frem saa meget som en skilling til mat og drikke, — der svigter hans „specialitet“ ham ganske.

Som hukommelseskunstner vækker Mr. Hibbard likefrem sensation ved de prøver, han gir paa den menneskelige hukommelses ydeevne, naar den træneres systematisk.

Som passager paa den underjordiske jernbane er det ham ikke mulig at huske, hvor han har gjort av sin billet, skjønt han bestemte vet at han har kjøpt en.

Smaapluk.

Hun: „Hr. og fru Hemmingsen synes at være ideale ettefolk. Jeg opdaget det igaa kveld at de altid tænker likt.“

Han (skeptisk): „Hm! Ja, men la du ikke merke til at det altid var hende som tænkte først?“

Fotografen (til en kunde som holder paa at bli fotografert):

„Jo, lønsforhøielsen og de dyre materialer har nødsaget mig til at sætte prisen for et bilde op med 100 procent. Maa jeg saa høre Dem se litt fornøiet ut!“

„Er der noget her i livet man rigtig ønsker og stræber efter, naar man det som regel ogsaa ... Se nu mig, som barn ønsket jeg altid at bli sjørøver ... og nu er jeg badehotelvert!“

Stationsmesteren (til en reisende som kommer farende ind paa perrongen, netop som toget er kjørt avsted): „Skulde ha været med toget?“

Den reisende (med et knusende blik): „Nei, jeg skulde bare jage det ut fra stationen!“

Ida: „Vil du negte din mand tilladelse til at røke i dagligstuen?“

Frida: „Ja, absolut! Men jeg sier det ikke, før jeg har faat ham!“

Ruth: „Vi leker skole, mor!“

Moren: „Naa, da haaber jeg du opfører dig pent?“

Ruth: „Pyt, jeg behøver ikke at opføre mig! Jeg er lærerinde!“

Husfruen (til tiggeren): „Hvis det er sandt, hvad De sier, at De elsker arbeide, hvorfor finder De Dem saa ikke noget?“

Tiggeren: „Ak, fru, kjærlighet gjør blind.“

Utdrag av en dyrepassers dagbok.

1. „Naar man har med aper at gjøre maa man være forberedt paa alt! Det er en kjendt sak. Men allikevel blir man overrasket, hver gang de narrer er og lager skoiestrekker. Det er en likesaa kjendt sak. Som f. eks. nu nylig.

2. Da laa jeg inde i apeburet og skurte gulvet, og pludselig horte jeg — og apene med for den saks skyld — en flyver i nærheten. Han landet i haven, og jeg skyndte mig naturligvis ut til manden for at høre hvad han vilde.

3. Jo, det var en nødlanding, svarte han. Det var noget iveren med motoren, hvert øieblik satte den ut, som han uttrykte sig. Jeg vet ikke hvad det er at sætte ut — heldigvis — men hjelpe manden med en telefon vilde jeg nok.

4. Han skulde nemlig ringe efter en mekaniker. Mens han og jeg gik ifølge bort til telefonen, entret apene op i hans flyvemaskin, — jeg mit asen hadde nemlig i hastverket glemt at lukke doren til buret, da jeg sprang ut.

5. Pludselig horte vi høie jubelrop. Blandet med en skingrende mandsstemme som ihverdig ropte: „Stop, stop! Det var apene som jublet idet maskinen tok vingene fat, fort av en av de mer fremmelige av dem, en hel liten Edison.

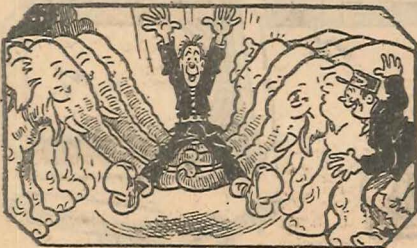
6. Det var ingen anden end min gode ven rovdyrpasseren som ropte stop, mens han samtidig med beundringsværdig aandsnærværelse og med fare for sit liv entret op i maskinen bakfra, — saa han ihvertfald kom med.

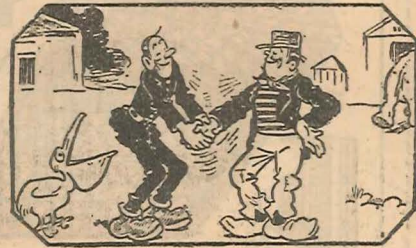
7. Nu kunde han efterhvert arbeide sig hørt til styreapparatet og faa kommandoen over maskinen. Men ak! Det gik anderledes! Den firhændige, lille apevialtiker gjorde en sving op og ned, og — bums! Der faldt rovdyrpasseren!

8. Det var et frygtelig syn for mig at se paa! Flyveren lik ondt og maatte se ned i jorden, mens jeg holdt mig tapper — saa nogenlunde da! Jeg var paa dette tidspunkt naadd bort til elefantindhegningen. „Se, der kommer han!“

9. Saaledes ropte jeg tilsidst, da min stakkars kollega var like over hodet paa os. Men i samme nu og som paa befaling grep elefantenehverandreisnablen og dannet „sikkerhetsnet“, hvori de opfanget rovdyrpasseren.

10. At manden var rørt over at bli reddet, er bare rimelig, og at han takket er likesaa rimelig. Det eneste urmelige er kanskje at det var mig som var lumpen nok til at ta imot takken, skjønt den med rette tilhørte elefantene.

11. Naa, det er denslags smaa tilsnikelser, tilværelsen i en zoologisk have er saa rik paa. Om man vil, kan man jo se en gjengjældende straf over mig deri, at det var mig som fik alle apene i hodet, da de litt efter „kom ned“.

12. De „kom“ nemlig ned med en fart av 1000 kilometer uti timen og rammet derfor haardt. Min eneste trost var, at jeg ogsaa rammet haardt, da jeg litt efter gav de smaa asener en liten lektion i takt og god tone.“

Det Norske Livsforsikringselskap
FRAM A/S
overtar alslags livsforsikring ogsaa med ukentlig præmiebetaling.

Ernst Voss's
Ovne
Kaminer
er en pryd for ethvert hjem.
- Billige - Solide - Brændselsbesparende
Skriv efter katalog til Eneforhandleren for Norge:
Gunnar Bradley,
- Bergen - Kristiania - Aalesund.

Dit eget billede som frimerke. Send mig dit billede og De erhold r 24 stk. frimekefotografier gummiert, ferdig til paaklæbning for kun kr. 3.95 + porto pr. efterkr. Central-Agentur, Postbox 1505, Kristiania. H.

VIL DE BLI dygtig el. montør, maskinist, verkemester, tegner, dampmaskinist, fyrbøter e. c., saa deltag i vor velkendt-undervisning pr. korrespondence. Ingen forudskaer. Forlang prospekt! De faar det gratis. Sveriges Tekniska Korrespondensinstitut, Kon. sg. 53, Malmo. Dir.: Civilingeniør C. F. Ljungberg.

Et ekte gulduhr
er noget enhver ønsker sig, dog maa man betale 200 kr. og derover for et saadant. Hos os faar De for
10 kr. 15 øre
vort bekjendte „Guldin“ uhr, som er overordentlig holdbart og lik et ekte gulduhr til 200 kr. i utseende. Uhret er forsynet med en elegant graveret springkapsel foran talskiven og to bakkapsler, altsaa ialt 3 svære kapsler. Det er desuten prisbelønnet og har et enestaaende godt og holdbart schweitzerverk, hvorfor vi paa dette uhr gir vor allerlængste garanti for god og sikker gang nemlig i hele 5 — fem — aar. Hvert uhr blir naturligvis forinden avsendelsen omhyggelig efterset og regulert. Med hvert uhr følger en flot forgyldt panseruhrkjede aldeles gratis. 2 uhre sendes portofrit. Saa fremt De ikke er fult ut tilfreds med uhret, betaler vi Dem alle Deres utlagte penge tilbake. Vort forraad er yderst begrænset, indsend derfor bestilling endnu idag.
VAREMAGASINET A/S, KRISTIANIA G.

„NORSKE FOLK“
Livsforsikring med maanetlig præmiebetaling.
Barberknive
fabrikeres og sælges fra Berg's Bolag, Eskilstuna. Skriv eft. Katal. og Prislister.

Ny illustrert frimerkekatalog
Harry Wennberg,
Stockholm I.
Urmakere Fournitur og verktoel for urmakere. Billigst og bedst!
Skriv efter katalog!
Aktieselskabet „UDITH“
Christiania St. H. 3.

UCAN SAFETY HAIR CUTTER
Klip Deres Haar selv
Amerikansk Patent.
med „UCAN“ sikkerhets Haarskjærer
„UCAN“ er forsynet med to skarpslebne blade, hvormed haaret skjæres av i den længde De selv ønsker, f. eks. kort i nakken og langt foran, akkurat som hos en barber. De bruker „UCAN“ paa samme maate, som naar De kjemper Deres haar med en almindelig kam. — Ved at bruke „UCAN“ sparer De man'e penger i aarets løp. „UCAN“ er like saa uundværlig som en barbermasine. Den er ny her i landet; men sælges i De Forenede Stater i hundr detusinder. „UCAN“ leveres med 4 reserblade og i skindfutteral for kr. 12.00 eller i elegant etui for kr. 13.50 direkte fra undertegnede Generalagentur for Skandinaven. — Utenbys mot postopkrav eller forskudsbetaling + porto.
L. HANDBERG & CO. :: Rusløkveien 12 :: Kristiania.

Husmødre kjøp
Fredr. Hvedings norske pudsemiddel
Blankolin
bedste eksisterende pudsemiddel for messing og alle blanke metaller.
Under overskriften „Et udmerket pudsemiddel“ skriver bladet „Urd“: Sjelden har kobbe- og mesingtoel skinner som nu, da vi bruker Fredr. Hvedings flytende pudsemiddel Blankolin. En tube er rigtig drøi.

Tegn Deres forsikring i
„NORSKE LIV“.
HALVORSEN & LARSEN'S
Norsk
Damealmanak
for 1920
19de Aargang
er udkommen

Averter i Nordens største Ugeblad, ALLERS FAMILIE-JOURNAL.
Ennas fotografi- apparater er de bedste, med dem kan enhver straks fotografere overalt. Pris fra 11 kr. komplet.
„Amater-Fotografen“. Vimmel-skafter 47 Kbvn. Forlang prislister.

NORSKE LJOEMAND
Forsikringsaktieselskap.
TELEFON 265873
HUSDYR

En villa.

Grundplanen klæbes paa pap og resten av siden paa almindelig skrivepapir som derefter klippes ut og samles i bokstavorden som modellen viser.

